ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA YÜZLEŞME

Las Vegas'ta geçirilen tek bir çılgın gece, silinen anılar... ve dokuz ay boyunca görmezden gelinemeyecek bir sonuç.

Keeley Connolly hayatını plansız bir şekilde yaşamayı severdi. Birikim hesapları, güvenlik önlemleri ve düzenli bir hayat ona göre değildi. Graham Tate ise bunun tam tersiydi: disiplinli, kontrollü, aşırı mantıklı ve sinir bozucu derecede kusursuzdu. Yani Keeley'nin asla âşık olmayacağı türden bir adamdı.

Ama ortada çok büyük bir sorun vardı... Geçen ocakta Vegas'ta sarhoşken onunla evlenmişti.

Üstelik ertesi sabah hiçbir açıklama yapmadan kaçmıştı.

Her şeyi geride bıraktığını düşünürken ortaya çıkan hamilelik haberi, Keeley'i yeniden Graham'ın hayatına sürüklemişti. Bebek doğana kadar aynı çatı altında yaşamak zorunda kalan bu iki zıt karakter için kurallar çok basitti: tartışmamak, birbirlerini delirtmemek ve kesinlikle duygulara kapılmamak.

Ama Graham'ın sakin görünen dünyasının altında sakladığı şefkat, Keeley'nin kaotik enerjisinin ardındaki kırılganlıkla çarpışınca işler hızla karmaşıklaştı.

Çünkü bazen en büyük felaketler... en doğru kişiyi karşına çıkarırdı.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-275-2
9 786253 662752

ŞEYTANLA YÜZLEŞME

Özgün Adı:The Devil Gets His Due
Elizabeth O'Roark

Çeviren : Beste Akanayiğit
Yayına Hazırlayan : Zeynep Hilal Kahraman
Düzelti : Elif Su Karşılayan
Son Okuma : Funda Gül
Kapak Tasarım : Mitxeran
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Romantik
Kitap No: 2846

1. Baskı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-366-275-2

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2022 by Elizabeth O'Roark
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt #
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA YÜZLEŞME

Çeviren:
Beste Akanayiğit

MARTI

Deanna Heaven'a,
Graham'ın mali sorumluluk anlayışıyla Keeley'nin aklından geçen her şeyi söyleme cesaretini birleştiren kişiye. Bizi arkadaş olmaya iten tüm dışa dönük insanlara minnettarım.

1

9 Eylül 2022

*Nasıl başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden hemen söyleyeceğim: Her şeyi mahvettim.**

Artık hiçbir şeyi düzeltemem. Bu şekilde kâğıda döküyorum çünkü seni üzmüş olmaktan nefret ediyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şeydi ve ben çok kötü şey yaptım, gerisini sen hesap et.

Düşüncesiz ve sorumsuzdum ama bunlar zaten bilmediğin şeyler değil. O yüzden şimdi sana geri kalanını anlatmama izin ver.

2

KEELEY

OCAK

Gemma'ya margaritayı uzatırken, "İki hedefim var," dedim elimdekini döke saça. Bunun nedeni ya margaritanın çok dolu olmasıydı ya da bugün içtiğim ilk içki olmamasıydı. Langham Otel'in burada bir etkinlik düzenlememe izin verdiği için pişman olacağını hissediyordum.

Gemma gülümsedi. "Sadece iki mi? Dur tahmin edeyim, ikisi de tasarruf hesabıyla ilgili değil."

Onu çimdikledim. "*Partin* için iki hedef, pislik."

Gemma, beni aşırı sinirlendirdiğini belirtmem gerekir ki, kaçıp erkek arkadaşıyla tamamen zarif ve onurlu bir şekilde evlenmişti, bu durumu bu hafta sonu düzeltmeyi umuyordum. En azından plan böyleydi ta ki, yeni kayınbiraderi Graham olaya karışana kadar.

"Tamam." Gemma, kadehinin sapını peçeteyle sildi ve masanın üzerine koydu. "Hadi şu 'hedefleri' dinleyelim." *Hedef* kelimesini parmaklarıyla tırnak içine almıştı ve bu bana biraz haksızlıkmış gibi geliyordu çünkü henüz hedefleri duymamıştı. Gerçi altı yıllık arkadaşlığımıza bakılırsa tamamen adil bir davranış da olabilirdi sonuçta benim nasıl biri olduğumu çok iyi biliyordu.

"Birincisi, sana hayatının düğün partisini düzenlemek. İkincisi, Six Bailey'yi aklını başından alırcasına becermek. Sıralama böyle olmak zorunda değil."

Kocasının birçok ünlü arkadaşından biri olan Six Bailey, seksi, dövmeli, çocuk ruhlu bir adamdı ayrıca makine gibi sevişip, ben ondan sıkılmaya fırsat bulamadan ortadan kaybolacak tipte biriydi. O da ilgime karşılık verir miydi? Muhtemelen. Sarışın ve mavi gözlüydüm, bir zamanlar iki yarı ünlü *rock* yıldızının *sahnede* onun uğruna kavga ettiği anneme benziyordum. İlgi kısmı kendiliğinden hallolacak gibi görünüyordu.

Bu nedenle, Six Bailey durumu kesin gibiydi ve muhtemelen bu hafta sonu Gemma'nın berbat kayınbiraderinin mahvedemeyeceği tek şeydi.

"Sen ve Graham bir konuda anlaşabildiğiniz için çok rahatladım," dedi Gemma. "Bu partinin hiç gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Anlaştık diyemem," diye mırıldandım. Çünkü Santorini'de bir hafta sürecek parti planımdan geriye ne kalmıştı ki? Yarın otel barında gerçekleşecek *happy hour** ve öğleden sonra partisi. Evet, öğleden sonra partisi. Sanki lanet olası bir vaftiz törenini kutluyormuşuz gibi.

"Ben'e ikinizin berbat bir çift olacağınızı söylemiştim. Ah, unutmadan, Stuart Weitzman'da Sydney *stilettoların* yeni rengi stokta var ve..."

"Bekle, *ne*?" diye araya girdim. "Ben bizim berbat bir çift olmayacağımızı mı düşünüyordu?" Hangi aklı başında insan, Graham Tate ile benim, fırsat bulursak birbirimizi parçalara ayırmayacağımıza inanabilirdi ki? Hem de seksi anlamda olmayandan.

Fazlaca telefon görüşmesi sayesinde öğrendiğim kadarıyla, Graham her durumda olması gerekeni yapan o tip adamlardan biriydi. *Diğer* kadınlar ona "elde tutulacak erkek" derlerdi; para biriktirir, protein, karbonhidrat ve yağ dengesini takip eder, önündeki on yılı planlardı. Sizi bir dizi kibar, saygılı randevuya çıka-

* *Happy hour*, belirli saatler arasında içki ve kokteyllerin indirimli satıldığı bar ya da restoran uygulamasıdır. (ç.n.)

rırken onun çocuklarını yetiştirme yeteneğinizi ve iş etkinliklerinde doğru şeyi söyleme becerinizi değerlendirirdi.

Şahsen ne çocuk sahibi olmak ne doğru şeyi söylemek ne de birinin standartlarına uymak niyetim vardı. Çoğunlukla "elde tutulmak" istemiyordum ve bu nedenle, elde tutmak isteyen erkeklerden vebadan kaçar gibi kaçıyordum.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi elini şöyle bir sallayarak. "Graham'ın... ah, bekle, geldiler!"

Parmakları koluma batarken beni odanın diğer ucuna, uzun boylu ve son derece yakışıklı yeni kocasına doğru sürükledi... ve onun yanında duran, Graham olması gereken ama kesinlikle o olamayacak kadar yakışıklı adama.

Altı hafta boyunca onunla telefonda didiştikten sonra kafamda bir Graham imajı oluşmuştu, bu yüzden onun kel, minyon olduğunu ve Ben'den bir şekilde yirmi yaş daha yaşlı göründüğünü -aslında iki yaş daha genç olmasına rağmen- düşünüyordum. Her yere yanında bir abaküs veya ansiklopedi taşırdı ve bunları, kendisinden başka kimsenin umursamadığı konuları tartışmak için kullanırdı. Vergiler, sağlık hizmetleri veya politika gibi.

Bu nedenle, genç bir süper kahramanın kemik yapısına sahip, geniş omuzlu ve çok şık bir takım elbise giyen bu adamın Graham olması imkânsızdı.

Bu adamı abaküsle hayal edebiliyor muydum? Hayır. Bu adamı ansiklopedi ile hayal edebiliyor muydum? Evet ama sadece sapkın olarak. Sanki kütüphanenin arkasında seni becermek üzereymiş ve seni oraya sıkıştırmadan önce masadaki kitapları kenara itme zahmetine girmiyormuş gibi.

O, Graham *olamazdı.* Ama Ben'e çok benziyordu; aynı koyu saç rengi, aynı mükemmel kemik yapısı, aynı oyun kurucu vücudu. Ve Gemma şu anda sanki bir doğa belgeselini seslendiriyormuş gibi İngiliz aksanıyla, "iki ezeli *düşmanlar* yüz yüze geliyor," diyordu.

"Sanırım çoğulu öyle değil, doğrusu *düşman.*" Graham olması mümkün olmayan adam, yüzünde hafif bir sırıtışla konuştu. Gördüğüm en mavi gözlere sahipti. "Bu buluşmayı beklerken araştırdım."

Alçak, boğuk sesini tanıdım, şimdi ona ait yüzü gördüğüm için daha da seksi geliyordu. Ayrıca onu yumruklamak istediğimi de fark ettim.

Off. Graham'mış. Sanırım bu her an bana bu margaritaların ne kadar tuttuğunu sorup kendi maliyet hesabından düşeceği anlamına geliyordu.

Ne kadar yazık. O çene hattıyla bıçak bile bileyebilirdin. Çok yazık.

Gözleri benimkilerle buluştu ama önce göğüs dekolteme baktığım kaçırmamıştım. *İyi.* Bu elbiseyi, varlıklarımdan en iyi şekilde yararlanmak umuduyla almıştım ve sıkıcı Graham bile bakıyorsa, Six Bailey'yi avlamış sayılırdım.

"Vay vay vay," dedim. "Bakın, kim *aktüerya** tablolarını bir kenara bırakıp partiye gelmiş."

"İşimde *aktüerya* tabloları kullanmıyorum. Ben..."

"Şimdiden sıkıldım bile demek ki, Graham'sın." Elimi uzattım.

"Sen de öğlen saatinde kaba ve sarhoşsun, o halde Keeley olmalısın," diye sırıtarak cevap verdi. Elimi sıkıca kavradı ve bir an için beni tükettiğini ve o devasa vücuduyla yatağın derinliklerine ittiğini hayal ettim. Bu düşüncenin neden olması gerektiği kadar mide bulandırıcı gelmediğini bilmiyordum. Belki de margaritaları biraz azaltmalıydım.

Gemma'ya baktım, umarım sonunda onun ne kadar berbat bir adam olduğunu anlardı çünkü haftalardır bunu uzun uzun anlatıyordum ama hiç umursamıyordu. Kolları Ben'in boynuna do-

* Aktüerya tabloları: Sigorta ve finans alanında kullanılan; ölüm, yaşam süresi, hastalık gibi olasılıkları istatistiksel verilerle gösteren çizelgelerdir. (ç.n.)

lanmıştı ve ikisi birbirlerine gülümserken dudakları birbirine çok yakındı, fısıldayarak konuşuyorlardı.

Graham, "Tanrım," diye inlediği anda, ben de "İğrenç," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu üzerinde hemfikir olduğumuz ilk ve son şey olacak."

Bara doğru döndüğümde beni takip etti. "İdeal olan, hemfikir olmamıza ya da ters düşmemize gerek kalmaması çünkü bu hafta sonu benden uzak durmanı fazlasıyla istiyorum."

"Sana yakın olmak istediğim izlenimini mi verdim? Öyleyse özür dilerim. Gerçekten doğru değil."

Barmene en çekici gülümsememi gösterdim. İçkimi havaya kaldırarak, "Bundan birkaç tane daha almam gerekecek," dedim herkesin duyabileceği fısıltısıyla. "Bugün hayatta kalabilmemin tek yolu bu."

"Bugün hayatta kalmaman bir şekilde mümkünse..." Graham, barmenin elindeki viski şişesini gösterdi. "...bu muhtemelen beni biraz masraftan kurtarır."

~

Ya büyük düşün ya da eve git, derdim her zaman. Ve *eve git* derken ölmeyi kastediyordum, bu da muhtemelen yakında başıma gelecek bir şeydi.

O'Keefe kadınları genç yaşta ölürdü. Annem Melinda O'Keefe Connolly'nin kolon kanserinden ölmeden önce otuz altı yaşma kadar yaşaması bir mucizeydi. Kız kardeşi Mary O'Keefe hayatında bir kez bile sigara içmemişti ama yine de otuz dört yaşında akciğer kanserinden ölmüştü. Büyükannem yirmi sekiz yaşmda *melanomdan** ölmüştü ve büyük büyükannem doğum sırasında ölmüştü ama eminim doğum sırasında ölmeseydi kanserden ölecekti.

* *Melanom,* deri hücrelerinden kaynaklanan ve hızla yayılabilen bir tür cilt kanseridir. (ç.n.)

Bu nedenle, sadece dünyadaki zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordum ve bu hafta sonu bunun başlangıcıymış gibi geliyordu. Dermatoloji ihtisasım resmi olarak bitmişti, bu da demek oluyordu ki, üç aylık stajımı tamamladıktan sonra tam özgürlük ve doktor maaşı benim olacaktı. Bu hafta sonu -ölsem bileher anın tadım çıkarmaya çalışacaktım ve eğer ölürsem -O'Keefe laneti falan umurumda değildi- Six Bailey'nin iyi bir seçim olduğunu düşünüyordum, uygunsuz giyinmişti, sanki bildiği tek sıfat ya da isimmiş gibi *siktir* kelimesini kullanıyor ve şu anda baldızının memelerine bakıyordu. Açıkça.

"Vay canına Drew, memelerin çok *büyümüş*," dedi ve sonra bana döndü. "Yorum yapmam normal çünkü onunla ilk çıkan benim."

Kesinlikle kalıcı bir ilişki için uygun biri değildi ama ruh ikizim olabilirdi.

İki gecelik ruh ikizim.

"Bu doğru değil," diye homurdandı Drew'un kocası Josh. "Bu konuyu kaç kez konuşmamız gerekecek bilmiyorum ama son konuşmamız gibi bitirmekten memnun olurum."

"Kes şunu, Six," dedi Drew. "Bu, *aylardır* bebeğimden uzak geçirdiğim ilk gece ve kocamın iyi bir ruh hali içinde olmasını istiyorum."

Six içkisini uzun bir yudumla içti. "Böyle bir vücuda sahipken onun ruh hali için endişelenmene gerek yok bence."

"Bir kelime daha edersen," Josh ve birasını masaya koydu. "... kıçını tekmelerim."

Aşırı alkol tüketimi? Şiddet tehditleri? Ciddi sınır ihlali? Görünüşe göre kendim gibi insanları bulmuştum.

"Kavga yok," dedi Drew, ikisine de bakarak. "Ciddiyim." Josh'ın elini tutarak ona bakınca, kocası sanki dünyada ihtiyacı olan her şeye sahipmiş gibi sakinleşti.

Başkasının gelirini harcamak dışında evlilikte bana cazip ge-

len hiçbir şey yoktu ama onları izlerken bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyordum.

Gemma ile Ben de üzerimde benzer etki yaratıyordu. Gemma artık o kadar mutluydu ki, onu tanıyamıyordum bile. Keşke Ben'in ona ilaç vermediğinden emin olmak için kan örneği almanın nazik bir yolu olsaydı.

Six, baştan aşağı beni süzdü. "Tanrım, çok seksisin. Eminim bunu zaten biliyorsundur. Peki seni elde etmek için on puanlık bir ölçekte ne kadar çekici olmam gerekir?"

Bu özellikle ilgi çekici soruyu bitiremeden üzerimize koyu bir gölge düştü.

Elini dirseğime koyarak, "Seni ödünç alabilir miyim?" diye sordu Graham. Sanki babam beni bir bira partisinin ortasından sürükleyip götürüyormuş gibiydi, tabii babam gerçekten yakışıklı ve genç olsaydı ve hayatımda beni herhangi bir yere sürükleyecek kadar yer alsaydı.

Six'e gülümseyerek uzaklaştım. "Hemen döneceğim."

Eminim birçok kadın Graham'la uzaklaşmadan önce böyle derdi.

"Ne var?" Köşeyi döndüğümüzde fısıldadım. "Six Bailey için çok özel planlarım var ve şu anda hepsini bozuyorsun."

"Hayatında bazı hedeflerin olduğunu duyduğuma sevindim," dedi yavaşça. "Önceki konuşmalarımızdan böyle bir izlenim edinmemiştim. Bu şeyin *happy hour* kısmı bitti. Hesabı ödedim."

İnledim. Graham'ın beni suçlu hissettiren güzel bir şey yapacağına emindim. "Bunu yapmak zorunda değildin. Her şeyin yarısını ödeyeceğimi söylemiştim."

"Ben de bunun gerekli olmadığını söylemiştim."

"Ne kadar cimri olduğuna bakılırsa, bunların hiçbirini ödemeyeceğini varsaymak zorundayım." Six bize bakıyordu, bu yüzden parmağımı kaldırıp beklemesi için işaret ettim ve Graham'la sıkıcı sohbete geri döndüm. "Ne kadar olduğunu söyle, *Venmo**'dan sana gönderirim."

* *Venmo*, Amerika'da yaygın kullanılan, cep telefonu üzerinden kolay para transferi sağlayan mobil ödeme uygulamasıdır. (ç.n.)

"Tutumluyum diye cimri olduğum anlamına gelmez. Sana bıraksaydım, şu an uçan bir yatta yüz dolarlık banknotları arkadan konfeti gibi savuruyor olurduk."

Durdum. İlk kez Graham'ın söylediği bir şeye ilgi duyuyordum. "Uçan yatlar mı? Öyle bir şey var mı?"

Dudakları hafifçe seğirdi, gözleri üzerimde gezindi ve dudaklarıma takıldı sonra elini yüzüne sürdü. "Hayır, Keeley öyle bir şey yok. Ama sürekli bahsettiğin Santorini'deki haftadan çok da farklı değil, sanki Ben ya da Gemma işten o kadar uzun süre ayrı kalabilirlermiş gibi."

Haklıydı ama partiyi Los Angeles'taki bir golf sahasında yapmanın iyi fikir olduğunu düşünmesine izin vermeyecektim. "Catalina'da düzenleyebilirdik. Rezervasyon yaptırabilirdim..."

"Doksan yaşındaki büyük teyzem bunun için Boston'dan geldi. Ülkeyi boydan boya geçen bir uçuştan sonra tekneye binmek zorunda kalmamalıydı."

Six gülümsüyor, beni izliyor ve altdudağını yalıyordu. Bu konuşmayı gerçekten bitirmem gerekiyordu.

"Ah, demek bu partiyi, davetli doksan yaşındaki büyükannelerin rahat hissedecekleri şekilde düzenlemeye çalışıyordun. Ben sadece eğlenceyi her ne pahasına olursa olsun en aza indirmek istediğini sanıyordum."

"Eğer bu senin eğlenmediğin halinse," dedi gözleri boş bardağıma düşerken. "Eğlendiğin halini görmekten korkuyorum."

~

Happy hour akşam yemeğine, ardından otelin kulübüne taşındı. Tüm sıkıcı evli insanlar gitmişti ama nedense sıkıcı huysuz Graham Tate hâlâ ayaktaydı... ve sürekli içiyordu, harcamaya karşı nefretine ve sefalet sevgisine bakılırsa hiç ona göre değildi.

Eğer sadece ne kadar sarhoş olacağımı görmek için bekliyor ise, şansına küssün... Zaten *körkütük* sarhoştum. Neyse ki, süper gücüm gerektiğinde ayık birini taklit etmekti ama sanırım bu sü-

per güç sadece, işlevsel bir alkolik ya da sabahın birinde eve girerken babasının kınayan bakışlarından kaçmaya çalışan bir ergen için faydalıydı.

Six elini belime doladı ve sonra elbisenin yakasını göğsümden çekiştirdi. Dakikalar geçtikçe daha fazla dokunmaya başlamıştı, bu da bana garip bir şekilde... sinir bozucu geliyordu. Tek sebep için onunla takılan biri olarak, neden umursadığımı bilmiyordum ama bu bir veya iki hafta içinde onu terk etmemi çok daha kolay hale getirecekti.

Six saatine baktı ve gitmemizi önereceğini anladım ama henüz hazır değildim. Ondan uzaklaşıp dans etmeye gideceğimi söyledim. Neden oyalandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Graham neredeydi ki? Onun buraları izleyip bunu nasıl mahvedebileceğini düşünmesini bekliyordum.

Kalabalık piste süzülüp dans etmeye başladım. Alkol ve dansın birleşiminde her şeyin mümkün olduğunu hissettiren bir şey vardı. Bu pervasız bir karar vermeyi düşündüğünüzde hissettiğiniz türden, yükselen, neşeli duyguydu. *Tüm birikimlerimi Hırvatistan seyahatine harcamak mı? İşi bırakıp birkaç ay boyunca geç saatlere kadar uyuyup ve sörf yapmak mı? Birkin çantaya beş bin dolar harcamak mı?* Bunların kötü kararlar olduğunu biliyordunuz ama yine de... sadece bunları düşünmek bile dışarıda sizin için bambaşka, daha iyi bir hayat olabileceğini hissettiriyordu.

Bu histen daha fazla istiyordum ve onu nerede bulabileceğimi düşünürken bir el belime dolanıp bir nefes kulağımı okşadı.

Nefret ettiğimden emin *olduğum* ses, "O adamla yatmayı planlamadığını söyle," dedi ama garip bir şekilde şu anda o nefreti hissetmiyordum.

Döndüm ve Graham'ın yakınımda durduğunu gördüm o kadar yakındı ki, bakışlarına karşılık vermek için boynumu geriye doğru esnetmem gerekti.

Sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi o kendine özgü

bakışıyla bakıyordu, içimde bir öfke alevlendi. Mükemmel burnu ve güzel ağzıyla üzerimde baskı kuracağını ve beni suçlu hissettireceğini sanıyorsa yanılıyordu.

"Neden onunla yatmayayım ki?" dediğimde eli çeneme uzandı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun, Keeley?"

Başımı salladım, çünkü bu kadar yakınında olduğum için zihnim birden boşalmıştı. O kadar yakındı ki, nefesinden viski kokusunu alabiliyordum ve bu koku hiç de çekici olmamalıydı. Hiç çekici gelmemeliydi ama yine de... Tanrım, herhangi bir kadının ona bu kadar yakın durup etkilenmemesini beklemek imkânsızdı.

Parmakları saçlarımı sıkıca kavrarken, "Çünkü o senin istediğin kişi değil," dedi. "Ve bunu çok iyi biliyorsun."

Ona ne kadar yanıldığını söyleyemeden, dudaklarımı kendi dudaklarına çekti.

Graham Tate'i öpüyorum.

Hayır. O beni öpüyordu ve bunda hiçbir tereddüt yoktu. Son on yıldır başka hiçbir şey düşünmemiş biri gibi öpüyordu. Sanki beklemek zorunda kaldığı için kızgınmış gibi. Sanki onu bu kadar zorladığım için bana kızgındı.

Graham'a olan nefretim hâlâ içimde yaşayan, nefes alan bir hayvan gibi olsa da... *Tanrım, öpüşmeyi biliyordu.*

Sakalları cildime batıyor, eli kalçamı sıkıca kavrayıp beni kendine çekiyordu. Öpücüğü ustacaydı. Ve *edepsiz.* Sonuç olarak, Graham'dan bekleyeceğim bir şey değildi. Yine de... belki de bir şekilde bekliyordum. Şoke edici olsa da aslmda hiç şaşırmamıştım. Sanki tam da bunu bekliyormuşum gibi hissediyordum.

Beni karanlığın daha da içine çekti ve bir dakika içinde bunu kesinlikle durduracağımı düşündüm. Belki en fazla iki dakika.

"Six, gitarist," dedim sırtım duvara çarptığında. "El becerisiyle tanınır."

Dudaklarını araladı, beni tekrar kendine doğru çekerken hafifçe gülümsedi, belirgin ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu. "Dilimle neler yapabileceğimi görene kadar bekle."

3

KEELEY

Göz kamaştırıcı güneş balkon kapılarından, uzun çelik bıçaklar gibi içeri giriyordu.

Ama benim odamda balkon yoktu. *Balkon olsaydı kesinlikle fark ederdim, değil mi?*

Yatakta yana dönünce geniş omuzlar ve neredeyse askeri kusursuzlukla tıraş edilmiş bir kafa gördüm. Hiç dövme yoktu, yani...

Six Bailey değil.

Siktir. Dün gece ne oldu?

Daha da önemlisi, bu adamın nesi vardı? Çünkü *son derece* hareketsizdi.

"Tanrım," diye inleyerek, *karotis arterini** hissetmek için uzandım. "Yine olmasın."

"Az önce nabzımı mı kontrol ettin?" diye sordu boğuk bir ses. Ve o anda ilk kez dehşete kapıldım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Uykulu gözler, şişmiş dudaklar ve tıraş olması gereken bir suratla bana döndü. Başkaları sabahları fazlasıyla iyi göründüğünü düşünebilirdi ama bunun için Graham Tate ile hiç konuşmamış biri olması gerekirdi.

* *Karotis arter* (şah damarı), boynun her iki yanında bulunan ve oksijen açısından zengin kanı kalpten alıp beyne taşıyan ana atardamardır. (ç.n.)

Gece olanları kafamda birleştirmeye çalışırken o, elini yüzünde gezdirdi. Margarita, daha fazla margarita. Graham ile tartışma, misafirlerin gelişi. Ve Six. Onunla konuştuğumu hatırladım. Beni becermek isteyen biri gibi gülümsediğini hatırladım. Ve sonra... Graham'ı hatırladım.

Karanlık bir köşede dudakları dudaklarımdaydı.

Üzerime eğilmiş, elbiseyi kalçalarımın üstünde toplamıştı. En çok da bunu yapmasını ne kadar çok istediğimi hatırlıyordum. Acele etmesini söylemiştim, buna karşılık dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme belirmişti.

Tanrım, ne kadar utanç vericiydi.

"Bu yaşanmadı," diye haykırarak ayağa fırladım. Tüm vücudumun, özellikle de bacaklarımın arasının kızarıklıklarla dolu olmasını görmezden geldim. Vajinam dün gece hayli hırpalanmıştı. Ama savunmasız durumdayken düşmana teslim olmayı seçtiği için hırpalanmayı *hak etmişti.*

Elbiseme ulaşmak için bir prezervatif paketinin üzerinden atladım; elbisem ve sütyenim yerde, bir tane daha prezervatif paketiyle birlikte duruyordu. Külotumdan ise eser yoktu demek ki, onu gözden çıkarmam gerekecekti. "Bundan kimseye bahsetmiyoruz ve aklımızdan tamamen siliyoruz."

Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş yataktan beni izliyordu, çarşaflar beline kadar toplanmıştı. "Çünkü hâlâ *rock* yıldızını becerme görevin var."

Gözlerimi ondan güçlükle ayırdım çünkü çarşaf o kadar aşağıya inmişti ki, mutluluk izini* görebiliyordum ve bakmaya devam etmek istiyordum. Başka bir prezervatif paketinin üzerinden atlayarak, "İnsanlık her basit hatanın hedeflerine engel olmasına izin verseydi, hâlâ mağara resimleriyle iletişim kuruyor olurduk," diye yanıtladım. *Yüce İsa, tam olarak kaç kez yapmıştık bunu?*

Bir elini başının arkasına koyarken diğer eliyle telefonuna

* Mutluluk izi, göbek deliğinden kasığa doğru inen ince tüy hattıdır. (ç.n.)

uzandı ve bu hareketiyle kol kasları etkileyici bir şekilde kasıldı. "Haklısın, şampiyon. Bu gece hepsini öldür. Kelimenin tam anlamıyla değil tabii ama bu senin başına gelen bir şeymiş gibi görünüyor."

"Eminim bu herkesin başına bir ara gelir," diye mırıldandığımda güldü.

Güzel bir gülüşü vardı ve içimden bir parça bunu tekrar duymak istiyordu. Kapıya dönmeden önce, o tıraşsız çenesine, kol kaslarına ve ağzına son kez baktım.

Graham Tate ne kadar korkunç olsa da aldatıcı bir şekilde hoş bir görünüyordu.

~

Duş alıp yatağıma yığıldım ve iki saat boyunca olanları unutmayı diledim. Ne yazık ki, uyandığımda kendimi çok *yorgun* hissediyordum, bu da ya dün gece maraton koştuğum ya da benden iki kat daha iri biriyle defalarca seks yaptığım anlamına geliyordu.

Eğer hayatım film olsaydı bu bir uyanma çağrısı olurdu, kendimi toparlamam gerektiğini fark ettiğim an; içkiyi bırakmak, hapları bırakmak ve hayatımda anlamlı bir şey yapmak gibi. Mesela bir restoran açmak veya *The Real Housewives of Beverly Hills*'e katılmak.

Ancak şu anda bir uyanma çağrısına ihtiyacım yoktu çünkü nefret uyandıran, iriyarı Graham'a eşlik etmenin tek yolu biraz daha içki içmekti.

Yumurta, pastırma ve mimoza sipariş ettim ancak kahvaltı servisinin bittiğini söylediler, bu durum kendimi yargılanmış hissettirdi. Sadece mimoza ile yetindim ve bikinimi giyerek dün gece kaldığım yerden devam ettim. Midemde hiçbir şey yoktu ve garip

* *The Real Housewives of Beverly Hills*, Beverly Hills'te yaşayan varlıklı kadınların hayatını konu alan Amerikan reality şovudur. (ç.n.)

bir mutsuzluk hissi vardı, bunu dindirmek için sabırsızlanıyordum.

Dışarı çıktım. Hava konusunda şanslıydık, Los Angeles'ta ocak ayı havuz keyfi yapacak kadar sıcak değildi ama şimdi hava yirmi dereceydi ve güneşliydi. Görünüşe göre bu fikre sahip tek kişi ben değildim. Gemma, etrafını saran yeni arkadaşlarıyla çardaklardan birinin gölgesinde uzanıyordu. İşlerin ne kadar farklı olduğunu, onun ne kadar farklı olduğunu düşünmemek zordu. Onun için çok mutluydum ama göğsümün sıkıştığını inkâr edemezdim.

Eskiden ikimiz de berbat durumdaydık. Ben yetişkinlikle ilgili her şeyde kötüydüm, o ise duygusal olarak o kadar mesafeliydi ki, bazen sosyopat olup olmadığını merak ederdim. Aslında sadece zarar görmüştü ve şimdi düzelmişti; deliler gibi aşıktı, uyumlu kocası ve arkadaşlarıyla her zaman yetişkinlikle ilgili şeyler yapıyordu. Beni de aralarına dahil etmeye çalışıyordu ama her zaman bir bahane uydurup kaçıyordum. Onların yanında olmak kendimi bahçede açamayan tek çiçek gibi hissettiriyordu.

Kendimi zorlayarak yanlarına gittim. Gemma bana yer açtı ve oturduğumda, Ben'in en iyi arkadaşının hamile eşi Tali ayağıma dokundu.

"Ee... dün gece görevin tamamlandı mı?"

"Görev mi?" diye tekrar ettim, ona ve Gemma'ya bakarak.

"Josh'ın kardeşiyle yatma planın hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Hatırlamıyor musun?"

Kızı ıslak ıslak yanlarına geldi ve Tali onu havluyla sardı sonra yanına çekip kucakladı. Annem de bana öyle davranırdı, hem de ben neredeyse yetişkin olmama rağmen. Yakınlarda olursam mutlaka bana sarılırdı.

Yutkunup başka yere baktım. "Planladığım gibi gitmedi."

Gemma sessizce güldü. "Ne ironik. Senin planların suya düştü, Graham ise anlaşılan çok yoğun bir gece geçirmiş."

Gözlerimi ona çevirdim. "Öyle mi?"

"Ben, odasının dün gece çılgın bir dans partisine ev sahipliği yapmış gibi göründüğünü söyledi. Bence..." Sesi fısıldamaya dönüştü. "Elise ile birlikte olmuş olabilir. Onunla tanıştın mı bilmiyorum."

Tabii ki, durum böyle olursa Graham'ın durumu daha az garip olurdu. Elise'in, onun bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmasının sebebi olup olmadığını merak ettim, eğer öyleyse nasıl oldu da benimle kalmıştı?

Tali'nin kocası Hayes, sandalyenin ayak ucunda belirdi, karısına ve çocuğuna o kadar sevgi dolu bakışla gülümsüyordu ki, gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kaldım. Birbirlerine benzeyen görünüşleri ve sessiz tamamlamaları ile tüm bu lanet çiftler, zaten sınırda olan ruh halimi her saniye daha da kötüleştiriyordu.

İhtisasımı bitirmeye hazırdım ama bu konuda üzgündüm de. Hastanedeki arkadaşlarımı özleyecektim. Dört yıl boyunca bunu geride bırakmak için sabırsızlandığımı söylesem de kaosu özleyecektim. NIH*'de üç aylık bir eğitim vardı ve sonrası için ayarlanmış bir işim yoktu bu yüzden kutlama olması gereken şey pek de öyle hissettirmiyordu. Şu sıralar herkesin ilerlediğini, iş bulduğunu, evlendiğini ya da çocuklarının başlarının üzerinden uzun ve sevgi dolu bakışlar attığını hatırlatan bu sonsuz kanıtlara hiç ihtiyacım yoktu. Bu kadar acımasız olmam mantıklı değildi aslında çünkü bu şeylerin çoğunu *istemiyordum* bile ama yine de hissediyordum.

Hayes kızını kucağına aldığında başını göğsüne yasladı ve parmağını ağzına soktu. Çok sevimli bir çocuktu. İşler farklı gelişseydi ben de böyle bir kızım olmasını isterdim.

"İçki içmem gerekiyor," dedim ve ayağa kalktım.

Çok içki içmem gerekiyordu.

* NIH (*National Institutes of Health*), Amerika'da sağlık araştırmaları ve tıp alanında önde gelen ulusal enstitüler topluluğudur. (ç.n.)

Bara doğru yürüdüm. Bu Washington'a gitmeden önce evde geçireceğim son hafta sonuydu ve nihayet dünyanın en kötü doktoru olan Dr. Patel'den kurtulmuştum. Bütün bu lanet olası mutlu insanların keyfimi kaçırmasına izin veremezdim.

Barın arkasındaki adamlardan birine gülümsediğimde hemen yanıma geldi. "Ben..."

Bir el kalçama kondu.

"İki cin tonik," dedi Six barmene, sonra aşağı bakıp sanki kesin oltasındaymışım gibi bana sırıttı. "Dün gece ne oldu? Dans pistine gittin ve bir daha geri dönmedin."

Parmağımı şakağıma bastırdım. Lanet olsun. Planım yüzde yüz yolunda gidiyordu sonra Graham Tate bir şekilde ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Yatmış olmalıyım."

Başka biriyle. *Kazara.* Ne kadar da havalı.

"Hâlâ bugün var," dedi Six. Hesabı imzaladı ve bana cin toniklerden birini uzattı. "Hadi iç. Az önce insanları deve güreşine davet ettim, tam senin tarzın olmalı, küçük vahşi şey."

Bunu iltifatmış gibi söylüyordu oysa Graham küçük vahşi şey olmanın neden arzu edilen bir özellik olmadığını gösteren uzun bir liste yazabilirdi.

"Tahminlerime göre," derdi. "Keeley, senin yaşlarındaki ortalama bir kadına göre yüzde doksan daha fazla araba kazası geçirme, fatura ödemeyi unutma veya kafeterya masasında müstehcen dans ettiğin için azar işitme olasılığın var."

Six beni havuz merdivenlerinden aşağı, çocuk banyosu kadar ılık suya götürdü. Mümkün olduğunca aşağı indi. "Tırman."

"Kiminle dövüşeceğiz?" diye sordum, bir bacağımı omzuna atarken.

"Benimle," dedi arkamdaki derin ses ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Graham suya girerken dönüp baktım, sıkıcı bir adamın olması gerektiğinden bin kat daha iyi görünüyordu. Tek

dövmesi bile yoktu ama o kadar kaslı olunca dövmeye gerek yoktu, vücudu başlı başına bir sanat eseriydi. Keşke ağzım açıp her şeyi mahvetmeseydi.

"Keeley, bu Elise," dedi. Yanındaki kızı işaret ederek ben onu bir şekilde fark etmemiştim. Benim tam tersimdi, yani deve güreşine katılmak için fazla zarif ve kibar görünüyordu. Onu mahvedecektim. "Ben ve Gemma'nın şirketinde çalışıyor."

Iyy, Avukat. Ona ne kadar da yakışır. Saatlerce birbirlerini sıkabilirler.

Çürük *pubik** kemiğim Six'in kafasının arkasına baskı yapıyordu, evren bana Graham'ın *her zaman* sıkıcı olmadığını hatırlatıyordu.

Six ve ben havuzun daha derinlerine ilerlerken Elise, Graham'ın omuzlarına tırmandı. "O çok minik," dedim Six'e. "Bu iş çabuk bitecek."

"Sen de miniksin, vahşi şey."

Miniktim evet ama skik derecede vahşiydim de. Bunun Shakespeare'den alıntı olduğundan emindim ama Shakespeare'in *sikik* kelimesini çok sık kullandığından emin değildim, bu yüzden bunu kendime sakladım. Eğer bunu mahvedersem, Graham mutlaka duyardı ve bunu bana söylerdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Graham ve bize döndü.

Elise'i geniş omuzlarında hiç zorlanmadan tutuyordu ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Buna karşılık titredim. Muhtemelen korkudandı ama tamamen korku gibi hissettirmiyordu. Dün geceden çok net, keskin birkaç anım vardı. Hiçbiri korku içermiyordu. Tam tersiydi aslında ama bana beş saniye içinde Elise'i Graham'ın omuzlarından indirmek için ihtiyacım olan enerjiyi vermişlerdi.

Six bağırdı. "İşte benim *kızım*!"

"Eğlenceli olması gerekiyordu Keeley," dedi Graham. Islak

* İnsan vücudunda pelvisin ön kısmında bulunan genital bölgeye yakın bir kemiktir. (ç.n.)

saçları yüzüne yapışmış, rimeli akmış Elise'in sudan çıkmasına yardım ediyordu. "Ölüm maçı değil."

Ona hafifçe gülümsedim. "Görünüşe göre liginin dışındaydın."

Gözleri yavaşça, sahiplenici bir şekilde dudaklarımdan memelerime ve kalçalarıma doğru kaydı, sonra yanıma yaklaştı. Eli belime dokunduğunda ve nefesi kulağımı okşadığında titredim. "Keeley," dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Yanımdan uzaklaşırken meme uçlarım o kadar sertleşmişti ki, havuzdan çıkarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak zorunda kaldım. Ve bunun hava sıcaklığından kaynaklanmadığına neredeyse emindim.

~

Parti, otelin uzun, eğimli arka bahçesinde düzenlenecekti ve Graham'ın şiddetli itirazlarına rağmen siyah-beyaz temalı olacaktı. Muhtemelen birilerinin partiyi fazla eğlenceli bulacağından endişeleniyordu.

Sprey bronzlaştırıcı ve takma kirpikler sayesinde bu gece fazla makyaja ihtiyacım yoktu, bu yüzden çoğunlukla yumuşak kırmızı ruj ve biraz da aydınlatıcı kullandım. Saçlarımı tepeden topuz yaptım ve yüzümün etrafında birkaç tutam bıraktım. Erkekler, ne kadar zaman aldığım bilmedikleri bu tür bir görünümü zahmetsiz ve doğal olduğu için övüyorlardı. Bunlar, *diğer kızların kullandığı tüm o saçmalıklara ihtiyacın olmadığı* ve *doğal güzel* olduğun için şanslı olduğunu söyleyen erkeklerdi. Sadece kontür için kırk beş dakika harcadığını asla fark etmiyorlardı.

Beyaz elbisem üzerime ikinci bir cilt gibi oturuyordu, kolsuz ve göğüs kafesime kadar inen dekoltesi V kesimliydi. Bu sabah mememde ve iç bacağımda keşfettiğim morluklar gibi dün ge-

ceden kalan izlerin görünmediğinden emin olmak için aynaya yaklaştım. Sonra elbisenin ortaya çıkardığı güzel, yan göğüs dekoltesine hayranlıkla baktım. Garip bir şekilde başımı sallayıp dikkatimi Six'e vermeye zorlamadan önce ilk olarak Graham'ın tepkisini düşünüyordum.

Midemde hafif endişeyle asansöre binip aşağı indim. Partinin sonunda Six ile ayrıldığımda, Graham'ın dikkatli bakışları altında olacaktım ve sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissedecektim. Dürüst olmak gerekirse, dün gece onu nasıl seçtiğimi bilmiyordum? Birden fazla kişiliğim mi vardı da bunlardan biri *rock* yıldızı ile olmak yerine enflasyon hakkında konuşmayı tercih eden son derece sıkıcı bir kız mıydı?

Arka kapıdan çıktım ve çimlerde ilk gördüğüm şey elbette baştan aşağı siyah giyinmiş ve *catering* şirketiyle bir konuda tartışan Graham'dı. Bir an için tiksinti hissetmeden önce yalnızca izledim. Kıyafeti ona çok yakışıyordu ve *Tanrım,* o dudaklar onda heba oluyordu. O dudaklarla beyaz perdede olmalıydı. Tamam, belki de birden fazla kişiliğim yoktu. Sadece özellikle sığ bir kişiliğim vardı.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi döndü ve beni baştan aşağı süzdü, gözleri yüzümden aşağıya, göğüslerime, belimin kıvrımlarına ve tekrar yukarıya çıktı. Burun delikleri, kokumu alan bir hayvanmış gibi genişledi.

"*Rock* yıldızını baştan çıkarmak için hazır mısın?" diye sordu.

Bir an için Six'i tamamen unutmuştum.

"Eh, istediğim *tekila kaydırağını** reddetmeseydin daha kolay olurdu."

Gözleri kapandı. "Kimseyi sarhoş etmene gerek yok bence, Keeley," diye mırıldandı. Bir klasöre uzandı ve önüme bir kâğıt koydu. "Oturma planını gözden geçirmeliyiz." Küçük *.5* işaretleriyle dolu masayı gösterdi. "Bu ne?"

* *Tequila luge*, genellikle partilerde oynanan bir içki oyunudur. Tekila, buz veya tuzlu bir yüzeyden (luge) akıtılır ve kişi bunu doğrudan ağzını dayayıp içer. Kısaca "tekila kaydırağı" denebilir. (ç.n)

Gözlerimi devirdim. "Çocuklu insanlar için olan masa. Biliyorsun, bu konuda endişelenmek için biraz geç kaldın."

"Ve benden uzaktalar mı?" diye sordu.

"İkimizden de uzaktalar," diye cevapladım. "Tanrı'ya şükür."

Kaşlarını kaldırdı. "Çocukları sevmiyor musun?"

İçimde bir yerde ufak bir iç çekiş hissettim. Aslında çocukları severdim ama çocuk sahibi olmayı planlamadığım için onların varlığı, her zaman kafamda doğru yolu seçip seçmediğimi soran o küçük sesi yaratıyordu. Akşamın geri kalanını o sesi bastırmaya çalışarak geçirmek istemiyordum.

"Anladığım kadarıyla *Coachella**'ya gitmemi ve Cabo'ya anlık kaçamaklar yapmamı engelliyorlar."

"Bu," diye cevapladı. "Altı haftadır söylediğin ilk mantıklı şey."

~

Parti, sorunsuz geçen zarif ve şık bir davetti. Graham'a bunu asla itiraf etmeyecektim ama sanırım bu kendi başıma kalsaydım düzenleyeceğim bir etkinlikten daha fazlaydı. Ben ve Gemma'ya yakışan bir etkinlikti.

Bunu Graham'a itiraf etmeme de *gerek yoktu* çünkü o zaten biliyor ve bununla övünüyordu. "Görünüşe göre Los Angeles'ta düzenlenen bir parti *eğlencenin tam tersi* değil," dedi yanıma yaklaşarak.

Yukarı, yukarı, daha yukarı baktım. Adamın gözlerine bakmak için neredeyse geriye doğru eğilmek zorunda olduğunda, küçümseyici veya hor gören bir tavır takınmak gerçekten zordu. "Sanki eğlencenin ne olduğunu biliyormuşsun gibi."

"Dün gece hiç şikâyet duymadım."

Başımı yine ona doğru kaldırdım. "Öncelikle dün gece hiç ol-

* *Coachella,* Amerika'da her yıl düzenlenen ünlü müzik ve sanat festivalidir. (ç.n.)

mamış gibi anlaşmıştık sanıyordum." Etrafıma bakındım. "İkincisi, dün geceyi *hatırlamana* şaşırdım." Beni odasına götürmek, ayıkken vereceği bir karar değildi.

Bakışları dudaklarımdaydı. "Yeterince hatırlıyorum," derken sesinde boğuk ve ilgili bir ton vardı. Bu bir anıyı canlandırdı; bana oral seks yaparken avucunu karnıma koyup beni yerimde tutuşunu. Bunu yaparken gözlerini benden ayırmamıştı; aç ve tamamen odaklanmış.

"Hah," dedim yüksek sesle ama bunu demek istememiştim. Çünkü aniden, hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde onun başka bir yüzü olduğunu anladım ve bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

Six yakınlarda bekliyordu ve bu küçük sohbetten olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmam gerekiyordu ama... ama... "Peki tam olarak neyi hatırlıyorsun?"

Bakışları yüzümde dolaştı, beni tartar gibi. Cevap vermek için ağzını açtı ama Six kolunu omuzlarıma doladı ve önüme tepsiyi iterek, "*shot*," dedi. Graham'a sırttı. "Sen de al. Her ne kadar benim kızıma asılsan da."

"*Senin kızın* olduğunu bilmiyordum," dedi Graham sertçe.

"Merak etme dostum," dedi Six, Graham'ın ses tonunu fark etmeden. "Kin tutmam ve kardeşin beni iki kez hapisten çıkardı, bu yüzden seni ailemden sayıyorum."

"İki kez hapse mi girdin?" Graham, tepsiden bir *shot* alıp bana kadeh kaldırırken sırıttı. Daha önce kendini beğenmiş bir pislik olmak hiç bu kadar seksi görünmemişti. "İkiniz birbirinize uygunsunuz galiba."

Graham'ın alaycı sözleri Six'in tam kafasına çarpmıştı.

"Kesinlikle!" dedi ve içkisini tek dikişte bitirip Graham'a başını salladı. "Bu iş bittiğine göre hepimiz şehir merkezindeki bara gidiyoruz. Sen de geliyor musun?"

Kendimi hazırladım, sessizce Graham'ın çekip gitmesini için dua ettim. Mazeret uydurup hiç kimsenin duymadığı küçük ül-

kelerin karşılaştırmalı GSYİH*'larını veya onun cumartesi gecesi eğlencesi saydığı her neyse onu araştırmaya gitmesini diledim. Ama onun yerine bakışları bana takıldı.

"Evet," dedi. "Neden olmasın."

Bir kez daha seks yapmamı engelleme görevini üstleneceğinden emindim. Bu hiç de şaşırtıcı değildi, hiçbir kadının memnun ayrılmasına izin vermemek muhtemelen kişisel mottosuydu.

Vücudumun çeşitli yerlerindeki morluklar, bacaklarımın arasındaki o ağrı... Bunlar hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

* GSYİH: Gayri Safi Yurt İçi Hasıla. (ç.n.)

4

KEELEY

Güm, güm, güm.

Ses, basketbol topunun mikrofona çarpması ya da top atışı gibiydi.

Bu korkunç gürültüyü yapanın kafam olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Gözlerim yavaşça, bulanık bir şekilde açıldı gördüklerimi anlamaya çalışıyordum. Neredeydim ben? Langham'daki tüm odalar golf sahasına bakıyordu, sıkıcı ve sonsuz yeşil denize. Ama ben... bir şehir manzarasına bakıyordum.

Los Angeles olmayan bir şehre.

Daha önce hiç tanımadığım bir odada uyanmadığımı iddia etmek isterdim, tabii ki yalandı çünkü bunu dün yapmıştım ama en azından bugüne kadar yanlış şehirde uyanmadığımı söyleyebilirdim.

Lütfen Six olsun, lütfen Six olsun, diye düşünerek yatağın diğer tarafına döndüm.

Graham Tate'in güzel yüzü yastığa gömülmüştü.

Lanet olsun, Keeley.

Aniden müzik başladı ve pencerenin dışında çeşmeden fışkıran su havada yay çizdi. Bu çeşmeyi her yerde tanırdım çünkü Vegas'a her gittiğimde Bellagio Otel'de kalırdım.

Lanet olası *Vegas*'taydım.

Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Vegas, Los Angeles'tan arabayla beş saat uzaklıktaydı. Hiçbirimiz bu yolculuğu yapacak kadar ayık değildik ve ben ne kadar sorumsuz biri olsam da alkol almış biriyle asla arabaya binmezdim.

Gözlerimi kapatarak midemin bulantısını ve başımın zonklamasını durdurmaya çalıştım. Dün gecenin parçaları zihnimde canlandı. Graham dans pistinde yanımda, çok emin ve çok ciddi görünüyor, bu da muhtemelen kötü bir şey yaptığım anlamına geliyor. Sonra Drew ile Los Angeles şehir merkezindeki bir gece kulübünün önünde dururken Six'in baldızıyla sarhoş ve duygusal bir konuşma yapıyorum ama ne konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum ve dürüst olmak gerekirse... bu benim tarzım değil, sarhoş süper güçlerim olsa bile.

Körlemesine elimi uzatıp telefonumu bulmayı ve bu gizemi çözmeyi umarken elim komodine çarptı. Gözlerim daha açılmadan korku içime leke gibi yayıldı. Çünkü bu bir yüzük sesiydi ve ben yüzük takmazdım.

Basit platin yüzüğe bakarken midem düğümlendi. Başım protesto edercesine zonkladığı için yan döndüm. Graham'ın eli şu anda yastığımın üzerindeydi. O da bir yüzük takıyordu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Gözlerimi sıkıca kapattım. *Keeley, lütfen bunu yapmamış ol.*

Gözlerimi açtım ve *evet*, bunu yapmıştım.

Gece boyunca bir ara Graham ve ben Vegas'a gelip evlenmiştik.

Bu önceden planlanmış olamazdı. Ama bir şekilde Vegas'a gelmiştik ve birimiz o kadar sarhoştu ki, "Bak, bu küçük kilisenin önünden geçiyoruz, Elvis'in nikahımızı kıyması komik olmaz mı?" dedi ve diğeri de o kadar sarhoştu ki, "Hadi yapalım," dedi.

Ayrıca mihraba yürüdüğüme dair belirsiz bir anı olsa da burada ve şimdi bunun olmadığına karar verdim. Bunu konuştuk, yüzük aldık, çok geçti ve uyuyakaldık. Ama komodinin üzerindeki prezervatif paketlerine bakılırsa, *doğrudan* uykuya dalmamıştık.

Tanrım, neden bu kadar az şey hatırlıyordum? Kafamda sadece dün gecenin bazı anları vardı. Şampanya şişesinin açılması ve limuzinin arkasında onun kemerini çekiştirirken Graham'ın bana attığı karanlık bakışlar, dişlerinin hassas tenimi okşaması, tüm bu aciliyet. Kulağıma fısıldayan sesi, "Siktir, çok sert boşalacağım."

Sadece seks kısmını hatırlayıp başka bir eyaletten beş saatlik yol kat edip birbirimize ömür boyu bağlılık yemini ettiğimizi hatırlamamak, tam da *Keeley*'e yakışır bir davranıştı.

Graham uyandığında, benden daha çok dehşete düşecekti ve suçlamalara başlayacaktı. Graham Tate'in yaptığı en çılgın şeyin vergilerinde ev ofisi indirimi beyan etmek olduğundan emindim.

Bu işin tek çözümü vardı; yataktan sıvışmak, Kaliforniya'ya geri dönmenin bir yolunu bulmak ve bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmak.

Ama, Yüce İsa adına içmeyi bırakmam gerekiyordu.

5

GRAHAM

Vegas'ta bir otel odasında uyandım şiddetli bir şekilde akşamdan kalmaydım.

Annem bu hafta sonu rahatlayıp biraz eğlenmemi istediğinde, aklında bunun olduğunu sanmıyordum.

Oda felaket durumdaydı, bir şekilde mutfak tezgahındaki bar taburesini devirmiş, perde çubuğunu kırmış ve duvardaki çerçeveli resmi kırmıştık. Umurumda bile değildi. Ve geçirdiğimiz geceye rağmen şimdiden taş kadar sertleşmiştim.

Yeni karımı selamlamak için yatağın diğer tarafına döndüm ve yatağın boş olduğunu fark ettim. Banyoya baktım ama yavaş yavaş ondan bir eser kalmadığını anladım, dün gece odada bıraktığı giysiler de yok olmuştu.

Burada tek sürpriz, sonucun başka türlü olabileceğini düşündüğüm için buna şaşırmış olmamdı.

6

KEELEY

NİSAN

Bir kadının dönüşüm geçirdiği her filmde, dip noktası olurdu: topuğu kırılır ve kendi hatası olmadan müşteriyle önemli bir sunumu mahveder. Hemen kovulur ve dışarı çıktığında yağmur başlar, o ıslanırken taksiler durmayı reddeder ve yanından geçip giderdi.

Benim dip noktam, dört ay önce rahatsız edici Graham Tate ile evli olarak uyanmamdı, biraz daha kirli ve daha az masumdu. Bunun tamamen benim hatam olmadığını kanıtlamaya çalışıyordum ama henüz başaramamıştım.

Hayatım hakkında bir film çekildiğinde (*Keeley Connolly: Dior'daki Doktor*) bu durumu biraz daha incelikle ele almalıydık böylece ben biraz daha sempatik görünürdüm. Neden olmasın ki? Filmin gerçeklerle alakası olmayacaktı zaten. Örneğin, beni on altı yaşındaki bir oyuncu canlandıracaktı, bu Hollywood yaşıyla kadınlar için yirmi dokuz anlamına gelirdi. Graham'ı ise ellili yaşlarının sonlarında bir aktör canlandıracaktı, bu da Hollywood yaşıyla erkekler için otuz dört anlamına gelirdi. Üç aylık klinik stajımı henüz tamamladığım Ulusal Sağlık Enstitüleri, Washington'un en sıkıcı banliyösünün ortasındaki ruhsuz beton ormanı yerine, sarmaşıklarla kaplı pastoral bir yer olacaktı.

Aynı şekilde en dip noktamı da kitlelerin sempatisini kazanacak şekilde sunmanın bir yolunu bulacaklarından emindim.

Hâlâ yaşananlara inanamıyordum ama bu karmaşanın tek iyi yanı, bana açıkça ihtiyacım olan tekmeyi atmış olmasıydı; o geceden beri tek damla içki içmemiştim. Başta bunun nedeni Graham ile evlendiğim için dehşete düşmüş olmamdı. Sonra yorgunluk, uzun çalışma saatleri ve Washington'un bitmek bilmeyen gri kışı yaşam isteğimi yok etmişti. Tanrı'ya şükür sonunda Los Angeles'a dönmüştüm.

Çantalarımı havaalanındaki kaldırımda sürükleyerek Gemma'nın beklediği yere gittim, bana el sallıyordu.

Yaklaştıkça gülümsemesi kayboldu. "Tanrım, Keeley bir deri bir kemik kalmışsın."

Oysa daha bu sabah kot pantolonumun düğmesi kapanmıyordu. Şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

Valizimi bagajına attım. "Washington berbat bir yer. Hava berbat, yemekler mide bulandırıcı, havanın kokusu bile mide bulandırıcı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben Washington 'da büyüdüm yemeklerde ya da havanın kokusunda hiçbir fark görmedim."

Yanılıyordu. Koku iğrençti. Hastane tuvaletindeki nemli kâğıt havluların kokusu hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecekti. Her tuvalete gidişimde nefesimi tutmaya çalışırken neredeyse bayılıyordum.

"Meşguldüm," dedim ona. "Yemek yemeye vaktim yoktu. Şimdi *taco* istiyorum. Oradaki *Tex-Mex** çok iç açıcı değildi."

En sevdiğim restorana geldik ve menüdeki her şeyi istiyordum ama birkaç lokmadan fazlasını yiyebilecek durumda değildim.

Tabağı ittirdim. "Sanırım Washington hâlâ kanımda." Esnedim, bu lanet dünyada tek istediğim uyumaktı.

"Keeley, şu anda rengin solgun. Bu durum uzun süredir mi devam ediyor?"

* *Tex-Mex*, Teksas ve Meksika mutfaklarının birleşiminden oluşan yemek kültürüdür. Amerika'nın güneyinde oldukça yaygındır. *Taco, fajita, nachos, burrito* gibi yemekleri, yoğun peynir, fasulye ve baharat kullanımını içerir. (ç.n.)

Annemin en iyi arkadaşıyla mutfak masamızda yaptığı konuşmayla aynıydı. O zamanlar on dört yaşmdaydım. Midemin nasıl burulduğunu, her şeyin yolunda olduğunu düşünürken bir önceki kış kuzenlerimin annelerini kaybettiği gibi benim de kaybedebileceğimi fark ettiğim o anı hâlâ hatırlıyordum.

"Sadece yorgunum. Uzun birkaç ay oldu."

Gemma bana baktı. "Hamile değilsin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim... beni daha iyi tanıması gerekirdi. Spiral*'im yüzde doksan dokuz etkili, prezervatifler ise yüzde doksan sekiz etkili... Bu da benim yüzde yüz doksan yedi oranında hamile kalamayacağım anlamına geliyordu. Sanırım bu mevcut bir hamileliği bile tersine çevirebilirdi."

Gemma sessizce güldü. "Bence bunun anlamı o değil. Hamile değilsen... Yani, aile geçmişini düşünürsek muayene olman gerekmez mi?"

Yüzümü buruşturdum. Açıklanamayan yorgunluk, mide bulantısı gibi belirtileri bir araya getirmemeye çok uğraşmıştım ama bu sabah pantolonumun düğmesi kapanmayınca aklıma ilk gelen annemdi. Teşhis konduktan kısa süre sonra midesinde sıvı birikmeye başlamıştı, bu da kanserin sandığımızdan çok daha ilerlemiş olduğunu gösteriyordu.

Annemin de aynı şeyi söylediğini duymuş olduğumu kasten görmezden gelerek, "Şu anda bununla ilgilenemeyecek kadar meşgulüm," diye ısrar ettim. "Pazartesi işe başlıyorum ve buraya yerleştiğimde her şey yoluna girecek."

Ama ona yalan söyleyebilsem bile, kendime söyleyemezdim ya gerçekten ölüyordum ya da hamileydim ve ikisini de istemiyordum.

~

* Spiral (Rahim İçi Araç), gebeliği önlemek amacıyla rahim içine yerleştirilen, küçük ve "T" şeklinde bakır içerikli hormonsuz veya hormon içeren iki türü bulunan doğum kontrol yöntemidir. (ç.n.)

Dünyada geçireceğiniz sürenin kısa olacağını bilmek, bir tür seyahate çıkmak gibiydi. Ev aramazdınız ya da *anlamlı bir şey yapmaya çalışmazdınız* ama iyi restoranlarda para harcar ve öğlen saatlerinde daha fazla *pina colada* içerdiniz.

Dürüst olmak gerekirse, genç yaşta ölmek o kadar da kötü değildi. Örneğin, insanlar cenazemde ne kadar güzel olduğumu konuşmaya devam edeceklerdi ve emeklilik birikimlerimi aşmak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı, zaten birikim yapmayı hiç düşünmemiştim.

Tamam, demek istediğim olumlu yanları sınırlıydı ama kimseyi geride bırakmadığım sürece bununla başa çıkabilirdim. Annem öldüğünde yaşadıklarımı, *kuzenlerimin anneleri* öldüğünde yaşadıklarını kimseye yaşatmak istemiyordum.

Bu yüzden, Gemma beni bıraktıktan saatler sonra nihayet hamilelik testi yaptım ve iki pembe çizgiyi yan yana görünce gözyaşlarına boğuldum. Ölmek benim için sorun değildi ama bir çocuğa bunun getireceği acıyı yaşatmak benim için büyük sorundu.

Ertesi gün kadın doğum uzmanım Julie, "Yaklaşık on altı haftalık hamilesin gibi görünüyor" dedi.

On altı hafta. Bu haber beklediğimden de kötüydü ama döllenmeye göre değil, son regl tarihime göre hesaplandığını biliyordum. Hayatımın en aptalca hatasını, hayal ettiğimden çok daha ileri bir noktaya taşımış durumdaydım.

Transdüseri* karnımın üzerinde kaydırmaya devam etti. Ekrana değil, ona bakmaya özen gösteriyordum çünkü tutmak istemeyebileceğim bir şeye bağlanmak istemiyordum. "Tahmini doğum tarihi: 8 Ekim. Sanırım bir süredir regl olmadın."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Stres yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ben sadece... anlamıyordum. "Spiraller kusursuzdur."

"Düşmedikleri sürece."

* *Transdüser*, ultrason muayenesinde kullanılan, ses dalgalarıyla görüntü oluşturan el tipi cihazdır. (ç.n.)

Ona şaşkınlıkla baktım. "*Fark etmeden* mi?"

Omzunu silkti. "Yani, düşmüş ve fark etmemişsin, değil mi? Nadirdir ama olur."

Sadece bana olurdu. Bu sadece benim başıma gelebilirdi.

Bana bir parça kâğıt havlu uzattı. "Mide bulantın olmadı mı? Yorgunluk?"

Kanser olduğunu düşündüğüm için önemsememiştim. Evet, üç ay boyunca metastatik melanom* üzerine çalışırken belki de kendi içimde aynı derecede kötü bir şeyi görmezden gelmiştim. Bazen kendi düşünce süreçlerimin deliliğine ben bile şaşırıyordum.

Karnımı silerken o da transdüseri yerine koydu. "Meşguldüm. Sadece stres olduğunu düşündüm."

"Babası hayatında mı?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, bu *iş bana kalırsa hayır* demekten daha iyi bir cevaptı. *Tanrım, neden tüm insanlar arasından Graham olmak zorundaydı?*

Göz göze geldik ve omuzları düştü. Ne soracağını çok iyi biliyordum.

"Ne yapmak istediğini biliyor musun?" Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi söylemişti ve muhtemelen de biliyordu. İhtisas dönemlerimiz çakışmıştı ve ben önceliklerimi hiç saklamamıştım. Sadece profesyonelliği onu, "Burning Man**'e bebek getiremezsin ya da sörf tahtasına bebek bindiremezsin, bilgin olsun," demekten alıkoyuyordu.

"Bilmiyorum" diye fısıldadım. "Zamanlaması... daha kötü olamazdı."

Pazartesi yeni bir işe başlıyordum ve ne birikimim vardı ne de yardım edecek bir ailem. Ayrıca uzun zaman önce çocuk sahibi olmayacağıma karar vermiştim.

---

* *Metastatik melanom*, en tehlikeli cilt kanseri türlerinden biri olan melanomun vücudun başka bölgelerine yayılmış (metastaz yapmış) hâlidir. (ç.n.)

** *Burning Man*, her yıl Amerika'nın Nevada Çölü'nde düzenlenen, sanat, müzik ve özgür ifade ile topluluk deneyimini merkeze alan büyük ölçekli festivaldir. (ç.n.)

Randevudan çıktıktan sonra, Brentwood'da amaçsızca dolaştım. Çocuk, hayat planlarıma uymuyordu. Hatta, önümüzdeki yıl için yaptığım planlara bile uymuyordu. Bu planlar arasında aralık ayında Kosta Rika'da sörf yapmak, şubat ayında karnavala gitmek ve yapabileceğim bir yer bulduğumda *jetpack* *denemek vardı.

İstemedikleri için hamile kalmamayı tercih eden insanları tamamen destekliyordum. Sorun şuydu ki... ben o insanlardan biri olduğumdan emin değildim.

Evet, bunu bir kenara atmıştım ama şu anda eskiden kim olduğumu hatırlıyordum. Barbie bebeklerinin hamile olduğunu hayal eden, gelecekteki çocuklarının isimlerini ve mesleklerini çoktan seçmiş olan küçük kız. Tabii ki, o zamanlar NSYNC**'den JC ile evleneceğimi de düşünüyordum ama yine de... asıl mesele çocuk sahibi olmaktı.

On yıl boyunca, her yalnız Noel'i -günün yarısını annemle, yarısını babamla- yetişkin olduğumda sahip olacağım büyük aileyi hayal ederek geçirmiştim. Bunları şimdiye kadar nasıl unutabildiğimi bilmiyordum.

Aslında unutmamıştım. Sadece aklımdan çıkarmıştım çünkü on beş yaşımda bile bunun bencilce bir şey olacağını biliyordum. Otuz yaşma girmek üzereydim, annemin öldüğü yaştan sadece birkaç yaş küçüktüm ve annem sağlığıyla ilgili her şeyi doğru yapmıştı. Kardeşim yoktu, babam yaşlıydı ve Graham berbat biriydi. Peki bu çocuğu doğurursam ve O'Keefe laneti tekrar ortaya çıkarsa ne olacaktı?

Malia Mills'e girip bir beşik fiyatına kaç tane bikini alabileceğimi düşündüm. *Goop*'a girip bir bebek arabası yerine *Mara Hoffman* elbiseyi tercih edeceğime kendimi ikna etmeye çalıştım.

* *Jetpack*, kişinin sırtına takılan itiş gücüyle kısa süreli havalanmasını sağlayan küçük motorlu taşınabilir uçuş aracıdır. (ç.n.)

** NSYNC, 1990'ların sonu ve 2000'lerin başında dünya çapında ün kazanmış, pop tarzıyla bilinen Amerikalı erkek müzik grubudur. (ç.n.)

Sonra dışarı çıktım ve İngiliz aksanlı küçük çocuk annesinin elini sallayarak, "Çok akıllıca, anne," dediğinde gözlerim doldu. Belki de bunun sebebi, bir İngiliz'den hamile kalmamam ve çocuğumun asla havalı bir aksanı olmayacak olmasıydı. Ama asıl sebebi, bunu istememdi. Küçük elini benimkinin üzerine koyan, bana sonsuz güvenen bir çocuk istiyordum. Kendimden başka birine bakmak istiyordum ve bunu, şimdiye kadar arzuladığım herhangi bir çanta, ayakkabı veya seyahatten daha fazla istiyordum.

Bu bebeği istiyordum ve bunun ne kadar bencilce olduğunu söylesem de göğsümde o yükselen hissi bastıramıyordum, her zaman en kötü kararı vermeden önce gelen o hissi.

Sonunda satın aldığım tek şey doğum öncesi vitaminleri oldu.

Anne oluyordum.

7

KEELEY

"Tam aradığımız kişisin," demişti Kathleen Fox, beni işe alırken ve onun gerçekte ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Her şeyden önce uzun saatler boyunca şikâyet etmeden çalışabilme yeteneğim önemliydi ama aynı zamanda kişiliğim de önemliydi. Görünüşümü, *Hermes* kemerimi, *Balenciaga* çantamı beğenmişti. *Beverly Hills Skin*'de her şey ilham vericiydi ve personel de bir istisna değildi, çalışanlar kusursuz ve sevimliydi. Çoğunlukla iyi genler sayesinde olsa da sanki bu konuda bazı sırları olan kadınlar gibi *görünüyorlardı,* hastalarının paylaşmalarını umdukları sırlar.

Ama şimdi gerçek bir sırrım *vardı;* beni işe almalarını sağlayan her şey değişmek üzereydi. Yakında bazı sorumluluklarım olacaktı, artık ekstra küçük tasarımcı kıyafetleri giyemeyecek ve *Hervé Léger*'ın bandaj elbisesine sığmayacaktım.

Peki bunu onlara nasıl söyleyecektim? Bir ay önce iş görüşmesine geldiğimde, yetişkin bir kadın doktor olarak bunu bilmediğime inanacaklarını sanmıyordum. Sanırım yakında her şey netleşecekti ama bugün bunu açıklamayı kesinlikle düşünmüyordum.

Resepsiyonda çalışan ve Zendaya'ya benzeyen, hatta daha güzel cilde sahip olan Trinny bana tesisleri gezdirdi. Üç hafta önce ayrılan Dr. Lee ve şubat ayında ayrılan Dr. Fryer'ın yerini alacağım için beni bir an önce işe alıştırmak için acele ediyorlardı.

Modern ve şık dekor mülakat yaptığım zamanki gibiydi; hasta

odalarında beyaz kürk örtüler, siyah lake zeminler, bekleme odasında *Voss* marka suyla dolu cam kapaklı bir buzdolabı. Hastanede çalışmanın kaosundan sonra tek istediğim, hoparlörlerden rahatsız edici olmayan müziklerin çaldığı ve havanın potpuri* koktuğu sessiz, klimalı bir ofisti. Bir de ay sonunda *Louboutin* ayakkabılara harcayabileceğim dolgun maaş çekiydi. Hem de Arjun Patel'in beni herkesin önünde sıtmayla ilgili nadir bir cilt hastalığını teşhis etmeye zorlaması olmadan giyebilecektim.

Ve bunu elde etmiştim ama ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Sen gelene kadar herkesi beklettik," dedi Trinny, yüzünü buruşturarak. "Yani, iş yükü çok olacak."

"Dört yıllık ihtisasımı yeni bitirdim," diye cevapladım. "Ücretsiz *Voss* içebildiğim ve gece nöbeti tutmadığım sürece her şeyin yolunda gideceğinden eminim."

Gülümsedi ama ikna olmuş gibi görünmüyordu, bir saat sonra nedenini anladım. Hastalarım zaten ikinci kez randevu almak zorunda kalmıştı ve hepsi sinirliydi; bu kadar uzun süre beklediklerine ve yeni birini görmek zorunda olduklarına inanamıyorlardı. Dr. Fox veya Dr. Joliet'i istiyorlardı ama bunun yerine bana kalmışlardı.

"Önce Dr. Brown ve Dr. Fryer ayrıldı sonra Dr. Lee, şimdi de bana sizin doktorum olduğunuzu mu söylüyorlar?" diye sordu, gül hastalığı olan sinirli kadın. "Beni başka birine daha yönlendirmeleri ne kadar sürer?"

Gülümsemem belirsizce titredi. Bu kadar çok doktorun ayrılması garip değil miydi? Bunu genç doktorların deneyim kazanıp daha iyi işler bulmak için ayrılmaları olarak düşünmüştüm ama hiç kimsenin kalmamış olması biraz garipti.

Ama herkesin birkaç ay sonra bebeği olacak değildi. Bu yüzden burada neyle karşılaşırsam karşılaşayım hiçbir yere gitmeyecektim.

* Potpuri, kurutulmuş çiçek ve bitkilerden hazırlanan hoş kokulu karışım. (ç.n.)

"Kalacağım," diye ona güvence verdim.

Burun kıvırdı. "Evet, göreceğiz."

~

Gemma'yla ilk haftamın sonunda Batı Hollywood'daki *Louboutin*'de "kutlama alışverişi" için buluştuk teorik olarak yeni işim içindi. Neşeli görünmek için elimden geleni yaptım ancak son birkaç gün bir gösterge ise, kutlayacak fazla bir şey yoktu.

Gök mavisi mor süet *stiletto* ayakkabılar göstererek, "Bunlar tam sana göre," dedi Gemma.

Bir şeyi istediğimde hissettiğim o eski, tanıdık açlığı hissettim. Elimi uzattım... ve sonra durdum. Muhtemelen en az sekiz yüz dolar tutarlardı ve şimdi satın almam gereken... Tanrım, neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum: beşik, alt değiştirme masası, bebek için araba koltuğu? İnsanların çocuk yetiştirmenin maliyetinden ne kadar şikâyet ettiklerini düşünürsek bununla bitmeyeceğinden endişeliydim.

Ayakkabının içine baktı. "Denesene. Ayakkabı numaran 38, değil mi? "

Tamam demek istiyordum ancak...

"Hamileyim" dedim birden.

Yüzü soldu. "Ne?"

Arkamdaki yumuşak koltuğa oturdum. "Hamileyim. Ekimde doğacak." Bunu yüksek sesle söyleyince biraz sakinleştim. *İki mevsim kalmıştı. İki mevsimde her şeyi halledebilirdim. Bolca vaktim vardı.*

Ancak o benim kadar rahatlamış görünmüyordu. "Kim... Nasıl..." diye mırıldanarak yanımdaki koltuğa oturdu. Uzun süren arkadaşlığımız boyunca Gemma'yı ilk kez suskun görüyordum. "Babanın kim olduğunu biliyor musun?"

Gerildim. İşte burada işler karışıyordu. Muhtemelen Gra-

ham'a artık bunun doğrulandığını söylemem gerekiyordu. Beni durduran şey çoğunlukla Graham'a söylemek istememdi.

Annemle babam ben iki yaşındayken ayrılmışlardı ve çocukluğumun çoğunu onların kavgalarının merkezinde geçirmiştim. Beni diş hekimine götürme sorumluluğu, haftaların nasıl bölüneceği ve giysilerimin onları satın alan ebeveyne geri verilmesi konuları. Babam, annemin yapmaya çalıştığı her planı bozmak için araya girerdi, hatta bir keresinde evine elime aldığım çoraplarla gittiğimde, annemin bana aldığı çorapları çöpe atmıştı. "O sana hangi çorapları giyeceğini söyleyemez," demişti.

Bir çocuğa da kendime de bunu yapmak istemiyordum. Önümüzdeki on sekiz yılı Graham'la avukatlar aracılığıyla kavga ederek geçirmek istemiyordum çünkü o benimle okul, diş teli veya deodorant konusunda bile aynı fikirde değildi.

Ve eğer Gemma Ben'e söyler, Ben de Graham'a söylerse, mecburen bunu yapmak zorundaydım.

"Bir fikrim var," diye cevap verdim. "Onun da dahil olmasını isteyip istemediğime henüz karar vermedim."

"Keeley," diyor, sesinde uyarıcı bir tonla. Tıpkı vergilerimi ödememeyi önerdiğimde kullandığı tondu. "Bunu tek başına yapmamalısın. Ve kesinlikle bir çocuğun masraflarını tek başına *ödememelisin.*"

Tanrım, Graham'ın ne iş yaptığını bile bilmiyordum. Ne kadar cimri olduğunu düşünürsek maaşı çok iyi olamazdı. Çıktığım onca milyonerden sonra, inanılmaz ama bunun yerine bin dolarlık adamdan hamile kalmıştım.

"Benim param var," diye cevap verdiğimde kaşlarını kaldırdı çünkü her gün sanki dünyadaki son günümmüş gibi para harcıyordum. "Biriktirmeye başladığımda param olacak," diye düzelttim.

"Bu durum adım hâlâ bana söylemediğin bu adama da haksızlık."

Nefes verdim. "Gemma, ailen çirkin bir velayet savaşı yaşadı.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çocuğum için bunu istemiyorum ve bunu önlersem her şey çok daha kolay olur."

"Ben'le birlikte kimsenin bebeği senden almasına izin vermeyeceğiz," dedi. "Bunu biliyorsun."

Ama bunu bilmiyordum, babasının kim olduğunu öğrendiklerinde bilemezdim. Çünkü Ben, kesinlikle kardeşinin tarafını tutacaktı ve Gemma ikilemde kalacaktı. Gördüğüm kadarıyla, bu da Graham ne kadar ilgisiz olursa olsun, oyların yüzde yetmiş beşinin zaten ona gideceği anlamına geliyordu.

Ve o çocuk istemiyordu. Bunu kendisi söylemişti. Bu nedenle, bir bakış açısına göre bunu sır olarak saklamak benim için cömertçe bir davranıştı.

Parmaklarımla şakaklarımı ovuşturdum. "Sadece bazı şeyleri çözmem gerekiyor, tamam mı?"

Bunu atlatma şansımın olup olmadığıyla ilgili şeyler.

Var mıydı? O Ben'in kardeşiydi ama Doğu Kıyısı'nda yaşıyordu. Partiden beri adını bir kez bile duymamıştım, o zaman onun da benim adımı da bir daha duymaması mümkündü, değil mi?

İkimiz de mağazadan eli boş çıktık. Gemma veda etmek için sarıldı ve ben eve giderken donut almak için durdum, sonra da telafi etmek için iğrenç sağlıklı şeylerle dolu bir *açai* kasesi aldım. Geçen hafta içinde yemekler beni hasta etmeyi bırakmıştı ve sevdiğim şeylerle yeniden tanışmak için hiç vakit kaybetmemiştim. Pizza, kurabiye ve *taco*, sanki kıtlıktan yeni çıkmış biri gibi yiyordum.

Bir donut yedikten sonra bir tane daha yedim ve yatarken *açai* kasesini açmayı unuttuğumu fark ettim, bu mantıklıydı çünkü onu zaten hiç istememiştim.

Harika bir anne olacaktım.

8

GRAHAM

Aylardır her gün haberlerden Keeley'nin adının yüzüme çarpılmasını bekliyordum. Ne de olsa, bu kadın tamamen yabancı insanlara bir *rock* yıldızını baştan çıkarma planından bahsetmişti. Vegas'taki düğünümüzü sır olarak saklayamayacağı da aşikârdı. Ve eğer ortaya çıkacaksa, muhtemelen tatilden bu yana ilk aile yemeğim sırasında burada olacaktı.

Tanrım, ne *ironiydi*. Ben, Simon ve Colin... Hepsi çılgın bir dönemden geçmişlerdi ama şimdi, Ben mutlu bir evliliğe sahipti, Colin de evlenmek üzereydi ve Simon... Simon hâlâ bekârdı ama gençti ve hayatın tadını çıkarıyordu. Ailenin tek dikkatli ve sorumlu üyesinin, yirmi dört saattir tanıdığı bir yabancıyla evlendiğini öğrenirlerse, bayram ederlerdi.

Neyse ki, annem bu akşam tamamen Colin ve onun nişanlısıyla henüz planlamadıkları düğüne odaklanmış görünüyordu. Ama tam da buradan zarar görmeden kurtulabileceğimi düşünürken dönüp bana Anna ile ilişkimin nasıl gittiğini sordu.

Keeley, şüphesiz Ben'e söyleyecek olan Gemma'ya anlatmışsa, bu Ben'in "Duymadın mı? Onun bir karısı var," demesi için mükemmel bir fırsattı. Ama kimse hiçbir şey söylemedi.

"Hâlâ ayrıyız, anne," diye cevap verdim. "En son sorduğunda olduğu gibi." Yere baktı ama üzüntüsünü görmezden geldim.

Öyle yapmak zorundaydım. Benim için fazla şey istiyordu ve keşke bunları istemeyi bıraksa diye düşünüyordum.

Konuşma yeniden Colin'in planlanmamış düğününe döndü. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi ve aynı zamanda garip bir şekilde hayal kırıklığı yaratıyordu. Sanırım içimde hâlâ Keeley ile olanlardan bir şeyler çıkabileceğini ümit eden bir parça vardı ama bunun iyi bir şey olacağını hayal edemiyordum.

Annem sanki aklımı okumuş gibi, "Bu arada, arkadaşın Keeley nasıl?" diye sordu Gemma'ya. "Partide onunla sohbet etmek çok keyifliydi."

Buna hazır olduğumu sanıyordum, onun adını duymaya ve ardından gelecek haberlere. Ama değildim. Yanından bile geçmiyordum.

Gemma Ben'e baktı. "İyi." Sesinde ufak bir tereddüt vardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ben omuz silkti. "Artık sır değil, değil mi?"

Gemma kaşlarını çattı. "Sanırım değil." Anneme döndü. "Hamile."

Donakaldım, elimdeki içki havada kaldı.

"Hamile mi?" diye sordu annem. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

Gemma'nın gülüşü ufak ve diplomatikti. "Emin değilim. Biraz gizemli bir durum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Ben, sanki Gemma onun korumasına ihtiyaç duyan kırılgan bir çiçekmiş gibi karısıyla konuşma tarzıma sinirlenerek kaşını kaldırdı. "Sence ne demek? Hamile ve babasının kim olduğunu kimseye söylemiyor."

Benim olamaz. Şimdiye kadar bana söylerdi.

Bu da başka birinin çocuğunu taşıdığı anlamına geliyordu. Sadece rahatlamam gerektiğini biliyordum... ama bunun yerine sanki bir şey kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Bunu hiç beklemiyordum," dedi üvey kardeşim Gracie. "Ne zaman doğuracak?"

"Ekim ayında," diye cevapladı Gemma.

Annemin kaşları kalktı. "Partinin olduğu sıralarda hamile kalmış olmalı."

Elimde tuttuğum bardak çatladı.

9

KEELEY

Bir grup arkadaşımla akşam yemeği için buluştuğumda giderek büyüyen karnımı, bacaklarımın üstünde biten ve bel kısmı olmayan minicik elbiseyle ustaca gizlemeyi başardım. Sahip olduğum en yüksek ve en ince topuklu ayakkabılarla tamamlayarak bacaklarımı uzun göstermeye çalıştım. Bu artık on dokuz haftalık hamileyken Barbie bebek gibi -oranları tamamen yanlış, ağırlığı o kadar dengesiz ki, sadece ayakta durarak yerçekimine meydan okuyan- vücudumun fark edilmesini biraz olsun engellerdi.

İşyerindekiler hamile olduğumu hâlâ bilmiyordu. Önceki ayrılıklar nedeniyle işler bu kadar birikmişken nasıl söyleyebilirdim ki? Artık hiçbir sütyenime sığmıyorken ve bir eteği bile zorlukla ilikleyebiliyorken söylememek mümkün değildi. Bunu daha fazla şişkinlik diyerek geçiştiremeyecektim.

Elbette Graham'a da söylemedim. Çocuk henüz doğmadığı için onu bir şeyden mahrum bırakmıyordum. Aradığımda nasıl tepki vereceğini zaten biliyordum, sanki onu komploya sürüklemişim gibi davranacaktı. Neden buna katlanmak zorundaydım ki?

Limonlu maden suyu sipariş ettim ve herkesin bunun cin tonik olduğunu düşünmesine aldırmadım. Onlara gerçeği söyleyebilirdim, aile durumlarından ve Graham'dan farklı olarak benim annelik için yetersiz olduğumu ısrarla söylemeyeceklerdi ama bunu çok komik ve eğlenceli bulacaklardı. Ancak ben bunun komik ya

da hafife alınacak bir şey olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden hazır olana kadar kendime saklayacaktım.

Washington'dayken kaçırdıklarımı anlatarak beni eğlendirdiler ama hikâyeleri sandıkları kadar komik değildi. Jason'ın üçlü seks yaptığı ve daha sonra kızlardan birinin on sekiz yaşına yeni girdiğini öğrendiği gece vardı, bu biraz iğrençti. Sonra kasten yanlış yazılmış dövmeler yaptırmalarıyla ilgili bir hikâye vardı ve ben orada olmadığım için mutluydum çünkü muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Bunlar benim en çılgın arkadaşlarımdı, bana *yetişkinliğin* zaman kaybı olduğunu hissettirirlerdi çünkü eğlenilecek çok şey vardı ama eğlencemiz açıkça alkole bağlıydı. Ayıkken, şakalarının aptalca olduğunu, hikâyelerinin çok ilgi çekici olmadığını ve garsonlara karşı biraz kaba davrandıklarını fark etmiştim.

"Keeley, neyin var?" diye sordu Erik. "Eskiden partilerin neşesiydin!"

Öyleydim. Ve eğer beni sıkıyorlarsa ya daha fazla içerdim ya da herkesi dansa kaldırırdım.

Zorla gülümsedim. "Bir tane daha istiyorum," dedim boş bardağımdaki buzları sallayarak.

Bara gittim, takım elbiseli bir adam bana içki ısmarlamak istediğini söyledi.

"Sadece maden suyu ama yine de teşekkürler," dedim. Aslında *tipim değilsin* demek istiyordum ama bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Çünkü geçen ocak ayında, daha iyi seçenekler varken iki kez takım elbiseli bir adamı seçtim ve o zamandan beri başka kimseyi istemedim.

Masaya döndüğümde, birinin eski sevgilisine telefon şakası yapıyorlardı ama bu ortaokulda aşmamız gereken türden bir saçmalıktı.

"Keeley çok sessiz!" diye bağırdı Candace. "O halde *shot* zamanı geldi!"

Kafamı salladım. "Ben almayayım. Yarın işim var."

"Neden Washington herkesi sıkıcı yapıyor?" diye şikâyet etti Aaron. "Kendine gel."

Gözlerimi kırptım. "Benim doktor olduğumu biliyorsun, değil mi? Uykusuz kaldığımda bütün sabah takılabileceğim bir işim yok."

"Bu seni daha önce hiç engellemedi," dedi.

O bir pislikti -hepsi öyleydi- ama haklıydı. Bu da beni bir pislik olup olmadığımı düşünmeye itti.

Gece yarısı oradan ayrıldım, standartlarıma göre acı verici derecede erkendi ama hamilelik gerçekten... yorucuydu. Eskiden hamile kadınların yorgunluktan şikâyet ettiklerinde biraz abarttıklarını düşünürdüm. Bebek ve tüm ekstra yük en fazla on kilo falan ederdi, ne kadar kötü olabilirdi ki? Ama yanılıyordum. Sadece Uber'e yürümek bile beş kilometre koşmuşum gibi nefes nefese bırakıyordu ki, bu benim asla kendi isteğimle yapmayacağım bir şey değildi.

Aşağıda biriken postaları alırken esnedim ve asansörle altıncı kata çıktım, faturaları katalogların arkasına saklayarak sanki orada değilmiş gibi davrandım.

Daireme doğru döndüğümde hepsi elimden düştü.

Graham Tate.

Kapımın önünde duruyordu.

Ve gerçekten çok kızgın görünüyordu.

Postalarımı almak için eğilmeli miydim yoksa kaçmalı mıydım, bilmiyordum. İkisini de yapmadım. Bunun yerine, bana doğru yürüyen adama şok içinde baktım.

Uzamış mıydı? Hatırladığımdan daha da iri görünüyordu ve zaten yeterince iri hatırlıyordum. Vücudumun bu büyüklükte bir çocuğu taşıyacak şekilde yaratıldığını sanmıyordum. Vajinam kesinlikle onun bebeğini doğurmak için yaratılmadı.

Postalarımı almak için eğildi. Kalkarken bakışları bacaklarıma

takıldı, sonra yüzüme dönüp postaları bana uzattı. Ona bakarken üst dudağının kendini beğenmiş kıvrımını, yüz hatlarını ve gözlerinin ne kadar mavi olduğunu fark ederek biraz... büyülendiğimi hissettim. İlk tanıştığımızda yüzünün ne kadar güzel olduğuna nasıl dikkat etmedim?

"Benim mi?" diye sorarak büyüyü bozdu.

Bekleyerek her şeyi mahvettim. Şimdi anlıyordum. Ama ne yapabilirdim ki? Yarattığım bu Keeley büyüklüğündeki çukurdan nasıl çıkacaktım?

Yalan söyleyip kesinlikle onun olmadığını iddia edebilirdim ama bu çocuk büyüyüp en sevdiği oyuncağı grafik hesap makinesi olan iriyarı bir *inek* olduğu anlaşıldığında, babalık testi isteyecekti. Muhtemelen her hâlükârda isteyecekti. Bu tür konularda çok titiz görünüyordu.

"Keeley, cevap ver."

Bakışlarından ve birlikte gelecek olan kınamadan kaçınmak için anahtarlarımı aradım. "Başka birinin baba olabileceğini düşünseydim daha neşeli olurdum."

Kapıya yaslandı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Ciddi misin?"

Off. Kısa, küçük suçluluk dalgası beni sardı ama yerini hemen öfke aldı. "Tabii, Graham. Burada *rahatsız* olan sensin."

"Rahatsız değilim, Keeley!" Sesi koridorda yankılandı, paniklemiş bir tonla ve kendi patlamasına şaşırarak gözlerini kırptı. "Şoktayım, kahretsin. Yani, bir çocuğum olacak ve... bana söylemeyi hiç düşündün mü?"

Onu dirseğimle kenara itip anahtarımı kilide soktum. "Bu kattaki herkese ilan etmeyi planlamadığımı biliyorum."

İçeri girdiğimde peşimden geldi. Dairem çok hoştu, her yer parlak, rahat mobilyalarla ve renkli detaylarla doluydu ama daha iyi günleri olmuştu. Valizlerimi boşaltacak vakit yoktu, şimdi

hepsi açık halde etrafa dağılmış durumdaydı. Temizlikçiye geri döndüğümü söylemeye de eve taşıdığım donut kutularını geri dönüşüme atmaya da vakit bulamadım.

Yerdeki giysilere basmamak için elinden geleni yaparken çok üzgün olduğu için bunu fark etmemişti bile.

"Planın neydi?" diye sordu. "Çocuğu doğurup mal varlığımın yarısını mı isteyecektin?"

Yarısını isteyeceğim bir şeyleri olduğunu varsayması çok hoştu. "Ben doktorum, sen de sensin. Neyi bölüşeceğiz ki, markasız ayakkabılarını ve *Turbo Tax** kuponunu mu? Bak, hamile olduğumu üç hafta önce öğrendim. Bu durum benim için de yeni. Yakın zamana kadar bebeği doğurup doğurmayacağımdan bile emin değildim."

Yanağındaki kas durmadan seğiriyordu. *Ah, söylediklerim hiç de hoşuna gitmedi.*

Kollarını göğsünde kavuşturdu, onların ne kadar güzel olduğunu hatırladım. Omuzları da kumaşın dikişlerini zorluyordu sanki *Superman* kıyafetlerinden çıkmak üzereymiş gibi. "Ve beni bu karara hiç dahil etmeyecek miydin?"

"Kararını ver," dedim yorgun bir iç çekişle. "Altın avcısı bir fahişe miyim, yoksa seni babalıktan mahrum bırakmaya çalışan kalpsiz bir kaltak mı? Çünkü ikisi birden olamam."

"Başta birinciydi ama belli ki ikinciye geçtik."

Sinirliydim ama o da haksız sayılmazdı. Ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye uzandım. Şu anda kendimi savunacak enerjim yoktu ve savunacak bir şeyim olduğundan da emin değildim. Evet, her şeyi mahvettim. Ve evet, muhtemelen harika bir insan değilim. Ama olan oldu.

"Eğer seni arayıp 'Graham, boynundaki izler ve yerde bulunan prezervatiflere bakılırsa, Vegas'ta yatmışız ve beni hamile

* *Turbo Tax*, bireylerin ve işletmelerin vergi beyannamelerini çevrimiçi olarak hazırlayıp göndermesine yardımcı olan bir Amerikan vergi yazılımıdır. (ç.n.)

bırakmışsın' deseydim, bana inanmazdın, değil mi? Kanıtlamamı isterdin."

"Hâlâ bunu kanıtlamanı istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, o hafta sonu yattığın tek erkek ben olmayabilirim."

Yumruklarımı sıktım. Graham'ın söylediklerini çoğunlukla görmezden gelmek kolaydı. Doğu Yakası'ndan gergin bir finansçısının görüşü benim için bir anlam ifade edecekse, gerçekten *başarılı* olan biriyle başlardım. Ama o hafta sonu ve Vegas'ta olanlar... asla yakamı bırakmayacaktı. "İnan bana bundan daha fazla heyecanlandıran bir şey olamaz. Son görüştüğüm adam NFL*'de oyun kurucuydu. Genetik potansiyeli hayal edebiliyor musun? Senin çocuğun en fazla *aktüerya* tabloları ezberler."

"Aslında ben..."

Elimi kaldırdım. "Lütfen dur. Bu konuşma beni şimdiden sıktı." Zaten çocuğunu doğuracak olmam yeterince kötüydü. Bir de işinin detaylarını dinlemek zorunda kalmamalıydım.

Etrafına bakınarak oturabileceği boş bir yer aradı. Karşımdaki sandalyeden bir sütyeni ayağımla itmemi dehşetle izledi, sonunda sandalyeye oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, Keeley." Sesi kısıktı. "Bana söyleyecek miydin?"

Bu cümlede suçlama vardı ama benim duyduğum şey, tüm bu olay karşısında ne kadar afalladığıydı ki, bu anlaşılırdı. İki saat önce hayatının en iyi zamanlarını yaşayan bekâr bir adamdı şimdi ise boynuna ömür boyu taşıyacağı büyük bir yük binmiş durumdaydı.

Uzun iç çekişle nefes verdim. "Muhtemelen söylerdim. Churchill'in dediği gibi, önce her şeyi denerim sonra doğru olanı yaparım." Ağrıyan vücudum kanepenin minderine daha da gömüldü ve gözlerimi bir an için kapattım. Tanrım, çok yorgundum.

İç çekti. "Kahretsin. En azından evliyiz."

Gözlerim birden açıldı. Bu konuyu neredeyse unutuyordum.

* NFL, Amerika'da en üst düzey Amerikan futbolu ligi olan National Football League'in kısaltmasıdır. (ç.n.)

"Yasal olarak evli miydik?" diye sordum. "Ben bunun sadece... şaka olduğunu sandım. Los Angeles'tan Vegas'a zamanında nasıl gidebildiğimizi bile anlamıyorum."

Söylemek istediklerini tutar gibi diliyle yanağını itti. "Ertesi gün bulduğum imzalı evlilik cüzdanı, bir şekilde başardığımızı gösteriyor."

Onun da hatırlamaması biraz rahatlattı. Son birkaç yılda yaptıklarım ne kadar korkunç olsa da bu önemli gecenin neredeyse tamamen boş bir sayfa olması canımı sıkıyordu. Babam ve üvey annem sürekli en kötüsünü düşünüyordu ve bu konuda onlara hak vermek zorundaydım. "Sanırım sen de sarhoştun."

Yanakları hafifçe kızardı. "Ayıkken böyle bir şey yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Hayır, sanmıyorum. Bu büyüklükte bir hata Keeley Connolly için sıradan bir gün olsa da -bu arada daha önce Vegas'ta sarhoşken evlenmemiş olmama çok şaşırıyordum- Graham Tate için hayatı mahveden korkunç bir hataydı. Hayatının geri kalanında leke olarak kalacak kısa süreli bir delilikti. Onu bu karmaşaya sürüklediğim için biraz suçlu hissetmemek mümkün değildi.

"Bak," dedim yorgun halde. "Sabah işe gitmem gerek. Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Annem güvenlik sistemini çoktan kurmuştur. Burada kalmam gerek."

"*Burada* mı? Hayır. Bir otel bul ya da Gemma ve Ben'in yanına git."

"Keeley, Tanrı Aşkına... Gemma ve Ben uyuyor ve gecenin birinde otel aramak istemiyorum. Misafir odan vardır."

"Üzgünüm, Lord Süslü Pantolon. *Misafir odası* yok. Kanepede yatabilirsin."

Elini saçlarının arasına geçirdi. "O bir aşk koltuğu ve ben 1.93 boyundayım. Daha önce de aynı yatağı paylaştık. Bir daha paylaşsak ölmeyiz."

"Odam misafir ağırlamaya uygun değil."

Etrafına baktı. "İnan bana beklentilerim zaten düşüktü."

Off. Sanırım bunu hak ettim. "Tamam ama yargılamak yok."

Kötü halinden emin olduğum odama doğru yürüdüm, hatırladığımdan daha da kötü görünüyordu. Yatak dağınıktı ve üzerinde birkaç günlük giysiler, ıslak havlu, yarısı yenmiş bir paket patlamış mısır, asılmayı bekleyen makyaj aynası ve sevgili *Birkin* çantam duruyordu.

Mükemmel kaşlarından birini kaldırdı, burun delikleri de ona eşlik etti. "Gerçekten doktor olduğundan emin misin?" diye sordu, etrafına bakarak. "Çünkü Kanye ile seks kaseti çekip para kazanan bir genç kız gibi yaşıyorsun."

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim."

"Seni temin ederim ki değil. Yani, sirk çalışanlarının yatak odanı sahne olarak kullanmasına izin mi veriyorsun? Bu kadar küçük bir insanın bu kadar büyük dağınıklığı nasıl yarattığını anlamıyorum."

Bu adamla nasıl yattım? Kendimi onunla evlenmeye nasıl ikna ettim? Tanrı biliyor ki, ikna eden o olamazdı... Bana bakmaya bile tahammül edemiyordu.

Birkin'i dikkatlice alıp diğer her şeyi yere ittim. "İçeri gir, *giyinik kal* ve uyu."

"Banyon nerede?"

Bu kadar yargılayıcıyken banyomu görmesine azla izin veremezdim. "Misafir banyosu," dedim kapıyı işaret ederek. "Dolabın yanında."

"Dolabının kendine ait banyosu mu var?"

Soruyu görmezden gelerek banyoya girip kapıyı çarptım. Sonra çenem kilitlendi ve boğazımdaki düğümü yutmak zorunda kaldım. Çünkü şu anda kendimle yüz yüze gelmek ve aynada sadece annemi görmek hiç de iyi değildi. O benim için de kendisi için de çok şey istiyordu.

Ellerimi lavaboya dayayıp ağlamamaya çalıştım. "Keeley, gerçekten batırdın. Çok fena batırdın."

Etrafa bakmak yeterdi. Lavaboda yarım bir çörek vardı. Dün geceki pijamalarım hâlâ banyo zemininde bu sabah çıkardığım yerde duruyordu. İki haftadır çöpü çıkarmamıştım ve çöp kutusu taşmak üzereydi.

Ebeveynlik yapamazdım. Kendime bile bakamıyordum ve ancak şimdi, tüm bunlara tanık olan biri olduğunda bunu net görebiliyordum. Dehşete kapılmasına şaşmamalıydı. Ben de kendimle çocuk yetiştirmek istemezdim. Ama şu anda kesinlikle dağılmamalıydım, Graham Tate dairemde dolaşıp zayıflık belirtileri ararken olmazdı.

Yüzümü yıkayıp dün geceden kalma pijamalarımı giydim, banyodan çıktığımda Graham'ı yatakta otururken buldum. Tişört giymiş, kollarını kavuşturmuş ve yatak başlığına yaslanmıştı. Huysuz bir baba gibi görünüyordu.

Bu huysuz baba fazlasıyla seksiydi, kabul ediyorum.

Zaten öyleydi. Şu karşımda duran, ağzımın suyunu akıtan kolların sahibi bu adam, çocuğumun babasıydı. *Kocam.*

Kapının eşiğinde göz kremimi sürerken başımı salladım. "Sanki tuhaf bir alternatif evrene düşmüş gibiyim."

"Ben de," diye cevapladı. "Ama bu daha çok dairenin durumuyla ilgili."

Onu görmezden gelerek banyo ışığını kapatıp odaya girdim ve yatağın bana ait tarafına geçtim.

"Misafir yatak odasını dolaba çevirdiğine inanamıyorum," diye söylendi. "Neden bu kadar çok giysin var ki?"

Yatağa girip battaniyeyi boynuma kadar çektim. "Giysilere ihtiyacım var. Bu benim markamın bir parçası. Eninde sonunda birinin hayatını kurtaracağım ve *reality* şovda ünlü olacağım. Bu olduğunda da birçok prömiyer ve kokteyl partisi düzenleneceği için giysilere ihtiyacım olacak."

Kaşlarını çatarak baktı. "Emeklilik fonun felaket durumda olmalı."

"Şakacı seni. Emeklilik fonum yok." Yastıklarımı kabartarak hepsini yatağın ortasına yerleştirdim. Yemin ederim, eğer vücudu bu yatağın orta çizgisini geçerse, uykusunda onu bıçaklayacaktım. Komodinimde bir bıçak tutuyordum böylece kendimi zorlamama bile gerek kalmayacaktı.

"Emekliliğin yok," diye tekrarladı. Artık onu baba olmaktan daha fazla üzecek tek şeyi biliyordum. "Tanrım, ciddi misin? Her yıl maksimum miktarda katkı yapmalısın. Eminim şirketin de buna eşdeğer bir katkı sağlıyordur."

"Off. Tıpkı Mark gibi konuşuyorsun." Işığı kapatıp bu gece birlikte kalmak zorunda olduğum, neredeyse yabancı bu iriyarı adamın yanına uzandım. Filmlerde bu durum seksi gösteriliyordu ama gerçekte sadece *tuhaftı.* Yatağın onun tarafı, giymemeyi tercih ettiğim kıyafetler ve asmaya vakit bulamadığım makyaj aynası içindi, başka insanlar için değildi.

"Mark kim?" Sesi buz gibiydi.

Hayal âleminden sıyrıldım. "Bir arkadaş."

"*Ne tür* bir arkadaş?"

Korku yavaşça mideme yerleşti. İşte başıma gelecek olan buydu. Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca, çocukluğum yeniden yaşanacaktı. *Annen seni bakıcıyla bırakıp dışarı mı çıktı? Kiminle? Bana haber vermeden seni biriyle tanıştıramaz. Daniel kim? Bu sözde komşu dediğin kişi burada mı kalıyor?*

Onunla bu yola girmeyecektim. Bunu yapmayacaktım.

"Bir şeyi netleştireyim," dedim. "Bir çocuğumuz olabilir ama bu benim üzerimde hakimiyet kurduğun anlamına gelmez. Hamilelikle ilgili olmayan *hiçbir şey* için sana açıklama yapmak zorunda değilim."

Yanımda gerildi, sanırım tartışmak istemiyordu. "Çocuğumuzun iyiliği için," dedi en sonunda. "En azından birbirimize karşı medeni olmalıyız."

Evet, babam da istediğini elde edemediğinde böyle söylerdi.

~

Sabah alarmım çaldı ve birdenbire karşıma çıkan manzarayla resmen çarpıldım.

Fazlasıyla erkek teni.

Graham gece bir ara tişörtünü çıkararak altı saat önce kabul ettiği kuralı çiğnemişti, bu da birlikte çocuk yetiştirmek için iyiye işaret değildi.

Ve adam ölü gibi uyuyordu. Öksürüp ittirdim ama kıpırdamadı.

İç çekerek banyoya girdim, saçımı tepede toplayıp dünyanın en hızlı duşunu aldım. Sadece bir havluya sarınarak çıktığımda uyandı ve ilk yaptığı şey beni baştan aşağı süzmek oldu, sanki az önce birlikte olmuşuz da bunu tekrar yapmak istiyormuş gibiydi.

Birkaç saniye boyunca bacaklarımın arasında bir titreşim hissettim ve karnımın alt kısmındaki kaslar gerildi.

Havluya daha sıkı sarındım. "Çıkman gerek."

Kaşlarını kaldırdı, doğruldu ve başlığa yaslandı. Muhteşem karın kaslarını neredeyse unutuyordum. "Sabahları gün ışığı gibisin, değil mi?"

"Bütün gün öyleyim," diye homurdandım. "Ama uyandığımda yatağımda çıplak bir yabancının uzanmasına gerek yok."

"Yeni bir sayfa açıyoruz, öyle mi?" Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Eğer anlaşılmadıysa, bunu sık sık yaptığını ima ediyordum."

Gözlerimi kıstım. "Senin daha *fazla* yapmamış olman ne yazık. Belki prezervatif kullanmayı bilirdin."

Gözlerinde hafif bir ışık parladı. Sanki o geceyi... hatta geceleri hatırlamış gibi. Midemdeki o hain kas bir kez daha kasıldı.

Dolabıma doğru yürürken, "Git," diye emrettim.

İçeride, hâlâ bana uyan bir etek ve durumu biraz olsun gizleyecek kadar bol bir hırka buldum. Mutfağa girdiğimde tezgâhın başında oturuyordu. Anlaşılan, "*git*" derken ne kastettiğimi anlamıyordu.

Tost makinesine bir simit koyup orada yokmuş gibi davrandım.

"Bu senin kahvaltın mı?" diye sordu.

"Bu Mark için. Ben kahvaltı yapmam."

Gözleri karardı. "Mark, *arkadaşın* mı? Onun kahvaltısını mı hazırlıyorsun?"

Bir kez daha bunun onu ilgilendirmediğini söyleyebilirdim. Sadece gerçeğin onu daha fazla rahatsız edeceğini bildiğim için cevap verdim. "O binanın dışında kalıyor. Gelip burada kahvaltısını hazırlayabileceğini söyledim ama hiç kabul etmedi."

Graham tezgâha tutundu ve burun deliklerinden yavaşça nefes alıp verdi. "Şunu bir netleştirelim; sana mali konularda tavsiyelerde bulunan adam *evsiz* ve sen dairene girmesine izin verdin."

"İnsanları mesleklerine göre yargılamamalısın."

"Onu mesleğine göre yargılamıyorum Keeley," diye cevapladı. Ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Onun mesleği yok. Ebeveynlik için neyin gerekli olduğunu biliyor musun? Paran olmalı. Buzdolabında yiyecek olmalı. Rastgele evsiz adamlara daireni açmamalısın. Ve umarım hâlâ içki içmiyorsundur."

Tanrım, *elbette* içmiyordum. Doktor olduğumu söylediğim kısmı kaçırmış mıydı? Bu çok güzel ama dağınık dairede yaşıyorsam, doğru bir şeyler yapıyor olmalıydım ve bu dikkatinden kaçmış mıydı? Her gün vitamin alıyordum, yeşil meyve suları ve salata tüketiyordum ama kendimi savunmak için zaman kaybetmeyecektim. Ne olursa olsun benim hakkımda en kötüsünü düşüneceğine göre, ben de bu durumu biraz eğlenceye çevirmeye karar verdim.

"İçki içme konusunu göreceğiz," dedim neşeyle. "*Coachella*'ya gittiğimde her şey değişebilir. Çok susayabilirim."

"*Coachella*'ya gitmeyeceksin, değil mi? Orada esrar ve sigara dumanı soluyacaksın. Ya yanlışlıkla midene dirsek yersen ya da ezilirsen?"

Krem peyniri buzdolabına koydum. "Bilgin olsun, ezilmek hamile olsan da olmasan da tıbbi açıdan ciddi sorundur."

Bunu görmezden geldi ve aniden yanındaki sandalyeye astığım çantaya odaklandı. "Eğer *gerçekten* doktorsan, dolabın neden bir Kardashian'ı andırıyor? Ve asistan doktor maaşıyla *Hermes* çantayı nasıl aldın?"

"Hediyeydi."

Gergindi. "O kadar pahalı bir şey *hediye* değil, anlaşmadır."

Bıçağı tezgâha vurdum. "*Tam olarak* ne ima ediyorsun?"

Cevap vermedi çünkü ikimiz de ne demek istediğini gayet iyi biliyorduk.

Kapıyı işaret ettim. "Gitme vaktin geldi, Graham."

Sandalyeden kalkmadan önce tereddüt etti. "Seni ararım."

"Mecbur hissetme," dedim kapıyı arkasından kapatırken.

10

GRAHAM

Cevapların göğsümdeki paniği yatıştıracağını düşünmüştüm ama tüm cevapları almama ve gece boyunca uyumama rağmen kendimi daha kötü hissediyordum.

Yani, çocuk sahibi olmak için seçebileceğim onca insan varken -ki bu benim hiç istemediğim bir şey- en kötü ihtimalle karşı karşıyaydım. Yatakta patlamış mısır yiyen, evsizlerden finans tavsiyesi alan, binlerce dolar değerinde "hediyeler" kabul eden ve hâlâ çocuğu istediğinden emin olmayan bir kadındı.

Bir yanım bilmemenin daha iyi olacağını düşünüyordu ama kimin için daha iyiydi? Çocuğumuz için iyi olmadığı kesindi çünkü o zaman Keeley tarafından tek başına, denetimsiz bir şekilde büyütülecekti. Muhtemelen çocuğu dolabındaki tasarımcı elbiselerinin arasında uyutabileceğini ve ağladığında ona lolipop yedirebileceğini düşünüyordu. Belki de kendini aşırı sorumluluk sahibi hissettiği bir günde, mesai saatlerinde Mark'tan, bebeği kontrol etmesini isterdi.

Ve ben beş bin kilometre uzakta yaşarken bir şeyleri nasıl düzeltebilirdim ki?

Newport'a döndüğümde, annem mutfak masasındaki yerinden bana gülümsedi. "Biri gece geç saatlere kadar ayakta kalmış," dedi yüzünde saklayamadığı bir memnuniyetle. Benim hep yalnız kalacağımdan endişeleniyordu, ben de öyle olacağını düşünü-

yordum ve bununla ilgili sorunum yoktu. Yalnızca Keeley Connolly'nin benim özenle hazırladığım tüm planları mahvetmesine güvenebilirdiniz.

Mutfağı geçip kahve makinesine doğru yürüdüm. Nerede olduğumu söyleseydim, çok sevinirdi. Mutfakta dans eder sonra uçağa yazı astırıp bunu Newport'un geri kalanına duyururdu. Ama Keeley'nin bir sonraki görüşmemize kadar ne yapacağını hiç bilmediğim için, ona torunu olacağını söylemeyecektim.

"Özel biri mi?"

"Hayır anne. Önemli bir şey değildi."

Gülümsemesi bir anlık tereddütle titreyince çocukluğumun en kötü günlerini hatırladım. Belki çocuğumun da yaşayabileceği günler.

Buna kesinlikle izin veremezdim.

Anneme eşyalarımı toplamam gerektiğini söyledim. Merdivenleri çıkarken hemen avukatımı aradım.

"Benim için bir belge hazırlaman gerekiyor," dedim sesli mesaja.

Keeley annemle aynı olmayabilirdi ama ondan daha kötü de olabilirdi.

Ve ben bunu bir daha yaşamayacaktım. Çocuğum da yaşamayacaktı.

11

KEELEY

Ofise ulaştığımda resepsiyondaki Trinny'ye isteksizce el salladım.

O yüzünü burduğunda ne diyeceğini zaten biliyordum.

"Programın çok yoğun. Dr. Fox'un işi çıktı."

Off. Birikmiş işleri neredeyse bitirdiğim halde günlerim hâlâ çok uzundu çünkü, Dr. Fox ve Dr. Joliet'in her zaman aleyhime olan bir sürü *işi çıkıp* duruyordu. Belki hamile olduğumu bilselerdi bunu yapmazlardı ama burada çalışmaya başlayalı fazla olmadı ve şimdiden benden memnun olmadıkları belliydi. Kıyafetlerim hakkında yorumlar yapılıyordu, görünüşe göre hırkalarım kemerle daha şık dururdu ve yeni hastalarımın benden çok memnun olmadığına dair bazı şikâyetler vardı. Hastalarım neden benden memnun olsun ki? Tanınmış bir doktora gideceklerini sanıyorlardı ama bunun yerine tecrübesiz birine yönlendirilmişlerdi.

Ben de memnun olduğumu söyleyemezdim. Asistanlık yaptığım dönemdeki kadar fazla saat çalışıyordum ama nedense daha uzun geliyordu. En azından hastanedeyken günlerim heyecanlıydı. Yanıklar, şişlikler ve şekil bozuklukları vardı. Elim büyüklüğünde kabarcıklar ve ara sıra deri *larva migransı** vardı. Şimdi ise günlerim hep aynı şeylerin farklı versiyonlarıyla doluydu: "Sivil-

* Deri larva migransı (cutaneous larva migrans), hayvan kaynaklı parazitlerin deride kıvrımlı, kaşıntılı izler oluşturduğu cilt enfeksiyonudur. (ç.n.)

ce çıkıyor," veya "Bu çizgiler hoşuma gitmiyor." En heyecanlı olanı sedef hastalığıydı.

Programıma baktım. On dokuzuncu hafta muayenem için ayırdığım zamana şimdi üç hasta sıkıştırılmıştı.

"Bugün doktor randevum var," dedim Trinny'ye. "Bu yüzden o zamanı ayırdım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona söylemek ister misin?"

Omuzlarım düştü. Nasıl sonuçlanacağım zaten biliyordum... Dr. Fox hayal kırıklığını hiç iyi karşılamıyordu, en iyimser ifadeyle böyle denebilirdi. "Randevumu değiştiririm."

Ama bu durum sona ermek zorundaydı. Öğle yemeği molası bile isteyemediğim halde, Dr. Fox'a bunun neden durması gerektiğini açıklamak için nasıl cesaret toplayabileceğimi merak ediyordum.

~

Julie günün sonunda bana zaman ayırabildi. Bu konudaki kızgınlığının, diğer her konuda bana bu kadar sert davranmasının da sebebi olduğunu umuyordum. "Keeley," dedi. "Bir haftada beş kilo almışsın."

"Ama hepsi memelerime gitti," dedim aşağıya bakarak. Birdenbire sahip olduğum tüm sütyenlerim bana dar gelmeye başladı.

"Başlangıçta kilo vermiştin ve biraz kilo alman gerekiyordu," dedi. "Bu göz önünde bulundurmamız gereken bir şey."

"Buraya *bebeğin* sağlığını konuşmak için geldiğimi sanıyordum," diye mırıldandım, yargılandığımı hissederek. "*Benimkini* değil."

"Bu bebekle ilgili. Ciddi kilo artışı gebelik diyabetinin belirtisi olabilir. Kadın doğum semineri almadın mı?"

Aklıma çeşitli belirtiler geldi. *Gebeliklerin yüzde altı ile dokuzunda aşırı susama ve idrara çıkma tek belirti olabilirdi.* Ama aptal rolü oynamak daha kolaydı bu yüzden sadece omuz silktim.

"Evet ama o zamanlar Lowell Chambers'ın yanındaydım. Onu hatırlıyor musun? Belki o zamanlar sen yoktun. Her neyse, şehvetin etkisiyle sersemlemiştim ve her şey bir kulağımdan girip diğerinden çıktı."

"Bu kadınla aynı diplomayı aldığımıza inanamıyorum," diyen türden nazik Julie gülümsemelerinden birini attı. Meslektaşlarımdan bu bakışı sık sık alıyordum.

"Baba da dahil olacak mı?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. "Emin değilim."

Graham'ın gidişinin üzerinden iki gün geçmişti ve tam bir sessizlik vardı. Sanırım bu New York'taki ruhsuz ve düzenli dairesine geri döndüğü, hesaplarım yaptığı ve bu işi kapattığı anlamına geliyordu.

Büyük ölçüde rahatlamıştım. Evet, erkeklerin hiçbir sonuçla uğraşmak zorunda kalmamalarının ne kadar *kolay* olduğunu ara sıra düşünüyordum ama sonra kendime şunu hatırlatıyordum: Onun dahil olmasını hiç istemedim ve onun parasına ihtiyacım da yoktu.

Çoğunlukla onun parasına ihtiyacım yoktu. Her an, tasarımcı kıyafetleri satın almayı ve Cabo'ya seyahat etmeyi bırakan bir insana dönüşebilirdim.

"Peki bir daha bakalım," dedi ve ultrason için jeli aldı.

Kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Transdüser karnımın üzerinde kayarken ekrana baktım. Ve sonra... bir profil belirdi. Bir burun, bir bacak, küçük, hızlı atan bir kalp, fırtınada bir el feneri gibi yanıp sönmeye başladı.

Boğazım beklenmedik şekilde düğümlendi.

Çocuğum. Asla göreceğimi düşünmediğim bir şeydi.

"Bebek biraz ters dönmüş," dedi Julie. "Ölçümleri yapmaya başlayacağım ve belki bir saniye içinde bize doğru döner, böylece cinsiyetini anlayabiliriz." Küçük bir ayak göründü ve karnım da bu hareketi takip etti. Daha fazlasını görmek istiyordum, çok

istiyordum ama aynı zamanda göğsümde panik hissediyordum. Bunun henüz gerçek olmasını istemiyordum.

"Sorun değil," dedim boğazım gözyaşlarıyla düğümlenerek. "Bilmek istemiyorum."

Zaten yeterince gerçekti.

"Keeley," dedi yumuşak sesle. "Muhtemelen yardıma ihtiyacın olacak biliyorsun, değil mi? Bu hiç kolay değil."

Bunun üzerine eve gidene kadar ağladım çünkü haklıydı... bu çok büyük bir şeydi. Ve ben bu konuda felaket olacaktım.

~

Graham o akşam aradı. Öğleden sonra gördüğüm o küçük, titrek kalbi düşünene kadar, sesli mesaja bırakmak niyetindeydim. Bu benim ya da onunla ilgili değildi ve muhtemelen biraz daha çaba göstermem gerekiyordu.

"Bu hafta sonu buluşabilir miyiz?" diye sordu. "Yanına gelirim."

Los Angeles'a kadar uçmaya razıysa ya bir şey istiyordu ya da talep etmeyi planlıyordu ve bununla ilgilenmiyordum. "Telefonda otuz saniyede söyleyebileceğin bir şey için fazla zahmete girmek gibi görünüyor."

Derin ve yorgun bir nefes verdi. Eğer şimdiden benden bıkmışsa, biraz daha tanıyınca neler olur kim bilir.

"Konuşacak çok şey var Keeley ve telefonda konuşurken detaylar kayboluyor. Akşam yemeğine çıkacağız, hepsi bu."

Yemeğin tamamını beni sıkıştırarak ve istediği şeyi elde etmek için baskı yaparak geçirecekti. Ama o küçük, titrek kalp için sanırım her şeyi kabul edebilirdim.

~

Seçtiği restoran -şaşırtıcı ama- beklediğim gibi sınırsız yemek, bir alana bir bedava gibi açık büfe değildi. Eğer Graham bu yer için para ödüyorsa, büyük bir şeyin peşinde olmalıydı. "Sana bu güzel bifteği ısmarladım," diyecekti. "Ve şimdi benim taleplerimi kabul eden yirmi sayfalık bir sözleşmeyi imzalamanı istiyorum."

Bu da çocukluğumdan hatırladığım bir başka taktikti. "Baban işbirliği yapıyor," derdi annem iç çekerek. "Bir şey istiyor olmalı."

Her zaman haklı olurdu. Graham'ın ne istediğini bilmiyordum ama keşke New York'tan mesaj gönderseydi de bu gösterişli akşam yemeği olmadan *hayır* ve *defol git* diyebilseydim.

Onu barda beklerken bulduğumda telefonundan bir şeyler okuyordu. Ceketi yanındaydı, kravatı gevşekti, günün o saati için fazla sakalı vardı ve ortaya çıkan etki sarsıcıydı. Hayatımın şu andaki gidişatı konusunda binlerce pişmanlığım olsa da genetik açıdan bakıldığında, o kadar da kötü bir seçim yapmadığımı söylemeliydim. Graham başka biri olsaydı -adi, yargılayıcı bir pislik olduğunu bilmeseydim- onun *inanılmaz* seksi olduğunu, muhtemelen bu öğleden sonra havaalanında kadınların ona iki kez baktığını söylerdim.

Aniden kafasını kaldırıp bakışlarımı yakaladığında bir gariplik oldu. Daha önce hiçbir erkek, seks dışında bir amaçla beni görmek için ülkenin öbür ucundan gelmedi. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. *Sarılmalı mıydım? Paris usulü yanağa uzaktan öpücük mü kondurmalıydım?* Sonunda, birbirinden hoşlanmayan ama içinde bulundukları durumu kabullenmiş iki iş arkadaşı gibi sadece başımızı sallamakla yetindik.

"Alınma ama," dedim. "Gelmemeni umuyordum."

Kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına Keeley, bu küçük davalar mahkemesindeki bir anlaşmazlık değil. Çocuk söz konusu. Tabii ki gelmemezlik etmezdim."

O gece daireme geldiğinde yalan söylemeliydim diye düşündüm yeniden. Annem sessizce çekip giderek babamı hiç karış-

tırmadan beni büyütseydi hayatı çok daha kolay olurdu. Bunun yerine, hayatının son on beş yılını istediği her şeye *hayır* dendiğini duyarak geçirdi. Fas'ta bir yaz geçirmek için *hayır,* Disney şovunun seçmelerine katılmam için *hayır* ve erkek arkadaşının grubuyla turneye çıkmamız için *hayır.*

Aynı geleceğe mi imza atmıştım? Tek kararın bile bana ait olmadığı geleceğe?

Graham, hosteslik yapan süper modellere doğru yürüdü ve geldiğimizi söyledi. Ne olursa olsun sıkılmış gibi davranan kadınlar olurlardı ama Graham yaklaşınca onlar bile biraz neşelendi. Tabii ki, neşelenirlerdi o iri, geniş omuzlu ve iğrenç derecede yakışıklıydı ve henüz on dakikalık konuşmasını dinlemek zorunda kalmamışlardı. *Tekila kaydırağı ödeyebiliyorum diye içmem gerekmez.*

Biz masaya doğru yürürken beni önüne alarak elini kısa süreliğine belime koydu. Sandalyemi tutarken aptal hostesin gözleri parladı.

"Garsonunuz şu anda biraz meşgul," dedi sadece Graham'a bakarak. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Su, lütfen," dedi.

"Ben de aynısından alayım," dedim sanki bana da soruyormuş gibi. Uzaklaşırken gözlerimi devirdim. "Bir içki alabilirdin. Sen içiyorsun diye kendimi tutamayacak kadar alkol merakım yok."

"İçkiyi bıraktım. Vegas'taki o gece bir uyanış oldu."

Bu çok gurur vericiydi. Benimle evlenmek o kadar korkunçtu ki, içkiyi bırakıyordu. Tabii ki, ben de bıraktım ama *ben* bir hazineydim.

"Aynı şekilde."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "O hafta sonunun senin için alışıldık olduğunu sanıyordum."

"*Evlendiğini* bile hatırlamayacak kadar sarhoş bir adam için fazlasıyla yargılayıcısın. Dürüst olmak gerekirse, bu senin alkolle ilgili bazı sorunların olabileceğini ima ediyor."

Ağzı açık kaldı. "Sen de hatırlamıyorsun."

"Ve şimdi de suçu başkasına atıyorsun, bu da alkolizmin bir belirtisidir."

Sessizce güldü. "Seni öldürmek üçüncü belirti olur mu?"

Yüzümü menünün arkasına gizledim. "Eh, buna karşı bir argüman olmazdı."

Garson suyumuzu getirdi. Graham'la ikimiz de kırmızı şarap sosuyla servis edilen New York biftek sipariş ettik, o patates kızartması yerine ıspanak istedi. Bu bir eleştiri gibi geliyordu ve eminim daha fazlası da gelecekti. Büyük ihtimalle hayatım boyunca sessizce, açıkça benden daha iyi şeyler yapacak ve bununla övünecekti.

"Gergin görünüyorsun," dedi Graham.

"İşten çıkıp buraya geldim. Rahatlamam biraz zaman alıyor."

"Saat yedi buçuk." Kaşlarını çattı. "Umarım patronun, bundan sonra bu kadar geç saatlere kadar çalışamayacağını fark eder."

İşte başlıyorduk. Kaçınılmaz tartışma... Bu işe neden uygun olmadığımı tek tek sıraladığı tartışma. Ne kadar başarısız olacağımı gösteren bir grafik hazırladığı o an.

"Yapma," diye uyardım. "Bu benim için tamamen yeni ve ben de öğrenmeye çalışıyorum. Ama bu bir çocuk, *aktüerya* tabloya girip..."

Bir ses çıkardı, kahkaha mıydı yoksa hırlama mıydı emin değilim. "Son kez söylüyorum, ben *aktüerya* tablolar kullanmıyorum. Tam olarak ne iş yaptığımı sanıyorsun?"

"Parayla ilgili mi? Vergiler mi? Sanırım tüm sıkıcı meslekleri tek çatı altında topluyorum."

Suyundan bir yudum aldı. "İnsanlara paralarıyla ne yapacaklarını söylüyorum."

Masaya bir ekmek sepeti geldi ve ben yüksek sesle iç çekmemeye çalışarak hemen aldım. "Bu bana hâlâ vergi gibi geliyor."

"Vergi işleri için muhasebeciye ihtiyacın var.".

"Yani, vergilerle uğraşacak kadar *zeki olmadığını* söylüyorsun."

Yine o sesi çıkardı. Bunun kahkaha olduğundan emindim ama bu sefer aynı zamanda uzun, yorgun iç çekişe de benziyordu. "Evet, Keeley, doğru tahmin ettin. Her neyse, bütün hafta bu durumu düşündüm ve şey, sen çocuk istemiyordun ve..."

"İstemiyordum," diye sözünü kestim. "Ama bunu istiyorum. Sen de çocuk istemiyordun."

Bana uzun süre baktı ve bir şeylerin değiştiğine dair tuhaf bir hisse kapıldım ama ne olduğunu bilmiyordum. "İstemiyordum. Ama bunu istiyorum," dedi yumuşak sesle." O zaman belki de sen doğurana kadar yanına taşınmalıyım."

Ağzımdaki ekmeği o kadar hızlı yuttum ki, neredeyse boğuluyordum. "Taşınmak mı?" dedim boş boş. "Yani... bana mı?"

"Evet, bir süre Los Angeles'tan çalışabilirim. En azından bebek doğana kadar. Mantıklı değil mi?"

"Bir yabancının tek yatak odalı dairesine taşınmanın ne mantığı var?"

"Keeley, ikinci bir yatak odan var ve o *dolapta* bulunan hiçbir şey bir ay sonra sana olmayacak."

Yok artık, bunu söylemiş olamazdı.

Doğrulup kalan ekmeği kibarca tabağıma koydum. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Elini yüzüne sürdü. "Hamileliğin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Karnın büyüyecek. *Her yerin* büyüyecek. Ve nasıl giyindiğini gördüm. Sanırım dolabında bol giysiler yok."

Vay canına, sadece... *vay canına.* "Giysilerimin *açık saçık* olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Gözleri üzerimde dolaştıktan sonra başka yere baktı. "Şikâyet değildi." Sesi normalden daha derin daha boğuktu. Ve kısa geçmişimizden bir an gördüm; gözlerindeki pervasız açlık, elinin elbisemin içine kayması, iç çamaşırımın yırtılma sesi.

Sabah giderken onu neden bulamadığımı şimdi anlıyorum. Yırttığı için. Yırttı ve hiç pişmanlık duymadı. İçimde küçük bir kıvılcım yanınca hemen söndürdüm.

Ama... *hmm.* Onun öyle bir tip olduğunu tahmin etmezdim.

Yutkundu. "Zaten bebek için o odayı boşaltman gerekmiyor mu?"

Sanırım şu anda o kadar ileriyi daha düşünmediğimi söylemenin çok faydası olmazdı.

"Suudi prensin doğumdan önce bana bir ev alacağını umuyordum ama sanırım o fırsat kaçtı."

"O fırsatın çoktan kapandığından eminim," dedi karnıma bakarak.

İnanılmazdı. Beş dakikadan kısa sürede, kıyafetlerimin bana uymayacağını ve Suudi prensin bana ev satın almakla ilgilenmeyeceğini söyledi.

"Şu ana kadar beni ikna etmek konusunda gerçekten harika bir iş çıkarıyorsun," dedim somurtarak. "Neden benimle yaşamana izin vereyim ki?"

"Çünkü burada kaldığım süre boyunca kiranı ödeyeceğim. Bebek için ihtiyacın olan her şeyi alacağım ve her şeyi kurmana yardım edeceğim. O kadar ekstra parayla neler alabileceğini bir düşün."

"Kiranın ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun."

Hareketsiz dudaklarında hoşnut bir gülümse kıpırdadı ama gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Hallederim."

Ona güveniyor olsaydım, dinlemeye razı olurdum ama burada bir *bit yeniği,* küçük hukuki hile olmalıydı; kamulaştırma ya da zamanı geldiğinde onu evden atamayacağım anlamına gelen başka bir şey.

"Neden? Çünkü bu teklifin hiçbir kısmı bana mantıklı gelmiyor."

Dili dudaklarının arasında kaydı. "Çocuğumuz için sorumlu kararlar alacağına güvenmediğimi söylemek ikna edici bir argüman olmaz mı?"

Gözlerimi kıstım. "Umarım satış işinde değilsindir çünkü bu konuda berbatsın."

"Sahip olduğun çanta sayısına bakılırsa, bunu satmama gerek olmadığını varsayıyorum. Muhtemelen bir kuruş bile biriktirmemişsindir. Bak, çocuğumun hayatının bir parçası olmak istiyorum, doğmadan önce bile. Bunu kaçırmak istemiyorum. Ve bu durum göz önüne alındığında başından itibaren yatırım yapmazsam, her zaman dışarıda kalmış gibi hissedeceğimden endişeleniyorum."

Ah. Bu, *hayır* demenin imkânsız olduğu türden bir ricaydı.

Garsonun bifteğimi koyabilmesi için ekmek tabağımı kenara çektim, patates kızartmalarını görünce dikkatim dağıldı.

Bir parça biftek ve patates kızartmasını ağzıma atarak lezzetin dilimde patlamasına izin verdim. "*Aman Tanrım*, çok lezzetli," diye inledim.

Bir anlığına yutkunmadan önce keskin hatları ve parıldayan gözleriyle yüzü vahşileşti. "Bu kadar aç kalmamalısın."

Dersler şimdiden başlıyordu. "Bazen işim nedeniyle öğle yemeği için aşağı inmeye vaktim olmuyor. Bebek hayatta kalacaktır. Mağara kadınlarının kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği yediğini mi sanıyorsun?"

Tartışmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. İşte bu yüzden asla yürümeyecekti. Çünkü şu anda benimle işbirliği yapmak zorundaydı ama çocuk doğduğunda kibar davranmak için hiçbir nedeni kalmayacaktı.

Şu anda bile o kadar kibar sayılmazdı.

"Şirketin tüm bu süre boyunca burada çalışmana izin verecek mi?" diye sordum. "Aylarca sürecek."

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Bence sorun olmaz."

Tanrım. Dört ay boyunca onun kendini beğenmiş yüzüne katlanmak zorunda kalacaktım. Dört ay. Ve birbirimizi öldürecektik. Bunu gören tek kişi neden bendim?

"İznini biriktirmek daha mantıklı olmaz mı?" diye karşı çık-

tım. "Bebek doğduktan sonra dönebilirsin. Şu anda hiçbir şey *olduğu* yok."

Gözleri karardı. "*Her şey* şu anda oluyor."

İç çektim. "Bilmiyorum ve beni burada bir karar vermeye zorlayamazsın, o yüzden bırak da bifteğimin tadını çıkarayım."

Sırıttı. "Seni engellediğimi düşünmüyorum."

Başımı eğdim. Bifteğimin yarısı bitmişti bile. "Konuşmayı kes," dedim.

~

Yemek bittiğinde hesabı ödedi ve beni arabama kadar geçirip üstü açık *MINI Cooper*'ımı inceledi. Her an, "Bu çocuk için iyi bir araba değil. Onu ikinci el *minivanla* değiştirmeyi düşündün mü?" diyebilirdi.

"Düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sadece pazar gününe kadar buradayım. Yarın sabah buluşup bunu tekrar konuşabilir miyiz?"

"Suudi prensiyle ilgili umutlarımı yıkmayacağına söz verir misin?"

Dudakları seğirdi. "Suudi prensin beş aylık hamile bir kadına âşık olacağını gerçekten düşünüyor musun? Başka seçenekleri yokmuş gibi davranma."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yapmamanı söylediğim şeyi yapmak gibi tuhaf bir alışkanlığın var."

Kendi kendine eğlenmiş gibi gülümsedi. "Senin de gerçekçi olmayan umutlar ve hayallere kapılmak gibi tuhaf bir alışkanlığın var."

"Neyse. Saat on birde evimin yanındaki *Starbucks*'ta buluşalım."

"On bir mi? Bu sabah sayıl..."

Kaşlarımı kaldırınca sustu.

"Tamam. On bir."

Arabaya binerken kapıyı tuttu. Birinin kapısını tutmak en gereksiz eylemdi. Kadınlar eskiden kapıyı kendi başlarına kapatamayacak kadar zayıf mıydı? Ama gerçi... o kadar da kötü değildi. Belki biraz tatlı bile sayılırdı.

Nasıl bir baba olacağını tahmin ediyordum, otoriter, talepkâr, mantıksız beklentilerle dolu. Ama ülkenin öbür ucuna uçtu, bana sebze yedirmeye çalıştı, hesabı ödedi ve arabama kadar beni güvenle uğurladı.

Gerçek şuydu, muhtemelen benden çok daha iyi ebeveyn olacaktı.

12

GRAHAM

O gece otelde kaldım, böylece aileme neden burada olduğum konusunda yalan söylemek zorunda kalmayacaktım, böyle bir yalan her biri tarafından *mide* bulandırıcı bir şekilde incelemeye alınırdı.

Tabii ki, on dakika geç kalarak *Starbucks*'a girdi. Muhtemelen evsiz arkadaşı Mark ile bazı önemli mali konuları konuşuyordu. Açık sarı saçları gevşek bir topuzdan dökülüyordu, gözlerindeki ışıltı trafiği durdurabilirdi ve yanından geçen herkese gülümsüyordu. Sadece beni gördüğünde temkinli bir ifadeye büründü.

"Gelmişsin," dedi hayal kırıklığım gizlemeye çalışmadan.

"Bu konuşma için ülkenin öbür ucuna uçup fikrimi bu kadar hızlı değiştireceğimi mi sandın?"

Omuzlarını silkti. "Ben olsam öyle yapardım."

Evet, biliyorum. Biliyorum çünkü benimle evlendin ve hiçbir şey söylemeden kaçıp gittin sonra da hamile olmana rağmen bana söylemeyi bile düşünmedin.

Keeley'nin yaptığı hiçbir şey artık beni şaşırtamazdı -yaşına uygun davranması dışında- yirmi dokuz yaşındaydı bunu da evlilik cüzdanından biliyordum. *Tanrım, ben ne düşünüyordum, o ne düşünüyordu?* Beni tüm bunlardan uzaklaştırıp çocuğu tek başına büyütmek için çaresizce uğraşıyordu ama kendisine bile bakacak durumda değildi.

Kasaya ulaştık. Kafein alamayacağını hatırlatmak dilimin ucundaydı ama şu anda tüm kozlar elindeydi. Ona çocukmuş gibi davranmaya başlamadan önce bu planı kabul ettirmem gerekiyordu.

"*Büyük boy* kafeinsiz *mocha* alacağım," dedi. Buraya büyük bir fırsat yakalamak umuduyla taşınan pisliklerden biri gibi görünen erkek baristaya doğru eğilerek, "Bir şey sorabilir miyim? Yoğun olmadığınızda tüm şurupları deniyor musunuz?"

Adamı resmen avucunun içine aldı. *Tabii ki öyleydi.* Hayatında gördüğü en güzel kadın şu anda ona dünyanın en büyüleyici işini yapıyormuş gibi bakıyordu.

Adam sırıttı. "Her zaman. Biz..."

"O içecekte yirmi gram şeker var," dedim elimi beline koyarak. "Bu bebek için iyi olmaz. Sadece kahvaltı karışımı alacağım, *büyük boy*."

Gözleri büyüdü. *Evet, pislik, hamile olmasa bile seninle çıkmayacaktı zaten.*

"Ne oluyor, dostum?" diye sordu, kasadan geçtikten sonra. "Baristaların tüm sırlarını öğrenmek üzereydim ama her şeyi mahvettin."

"Beş aylık hamilesin ve isminde iki tane "s" olan Chris ile flört ediyordun o ise, hayatında ne yapacağına karar vermeye çalışıyor. Bunda gerçekten bir sorun görmüyor musun?"

"*Flört* etmiyordum ve isminde iki tane "s" olan Chris'in *Starbucks*'ta olmadığı zamanlarda ne yaptığını bilmiyorsun."

Gerçekten kızgın görünüyordu, bu da kendi gücünün farkında olmadığını düşündürüyordu. Gülümsediğinde erkeklerin on beş yaşındaki çocuklara dönüştüğünü, hormonların etkisiyle mantıklı kararlar veremeyecek hale geldiklerini anlamadığını düşündürüyordu. Ve sonra fırsatını bulduklarında onunla evleniyorlardı.

"Flört ediyordun."

İnledi ve benden uzaklaşarak yanındaki kadına döndü. "Aman Tanrım! Ayakkabıların," diye haykırarak şoktan bayılacakmış gibi kadının koluna tutundu. "Onlara bayıldım."

Kadının yüzü yumuşayıp gülümsemeye dönüştü. "Ah, onları *Maxfield*'ın..."

"Melrose!" diye bağırdı Keeley. "Oraya hep giderim! Nasıl görmedim? Rahat mı? Çok rahat görünüyorlar."

İşte o anda Keeley'nin flört etmediğini anladım. Ya da belki ediyordu ama tüm dünyayla. Hayatım boyunca mümkün olduğunca az şey umursamaya çalıştım, o ise karşılaştığı her şeyi ve herkesi umursuyordu.

Göz korkutucuydu.

Bir süre sonra yüksek sesle iç çekerek sandalyeye otururken, "Tamam," dedi. "*Starbucks*'ın sırlarını öğrenme fırsatımı mahvetmiş olsan da varım. Ama bazı temel kurallara ihtiyacımız var. Birincisi, odama girmeyeceksin, ben de kaldığın dolaba girmeyeceğim."

"Oranın bir daha asla dolap olmayacağı gerçeğine alışsan iyi olur."

Buna inanmıyormuş gibi görünüyordu. Sanırım hâlâ Suudi prensi bekliyordu.

"İkincisi..." Dudaklarını ısırdı gözlerime bakamıyordu. "Ben bir kelebeğim. Hiçbir yerde uzun süre kalmam ve bunu açıkça söylemek en iyisi. Yani bu iş romantik komedi saçmalığına dönüşmeyecek."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Bu önümüzdeki birkaç ay boyunca sık sık söyleyeceğim bir şey olacaktı.

"Yani ayaklarım şiştiğinde bana hassas davranıp güzel olduğumu söylemeyeceksin, falan filan."

Dört ay sonra bir insanın hayatından sorumlu olacaktı ama endişelendiği şey bu muydu? "Ayakların şişmişken sana neden güzel olduğunu söyleyeyim ki?"

Gözlerini devirdi. "Belli ki, hamile bir kadının olduğu aşk romanı hiç okumamışsın ya da böyle bir film izlememişsin. Her zaman erkeğin kadına görünüşü hakkında güven vermesiyle başlar ve sonunda çiftimiz doğumun başlaması için seks yapar."

"Doğumun başlaması için *seks* mi?" diye sordum. Bunu uydurmuş olmalıydı. "Bunun için ilaçlar yok mu?"

"Bu filmlerde olur. Sanırım bebeği tetikliyor."

"*Bebeği tetikliyor mu*?" diye tekrar ettim. "Senin gerçek bir doktor olman imkânsız."

"Ya da öyle bir şey dedim. Doğum hakkında TED* konuşması yapmıyorum sadece kafamdan uyduruyorum."

Gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. "Tamam. Şişmiş ayaklarına bakıp sana güzel olduğunu söylemeyeceğim ama hakkımı savunmam gerekirse... Zaten bunu söyleme ihtimalim çok yüksek değildi."

"Üçüncüsü, ara sıra abur cubur yiyeceğim ve buna yorum yapmayacaksın."

Masanın diğer ucuna baktım. Sıcak çikolatalı *milkshake* ile çörek sipariş etmişti. "Abur cubur yemenin ara sıra olacağını sanmıyorum. Benim de bazı kurallarım var."

Kaşlarını çattı. "Bana rahatsızlık veren sensin. Kuralları sen koymamalısın."

"Birincisi, ayaklarım şiştiğinde bana güzel olduğumu söyleyemezsin. Başka zaman söyleyebilirsin ama o an değil."

Hafifçe gülümsedi. "Anlaştık."

"İkincisi, doğum öncesi kontrollerin olduğunda bana söylemelisin ki, şikâyet etmeden katılabileyim."

"İyi denemeydi, sapık," dedi içeceğini yudumlayarak. "Ama vajinamla ilgili göreceğin her şeyi gördün, bu arada çocuğun doğumunda vajinam mahvolmayacak. Kadın doğum uzmanım Julie,

* TED (Technology, Entertainment, Design-Teknoloji, Eğlence, Tasarım) konferanslarında yapılan genellikle on sekiz dakikayı aşmayan, ilham verici ve öğretici konuşmalardır. (ç.n.)

bebek büyükse sezaryen yapacağına ve sonra her şeyi mükemmel bir şekilde dikeceğine söz verdi. Ama her halükârda sezaryen için ısrar edeceğim."

Sabahın on birinde halka açık bir yerde vajinasından bu kadar rahat bahsettiğine inanamıyordum ama sanırım bu Keeley için ilk kez olmuyordu. "Randevulara geleceğim. Ayrıca bebek doğana kadar evli kalmak istiyorum," diye devam ettim. "Eski moda olduğunu biliyorum ama... bunu istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. Sanırım evlendiğimizi çoktan unuttu. "Tamam ama Ben ve Gemma dışında herkese bunun kasıtlı olduğunu söyleyelim. Babam gerçeği öğrenirse çok utanır."

"Daireni hiç gördü mü? Eğer görseydi çok utanırdı."

Dudakları titredi. "Beni bu konuyu yeniden düşünmeye zorlama."

Demek ki, bu gerçekten oluyordu... Dün gece anlık bir kararla ortaya attığım -muhtemelen pişman olacağım- bir öneriydi ve bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu şimdi anlıyordum. Yüksek lisanstan beri ne batı kıyısında ne de başka biriyle aynı evde yaşadım. Dairem, işim, tüm hayatım dört ay boyunca geride kalacaktı. Görünüşe göre, bu hiç de *geç kalınmış* bir durum değildi. "Herkese bunun kasıtlı olduğunu söyleyeceğiz. İstersen yarın o odayı temizlemeye yardım edebilirim."

"*Yarın mı*? Acelen ne?"

Kahvaltısına tekrar göz attım. "Beslenme alışkanlıklarına bakılırsa zaman aleyhimize işliyor."

Yorgun bir nefes alırken dağınık topuzundan bir tutam saç daha düştü. Saçını yüzünden çekme isteğine karşı mücadele ettim.

Ayağa kalktı ve çöreğinin kalanını alırken, "Konuşacak bir şey kalmadığına göre," dedi. "Kahvaltımın geri kalanını huzur içinde yapmak istiyorum."

13

KEELEY

"Baba, Graham mı?" diye bağırdı Gemma.

Meğer daha konuşacak çok şeyimiz varmış. Mesela, kardeşine ve en yakın arkadaşıma ne zaman söyleyeceğimiz gibi.

Dolabımın zeminine oturdum, boşalttığım bir giysi rafındaki kıyafetler öylece duruyordu. Sadece bir kez giydiğim *Alaia* elbisemi aldım, onu nerede giyeceğimi düşündüm ama hayır... O zamanlar elektrik mavisi takıntım vardı ve muhtemelen bir daha olmayacaktı.

"Durumu anlamalısın. Eğer sana söyleseydim Ben'e de söylemek zorunda kalırdın."

Telefonun diğer ucunda *tık tık tık* sesleri geliyordu, muhtemelen ayağını bir yere vuruyordu. Sinirlendiğinde hep böyle yapardı. "Ama nasıl? Siz birbirinizden nefret ediyorsunuz. *Her zaman* nefret ettiniz."

"Alkolün önemli bir etken olduğu açık. Nasıl oldu bilmiyorum."

Bu bir bakıma doğruydu ama... tamamen değildi. Küçük parçalar hatırlıyordum ve ne kadar çok hatırlarsam, benim için o kadar gerçek oluyordu. Hamileliğe giden süreçten gerçekten zevk almış olabileceğimden şüphelenmeye başlıyordum. Belki de hatırlamamam en iyisiydi.

"Ve yanına taşınmasına izin mi veriyorsun? Birbirinizi öldürürsünüz."

Göbeğe kadar derin dekolteli beyaz bir pantolon takımına bakmak için ayağa kalktım. Açıkçası, bunu yakın zamanda giyemezdim. Atılacaklar yığınına fırlattım. "Büyük olasılıkla sadece birimiz ölür. Ve ölen o olduğu sürece hiçbir sorun yok."

İnledi. "Cinayetle ilgili metafor kullandığımda, bunu ciddiye alman beni endişelendiriyor."

Eski Gemma olsa buna gülerdi ama eski Gemma, Graham'la akraba değildi. Bu da beni Ben'e getirdi. Kocasım seviyordum. Bana her zaman nazik davrandı, hatta onu aldattığını düşündüğüm için telefonunu alıp Gemma'yı başka biriyle randevuya çıkardığımda bile.

Ama geçmişimiz ve Graham'ı hamileliğimden uzak tutma çabalarım birleşince çok da iyi bir görüntü oluşturmuyordum.

"Ben... kızgın mı?"

"Endişeli," diye cevapladı, bu bana *evet* gibi geldi. "Kardeşlerini ne kadar koruduğunu bilirsin. Küçükken çok şey yaşadılar."

Burun kıvırdım. Annesinin evinin fotoğraflarını gördüm ve onun çocuklarına acıyacak değilim. "Evet, Newport'ta bir malikânede büyümek onlar için çok zordur. Elektrikli kapıların bir gün çalışmaması da çok travmatik olmalı."

Güldü ama gülüşü çabucak kayboldu. "O ev yeni alındı. Babalarının öldüğünü biliyorsun, değil mi? Colin doğduktan hemen sonra bir trafik kazası geçirdi. Graham sadece sekiz yaşmdaydı ve toparlanmaları uzun sürdü."

Ah. Kahretsin. Babalarının öldüğünü biliyordum ama bu kadar trajik olduğunu değil. Hayatının büyük kısmını babasız geçirmişken kendi çocuğunu tanımadan yaşamasına izin vermeye neredeyse hazırdım.

Kendime bunu yapma izni verirsem, inanılmaz suçlu hissederdim. Ama hayat suçluluk duymak için çok kısaydı. Özellikle de benim hayatım.

~

Pazar günü iyi bir ruh haliyle uyandım ve bir kez olsun temizlik yapacak kadar enerjik hissettim. Temizlikçim yarın geleceği için bu bir zorunluluktu aslında. Evimin şu anki halini görürse istifa ederdi. Sokağın aşağısındaki en sevdiğim fırına gidip pazar geleneği haline gelen iki *muffin* aldım, biri benim diğeri Mark içindi. Üzerinde krema ve üç çeşit parçacık vardı: beyaz çikolata, karamel ve fıstık ezmesi ama içinde kızılcık da vardı, bu yüzden sağlıklıydı. Son lokmasına kadar tadını çıkardıktan sonra işe koyuldum. Bulaşık makinesini doldurdum ve bu haftanın donut kutularını attım. Valizimi oturma odasından çıkardım ve mutfakta yüksek sesle müzik dinleyerek dans ettim. Tam o sırada Graham açık kapıdan içeri girdi.

Şarkı sözlerini duyunca kaşlarını kaldırdı. "*Büyük penis enerjisi mi*?" diye tekrarladı. "Ne kadar mükemmel bir rol model olacaksın."

Yarısı yenmiş bir *Oreo* alıp çöpe attım. "Bu, eksikliklerin yüzünden kötü hissetmene neden olmasın. Eminim başka niteliklerin de vardır."

Sanki bu konuda endişelenmesine hiç gerek yokmuş gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. Onunla geçirdiğim iki gecenin ardından nasıl uyandığımı düşündüğümde karnımda kas gerildi.

Evet, sanırım endişelenecek hiçbir şeyi yoktu.

Dolaba, yani misafir odasına doğru yürüdü ve kapıyı açtığında homurdandı. "Keeley, bunu temizleyeceğini sanıyordum."

"*Temizledim.*" Köşedeki iki çöp torbasını işaret ettim. "Hepsi orada."

Fazla eşyayı attım ama oda hâlâ bir moda şovunun sahne arkasına benziyordu.

İlk rafa yöneldi. "Bu saçmalıkları atmalısın, daha fazlasını. Yakın gelecekte leopar desenli bir tulum giyeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"70'lere zaman yolculuğu yapmayı başarırsak, Eric Clapton ve Don Henley*'yi baştan çıkarmayı planlıyorum ve o zaman bu kıyafeti giyeceğim."

"*İnsanlık bir gün zaman yolculuğu yapmayı öğrenebilir* diye sakladığın kıyafetlerle dolu bir odada uyumayacağım."

Umarım çocuğumuz Graham'ın acımasız pratikliğini miras almazdı. "Ya okulda kostüm günü için giymek isterse?"

"Ne oğlum ne de kızım kostüm günü için bunu giymeyecek," diye cevapladı Graham. "Hadi ama. Burada yatak koyacak yer bile yok ayrıca senin gerçek bir dolabın var. En azından bu eşyaları depoya koy."

"Tamam." Kalan kıyafetleri ayırmaya başladım şu andan bebeğin doğacağı zamana kadar giyebileceğim birkaç parça seçtim. "Bu arada, en sevdiğin renk ne?"

Kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Tanrı aşkına, Graham. Sosyal güvenlik numaranı sormadım. Sadece seni tanımaya çalışıyorum." Bir an durup göbeği açık, çapraz yakalı bir elbiseyi hâlâ giyebilme şansım olup olmadığını düşündüm.

"Siyah. Oldu mu? Bu daha önce kapalı olan yeni bir yönümü ortaya çıkardı mı?"

"Hayır. Zaten düşündüğüm şeyi doğruladı. Karanlık, kasvetli, muhtemelen ölümcül. Benimki kırmızı, sen sormadın ama."

"Gürültücü, dikkat çekmek isteyen, kalabalığa uyum sağlayamayan," dedi çöp torbalarından birini alırken. "Evet, bu sana uyuyor."

Geleli daha beş dakika olduğu halde beni yormayı başardı. Tam ona bunu söylemek üzereyken ağabeyi içeri girdi.

Ben'e, "*Evet, batırdığımı biliyorum ama lütfen benden nefret etme*," der gibi belirsiz bir gülümseme sundum.

---

* Eric Clapton, İngiliz *rock* ve *blues* gitaristi, şarkıcı ve söz yazarı. 1960'lardan bu yana müzik dünyasının en etkili gitar virtüözlerinden biri kabul edilir. (ç.n.)
Don Henley, Amerikalı şarkıcı, söz yazarı ve davulcudur. Dünyaca ünlü *rock* grubu Eagles'ın kurucu üyelerindendir. (ç.n.)

"Aileye hoş geldin," dedi. Duruma bakılırsa onun için cömert bir davranıştı. İkimizi de gayet iyi tanıyordu, bu yüzden tüm bu karışıklığın gerçek suçlusunun kim olduğunu anlamış olmalıydı. Graham'a dönerek elini saçlarına geçirdi. "Bu arada mesajıma cevap vermedin. Anneme söyledin mi?"

Sanki ona çenesini kapatmasını söylemek istercesine, "Henüz değil," diye cevapladı Graham gözlerini kısarak. Bir sorun olduğu belliydi. Ben ya da bu bebek sorundu ya da ikimiz birden. Bunun beni rahatsız etmemesi gerekirdi ama ediyordu.

"Beni sevdiğini sanıyordum," dedim Graham'a.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Çok sevinecek. Sadece karmaşık bir durum."

Ben, annem ve babam arasındaki sürtüşmenin kaynağıydım, babamla karısı arasındaki anlaşmazlığın kaynağıydım. Şimdi de görünüşe göre üçüncü bir evde sorun yaratıyordum. Sanırım hiçbir zaman küçük işler yapmadım.

"O zaman sizi rahat bırakayım," dedim kısık sesle.

Ben ve Graham sonraki birkaç saati değerli kıyafetlerimi depoya taşımakla geçirirken boğazımdaki düğümü yutarak eski dolabımı yani şimdi Graham'ın yatak odasını dolaştım. Sanki en iyi parçamı almışlar gibi hissediyordum, bu da geride kalan kısım hakkında talihsiz şeyler söylüyor olabilirdi.

Graham o öğleden sonra tek başına geri döndü. "Uçağım yakında kalkacak ama hafta içinde arabayla geri döneceğim. Pazar öğleden sonra burada olmayı planlıyorum."

"Sana anahtarın bir kopyasını çıkarmam gerekecek." Paspasın altındaki anahtarı ona verebilirdim ama ne kadar sık kapıda kaldığım düşünülürse pişman olacağımı biliyordum.

Başını salladı, aramızdaki sessizlik uzuyordu. Gitme zamanı geldi ve cuma gecesi buraya geldiğinde olduğu gibi sanki daha fazlası olmalıymışız gibi en azından sarılmalıymışız gibi hissediyordum. Ellerini ceplerine soktu. "O zaman pazar günü görüşürüz."

Başka söyleyecek bir şey bulamadığım için, "İyi yolculuklar," diye cevap verdim.

Kapıdan çıkarken kanepeye uzanıp inledim. Önümdeki dört ay boyunca böyle bir gariplik yaşayacaktım. Sanırım bunu yeterince düşünmemişim ama çok şaşırtıcı değildi.

İşleri iyice düşünmemek konusunda marka sayılırdım.

14

KEELEY

Pazartesi gecesi tıpkı kendisi gibi büyük boy bir yatak, ertesi gece bir masa ve şifoniyer geldi. Çarşamba günü, onun adına gönderilen üç *Amazon* paketini yukarı taşıdıktan sonra kanepeye yığıldığımda mesaj attı.

Graham: Her şey yolunda mı?

Sanırım doğrudan asıl soruya geçmediği için ona bir iki puan vermem gerekirdi. *Çocuğum nasıl?* Ama yorgun ve huysuzdum ayrıca binlerce kilometre uzaktan bile bu kadar sorun olabiliyorken burada olunca ne kadar müdahaleci davranacağını merak ediyordum.

Ben: Pinot şarabıyla ne daha iyi gider? S'mores mu, Reese's Pieces*mi?

Graham: Keeley.

Ben: TANRI AŞKINA. Şakaydı. Çocuğun iyi.

**S'mores*, Amerika'da kamp ateşi etrafında sıkça yapılan klasik bir tatlıdır. (ç.n.)

Reese's Pieces, 1978'den beri üretilen, içi fıstık ezmesi dolgulu, dışı renkli şeker kaplı küçük drajelerdir. (ç.n.)

Tanrım... uzaktan bile bu kadar sinir bozucuysa buradayken ne olacaktı? Günün sonunda kendime bile katlanacak enerjim kalmıyordu, ona hiç kalmazdı.

Pazar günü uyandım, o gelmeden evi toparlamaya kararlıydım. Rahat ettirmek için değildi, sadece onun yardımına ihtiyaç duymayan normal ve dengeli bir yetişkin olarak görünmek içindi.

Geleneksel pazar *muffini* yedikten ve kendimi yeşil meyve suyu içmeye zorladıktan sonra marketten Graham'ın kusur bulamayacağı kadar sağlıklı, kötü görünen bir sürü yiyecek aldım. Hepsini arabamdan eve taşıyıp yorgunluktan kanepeye çöktüm ve kendime bir dakika sonra yerleştireceğime söz verdim.

Tabii ki hemen uykuya daldım.

Telefonum çaldığında uyandım, ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ama nöbetçi olduğum için ve Dr. Joliet'in hastalarından biri Cedars-Sinai'ye geldiği için acele gitmem gerekiyordu.

Marissa Anderson karakter oyuncusuydu. Oynadığı tek diziyi bile hatırlamıyordum ama odaya girdiğimde sergilediği otoriter tavırları Meryl Streep'i andırıyordu. Mohs* ameliyatından kalan kesik açılmıştı, onu bu duruma sokan benim beceriksizliğim değildi ama yine de bedelini bana ödetecekti.

"Dr. Joliet nerede?" diye sordu.

Zorla gülümsedim. "Bugün izinli. Nöbetçi benim ama sizi buradan çabucak çıkaracağıma söz veriyorum."

"İki gün boyunca konuşamayacağımı söylediler ama yine de dikiş açıldı!" dedi burnuna anestezi enjekte ederken.

Burnundaki Y-katlamanın**, baştan kötü yapıldığı için açıldığını ve bir dahaki sefere Mohs ameliyatı gerektiğinde, üç ayda bir botoksunu yapan o cadaloz kadına değil, bir uzmana gitmesi gerektiğini söylemek istiyordum.

* Mohs mikrocerrahisi, cilt kanserlerinde kullanılan özel cerrahi yöntemidir. (ç.n.)

** Y-katlama (Y-flap), özellikle cilt cerrahisinde kullanılan onarım tekniğidir. (ç.n.)

"Bu tür şeyler olur," dedim onun yerine.

"Yani şimdi iki gün daha konuşamayacak mıyım? Hayatımın geri kalanını işten uzak geçiremem!"

"İdeal olarak evet. Dikişler görevini yapana kadar bu bölgeye fazla baskı uygulamamalısınız." Hâlâ benden özür beklediğini hissediyordum ama şu an o havada değildim. Ayrıca çok çalıştığını da sanmıyordum.

Dikiş atarken cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Graham'ın aradığını biliyordum, muhtemelen kapımda bekliyordu ve bu işi bitirmek için geçireceğim beş dakika bile onu çıldırtacaktı.

Hemşireden telefonu almasını rica ettim. Yüzüme doğru tuttu, böylece mesajı okuyabildim. Elbette Graham'dan geliyordu. Ve elbette sinirliydi.

"Ona anahtarın paspasın altında olduğunu söyler misin?" diye rica ettim.

Marissa'nın gözleri kısıldı. "Hâlâ paspasın altında anahtar mı saklıyorsun? Los Angeles'ta? Doktor olduğundan emin misin?"

İç çektim. *Marissa, buna benim kadar şaşırmış olamazsın.*

Marissa dikişler atılınca bana son bir kötü bakış atıp çıktıktan sonra hemşire odasına gidip herkesle sohbet ettim.

"Dr. Patel hâlâ asistanlara işkence ediyor mu?" diye baş hemşireye sordum.

"Sadece favorilerine," diye gülümseyerek cevapladı. "Sanırım seni özlüyor."

Güldüm. "Tabii. Patel son altı ayımda bana işkence etti."

"Bence bunu kasten yapmadı." Karakter tahlili konusunda çok iyi değildi galiba.

Bana kimlerin kimlerle yattığını, en çılgın hikâyeleri anlatıyorlardı ve ben bunları ne kadar özlediğimi fark ettim. Tuhaf teşhisleri, en garip hasta etkileşimlerini seviyordum. Özel muayenehanenin rahatlığını istediğimi sanıyordum, bu alacağım vakaları seçmek, kendi programımı belirlemek ve birinin emrinde ol-

mamak anlamına geliyordu ama bunların hiçbiri olmadı. Sürekli yeni bir doktora yönlendirildikleri için kızgın bir sürü hastam vardı ve hepsi de aynı tip hastalardı. Artık günümde çeşitlilik yoktu, çözülecek bir şey yoktu ve bu sandığımdan çok daha sıkıcıydı.

Dr. Joliet aradığında çıkmak üzereydim. Kalitesiz işini halletmek zorunda kaldığım için özür dilemesini bekliyordum.

"Hastama dikiş atarken telefonunu mu açtın?" diye sordu.

"Hayır," dedim düz bir sesle. "Açmadım."

"Marissa öyle olduğunu söyledi. Ayrıca kaba ve profesyonelce davranmadığını, gelmek zorunda kaldığın için rahatsız olduğunu söyledi. Hastalarımız böyle bir deneyim beklemiyor, Keeley."

Gözlerim yanmaya başladı ve bunun nedeni kendimi savunamamam değildi. Sadece hastaneyi özlüyordum, yeni başladığım işten bıkmıştım ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

İlk gerçek işinden bir ay sonra ayrılan, altı aylık hamile bir kadını kimse işe almazdı. Kimse.

"Tamam," dedim. "Özür dilerim."

Patel kâbustu. Ancak Fox ve Joliet'in daha iyi olduklarından emin değildim.

Açlıktan ölüyordum, pizza sipariş ettim çünkü şu anda sebze kesip tavuk kızartmam imkânsızdı zaten yemekler de artık lezzetli olmayacaktı. Bugün hiçbir şey planlandığım gibi gitmedi, yemek yapmadım, temizlik yapmadım, iyi bir başlangıç yapmadım. Yorgundum ama her şeyden öte, üzgündüm. Hastanedeki dostluğun, gürültünün, biraz kaosun, entrikaların ne kadar hoşuma gittiğini fark etmedim. Ve... bugün pazardı. Sadece bir şeyler yemek, dinlenmek ve *The Kardashians* izlemek istiyordum ama bunun yerine Graham Lanet Tate ile uğraşmak zorundaydım. En azından ona normalde de iyi davranmadığımdan fazla bir şey beklemeyecekti.

Eve geldiğimde içerinin kutularla tamamen dolduğunu gördüm ama bu konuda konuşamazdım çünkü bir haftalık yiyecekleri hiç kaldırmadığım için ev tamamen dağınıktı. Ayrıca etrafa saçtığım

giysiler... Tanrım, giysiler. Ben bile utanıyordum ve bu çok şey ifade ediyordu. Hamile olmasaydım, şu anda her yere dağılmış etekleri, bluzları ve sütyenleri toplamak için koşturuyor olurdum. Şimdi bozulmuş tavuğu ve çözülmüş yeşil sebze paketlerini çöpe atıyor olurdum. Ama... çok yorgun ve çok açtım, kanepede kıvrılıp uyumak mı yoksa bir kâse mısır gevreği mi yemek istediğime karar veremedim. Bu yüzden kanepede kıvrılıp en sevdiğim peluş oyuncak gibi göğsüme bir kutu mısır gevreğini sıkıca sardım.

Tam o sırada Graham içeri girdi.

Tişört giymişti ve tıraş olması gerekiyordu. Gözlerim istemeden iki kutuyu üst üste yere koyarken *alt ve üst kol* kaslarının şişkinliğine takıldı. O kolların başımın iki yanına dayandığını, alnının şu andaki gibi nemli olduğunu hayal ettim. Boşalmamaya çalışırken çenesi gergindi.

Hamilelik hormonları yüzünden olmalıydı ama şu anda gerçekten çok güçlü vuruyorlardı.

"Selam, ev arkadaşım," dedim ve o bana dönerken ağzıma bir avuç mısır gevreği attım.

"Selam." Yüz ifadesi sertti, bakışları mısır gevreğine takıldı. Gülümsemenin izi bile yoktu. "Akşam yemeğin bu mu?"

"A, bunlar sağlıklı çünkü iğrenç *marşmelov* parçaları yok. Ve B, pizza sipariş ettim ama açlıktan ölüyorum."

Buna yorum yapmak için ağzını açtığı anda, kapı zili çaldı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama eliyle beni durdurdu. "Ben açarım."

Pizzamı ve sarımsaklı ekmekleri masaya koyduğunda kutudan bir dilim aldım.

"Tabağın yok mu?" diye sordu.

Ağzımdaki peynir ve ekmekle homurdandım. Hiçbir şey bu ilk pizza ısırığından daha lezzetli değildi. "Çok açım. Dolapta var."

Mutfağı geçti ve kapakları açtı. "Kendini bu kadar aç bırakmamalısın."

"Başka seçeneğim yoktu... Bir şeyler hazırlarken hastaneye çağrıldım." Bu bir bakıma doğruydu.

Karşımda oturdu ve pizza kutusunu açmadan önce bana bir tabak uzattı. Ön kolunda daha önce hiç fark etmediğim bir yanık izi vardı. Belki de abaküsünü güneşte çok uzun süre bıraktığı içindi.

"Bu durumda sana biraz daha esneklik gösteremezler mi?" Her seferinde yaptığı gibi karnıma baktı, sanki hâlâ orada bir bebek olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

İkinci dilimi aldım. "Henüz bilmiyorlar. Bebeğin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlamaları gerekiyor."

"Keeley, bebek her şeyi değiştirecek." Koltuğuna yaslandı, dudaklarından sıkıntılı bir iç çekiş çıktı. "Zamanında eve gelmediğinde ne olacağını sanıyorsun? Hiçbir dadı, işinin senden beklediği kadar esnek olamaz."

Pizza ağzımda topaklanan bir kütle haline geldi burada olmasaydı, tükürürdüm. *Dadı mı?* Lanet olası dadının ücretini karşılayamazdım. Bunun ne kadara mal olacağını düşünmek bile midemi bulandırdı.

Gerçekten bütün gün nefret ettiğim bir işte çalışıp, Dr. Fox ve Dr. Joliet'in kemer takmadığım hırkam ve tavrım yüzünden sonsuz sataşmalarına katlanıp sonra maaşımın tamamını bebeğimle evde kalacak bir kadına vermek zorunda kalacaktım?

"Doğum izninde olacaksın," diye devam etti. "Ama geri döndüğünde sabit saatlerde çalışman gerekecek. Ayrıca yeni doğmuş bir bebekle sayısız pediatri ziyaretleri olacak. İhtiyacın..."

"Dur," diye fısıldadım. Söylediklerinin hiçbirinde yanlış yoktu ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum ve tüm bunlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmek-çok yakında-bütün bunların ne kadar delice olduğunu hatırlatıyordu.

Doğum izni mi? Sabit çalışma saatleri mi? Bu iki şeyi istemeye çalıştığımda Dr. Fox'un yüzünü hayal edebiliyordum.

Bunun işe yarayacağını nasıl düşündüm?

İyi bir ebeveyn olmama imkân yoktu ve Graham sadece bunu hatırlatmak için buradaydı. Ve muhtemelen bunu belgelemek için. Böylece uzlaşamadığımız ilk anda, *mahkeme ne karar verecek bakalım* diyecekti ve hatalarımın uzun bir listesini çıkaracaktı.

Masadan uzaklaştım çünkü onun önünde ağlarsam kendimi affetmezdim.

"O zaman ben temizlerim" dedi arkamdan, alaycı bir tonla.

"Defol git" dedim fısıldayarak ve kapıyı arkamdan çarptım.

15

GRAHAM

Ertesi sabah, geç kalmış ve telaşlı bir şekilde dairede koşturuyordu.

Ağzımı açtığımda beni durdurdu. "Benim hatam değil."

Keeley'nin hiçbir şeyi kendi suçu olarak gördüğünü sanmıyordum. Ama akşam yemeğinde ne kadar kızgın olduğunu ve bugün ne kadar yorgun göründüğünü düşününce, bunu kendime saklamam gerektiğine karar verdim. Muhtemelen dün gece olanları konuşmamız gerekiyordu, onu kızdıran şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyordum ama belli ki, şimdi bunun zamanı değildi.

Dolaptan ekmeği çıkardı. "Mark'ın tostunu yapabilir misin?"

Buraya ilk geldiğim geceden kalma o ismin tatsız anısını yuttum. Tam iki dakika boyunca, Mark adında bir adamın benim yerime geçip onun yatağında uyuduğunu, benim çocuğumu büyüttüğünü hayal ettim.

Bu, kıskançlığa çok benziyordu. Hâlâ da öyleydi. Uzun bir süre -evsiz ya da değil- onun dudaklarından başka bir erkeğin adını duymak istemiyordum. En azından hamileyken.

"Ah. Bu da onun gazetesi." *The Wall Street Journal*'ı elime tutuşturdu.

"Neden gazetesi buraya geliyor?"

"Ben alıyorum ama aslında sadece stil bölümünü istiyorum,

geri kalanını ona veriyorum. Çıkmak üzeresin, değil mi? Ona ver ve işten sonra onunla takılmak için uğrayacağımı söyle."

"Eleştirmek bana düşmez..."

Gözlerini devirdi. "Evet, şimdiye kadar kendini çok iyi tuttun."

"Ama hamileyken kirli bir kaldırımda oturmamalısın."

"Oturmuyorum," dedi ve dışarı çıktı. "Orada benim için bir sandalye tutuyor."

Kapı çarparak kapanırken kısık sesle inledim. Dünyadaki tüm kadınlar arasında neden kazara onu hamile bıraktım ki? Hayatım boyunca titiz ve dikkatli davrandım, nasıl oldu da mısır gevreğinin sağlıklı bir gıda olduğunu düşünen ve dışarıda evsiz adamla oturmak için sandalyesi olan bu kişiyle böyle bir hata yaptım?

Hemen yardımcıma mesaj göndererek personelden umut vaat eden yeni bir aşı üstünde çalışmasını rica ettim ve aşağı indim. Resepsiyondaki İngiliz adam Jacobson, geçen hafta sonu ilk kez tanışmış olsak da eski dost gibi beni selamladı. "Keeley yine geç kaldı, değil mi?" diye sordu, sevgiyle başını sallayarak. "Bana her zaman içeri girip saatlerini on beş dakika ileri almamı söylüyor."

Ona baktım. Keeley'nin bu adama, istediği zaman dairesine girmesine izin vermesinin neye dayandığını hayal edemiyordum ama o paspas altındaki lanet anahtar bugün içeri girecekti. Kalıcı olarak.

Kapıcı Paul, elini duvara dayayarak sırıttı. "Keeley sonunda hayatını kuruyor. Onunla piyango kazanmışsın."

Jacobson kahve fincanım bana şampanya kadehi gibi kaldırdı. "O harika bir kız. Şerefe dostum."

Açıkçası, bu ikisi Keeley hakkında gerçek hayatta çok az şey biliyordu.

Dışarı çıktım, hâlâ nisan ayında New York'un soğuğunu bekliyordum ama Los Angeles'ın güneşi ve ılık havası beklenmedik bir hediye gibi geldi. Sanırım burada yaşamaya dair nefret etme-

diğim birkaç şey vardı. Ama bir evsize kahvaltı ve gazete götürmek bunlardan biri değildi.

Neyse ki, sokakta sadece bir kişi oturuyordu ve sırt dayanağı olarak dolu bir çöp torbası kullanıyordu.

"Ah... Mark, değil mi?" diye sordum. Tecrübelerime göre, evsizler *The Wall Street Journal*'ı okumaktansa size homurdanması veya kendilerini teşhir etmesi daha olasıydı ve Keeley'nin tüm bunları şaka olarak ayarlamış olabileceğini düşünüyordum.

Başını bana kaldırıp sırıttı. Tostu ve gazeteyi alarak, "Sen baba olmalısın," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Bunu herkese söylediğini bilmiyordum."

"Ben herkes değilim. Onun en iyi arkadaşlarından biriyim."

Los Angeles'ın yüzde ellisi Keeley'nin en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyordu sanırım. Hepsi de anahtarını nerede sakladığını biliyordu. "Tamam... şey, afiyet olsun." Geri adım atarak uzaklaşmaya hazırlandım.

"529 planına* ihtiyacı var," dedi.

Durdum. "Anlamadım?"

"529 planı. Üniversite eğitimine para biriktirmek için. Her ay bir çift ayakkabı almayı keserse bunu karşılayabilir."

Bu, Los Angeles şehir merkezindeki bir sokağın köşesinde oturan evsiz bir adamla yapacağımı düşündüğüm son konuşmaydı. "401k planına** bile katkıda bulunmuyor."

"Bir de bana sor," diye cevapladı Mark. "O işi kabul ettiğinde ona, 'Keeley,' maaşını görmeden önce parayı maaşından kesmelerini sağla. Borsa orta düzeyde büyürse..." "Yirmi yıl içinde emekli olabilirsin," dedim.

Başını salladı. "Ona bunu söyleme. Önümüzde birkaç zorlu yıl var ve Keeley, paranın senin söz verdiğin gibi artmadığını gö-

* 529 planı, Amerika'da üniversite ve yüksek öğrenim masraflarını karşılamak amacıyla devlet tarafından teşvik edilen vergi avantajlı tasarruf planıdır. (ç.n.)

** 401k planı, Amerika'da çalışanların emeklilik için birikim yapmalarını sağlayan vergi avantajlı tasarruf planıdır. (ç.n.)

rürse, bir ay bekleyip bu parayı Cabo'ya seyahate harcamanın en iyisi olduğuna karar verecektir. Beklentilerini düşük tutmalısın."

Muhtemelen haklı olması beni rahatsız etti. "Ofisine hamile olduğunu söylemesi için bile ikna edemiyorum," diye mırıldandım. "401k hakkında önerdiğim hiçbir şeyi dinleyeceğini sanmıyorum."

Mark bana anlayışla gülümsedi. Fazlasıyla bronzlaşmış, hava şartlarından yıpranmış yüzüne hiç uymayan mükemmel görünen beyaz dişleri vardı. "Ona zaman tanı. Şu anda çok bunalmış durumda ve nasıl olduğunu bilirsin... bunaldığında, hiçbir şey olmamış gibi davranmak için biraz zamana ihtiyacı olur."

Ama Keeley'yi *tanımıyordum* ve bu da binanın dışındaki evsiz adamın *karımı* benden daha iyi anladığı anlamına geliyordu. Onu birçok şey için suçlayabilirdim ama muhtemelen bu konuda değil.

16

KEELEY

Bir kez daha öğle molası için beslediğim tüm umutlar, iki "acil" hasta almak zorunda kaldığımda yok oldu. Tam bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkmak üzereyken Trinny beni arayarak Dr. Fox'un trafikte sıkıştığını ve burada bekleyen hastaları benim almam gerektiğini söyledi.

"Gecikti," diye uyardı Trinny. "Bu yüzden biraz sinirlenmiş olabilirler."

Ofisten çıktığımda, *Sefiller* karakterlerinden daha açtım ama tüm hazır yemek restoranlarının önünde uzun kuyruklar vardı ve beklemek ya da içeri girmek için çok yorgundum.

Postaları almaya bile uğramadan doğruca eve gittim ve kilerden bir paket Mike and Ikes* aldım. Tam o sırada Graham odasından çıktı, dışarı çıkmak için giyinmişti. Tabii ki, burada kalmasını istemiyordum ama gömleğiyle çok seksi görünmesi de beni üzdü. Sanki esaretimi yüzüme vuruyormuş gibiydi.

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bir arkadaşımla buluşacağım," dediğinde, o gece Mark hakkında yaptığı gibi onu sorguya çekmek, *ne tür bir arkadaş* olduğunu sormak istiyordum. Ama ilk önce babama dönüşen kişi olmak istemiyordum.

* *Mike and Ike*, renkli ve uzun, yumuşak şekerlemelerden oluşan tatlıdır. (ç.n.)

Gömleğinin kolunu dikkatlice sıvarken, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Yine yemek yiyemedin."

İçimde ona acıyarak bakan küçük, aptal bir parça vardı. Graham gibi mikro yönetici biri için çocuğunu hiç kontrol edememek çok zor olmalıydı. Ayrıca benim ulaşamadığım tüm lambaların bozuk ampullerini değiştirdi ve buzdolabı da doluydu, bu yüzden şimdilik benim gözümde iyi biriydi.

"Anne vücudunda yakacak yağ olduğu sürece fetüs ondan beslenir," dedim memelerimi avuçlayarak. "Bunların boyutunu gördün mü? İnan bana küçülmüyorlar."

Gözleri göğüslerime kaydı olması gerekenden daha uzun süre oyalandı ve sonra sanki kendini sarsarcasına başını salladı. "Evet, gözden kaçması zor. Ama yine de aç kalma. Bu arada sana birkaç paket geldi."

"Sütyenlerim!" diye bağırarak odanın diğer ucuna koştum ve tüm üzüntümü unuttum. İlk paketi açtım, bej, siyah ve kırmızı renklerde üç tane çok pahalı dantel sütyen vardı. Onlarla göğüslerim muhteşem görünecekti.

"Ben de boş hayaller kurarak para biriktirmeye çalışacağını umuyordum."

İkinci pakete geçtim. "Beni rahat bırak. Spermin zaten bana yeterince sorumluluk yüklemedi mi?"

Masadaki iç çamaşırı yığınından, yanına koyduğum şekerlere baktı. "Evet," dedi kuru bir sesle. "Artık sorumluluk sahibi olmak senden sorulur."

"Senin hatan, harcama alışkanlıklarımı denetleme hakkını sana vermez."

"Benim hatam mı? Bu durumu tek başıma yaratmadığımdan eminim."

"Bak, vajinam her zaman burada," dedim elimle göstererek. "Yanlış zamanda yanlış yerde olan senin spermin. Bunun benim hatam olduğunu sanmıyorum."

Dudaklarında sanki bir şeyi hatırlarmış gibi hafif gülümseme belirdi. Ben de hatırlıyordum ama sadece parçalar halindeydi, sanki bir film oluşturmak için hızlıca çevrilen fotoğraflar gibi... Üzerimdeki ağırlığı, kalçalarımı kavrayışı, omzumdaki dişleri.

"Haklısın," dedi sırıtarak, "Senin bununla çok ilgin olduğunu sanmıyorum."

Adi herif.

"Yatakta *harikayım*. Hatırlayabilseydin bana takıntılı olurdun."

İşte yine o ifade, bir an için bakışlarından yükselen alev ve paylaşmayı düşünmediği bir bilgi... Bu da bana hatırladığını söylediğinden fazlası olabilir mi diye düşündürüyordu.

17

KEELEY

Ertesi gün öğleden sonra, Dr. Joliet'in başından savmaya çalıştığı hastalar, benim muayene edeceğimi öğrenince randevularını iptal ettikleri için makul bir saatte işten çıkabildim ancak bu durum, mevcut koşullar altında çok da zafermiş gibi gelmiyordu.

Eve giderken Erewhon'un hazır yemek bölümüne uğradım.

Tavuk ve pilav sipariş ettiğimde, yanımda kibar bir öksürük sesi duydum ve başımı kaldırıp baktığımda, şimdiye kadarki en kötü asistan doktoru Arjun Patel'i gördüm.

"Dr. Connolly," dedi kaşlarını kaldırarak. "Nasılsınız? Yeni işiniz nasıl gidiyor?"

Ne kadar nefret etsem de ona bunu belli etmeye niyetim yoktu, bu yüzden yüzüme geniş bir gülümseme yapıştırdım. "Harika," diye cevapladım. "İhtisas döneminden çok daha kolay."

"Sen her zaman rahatını sevmişsindir," diye cevapladı ve gülümsemem kayboldu. *Rahat* mı? O vakaları en sevdiği öğrencilere verirdi. Onlara, lanet olası ayak mantarı teşhisi koydukları için sırtlarım sıvazlardı, sonra da bana *House* dizisinden çıkmış gibi tıbbi gizemler verip en ufak bir ihmali bile yüzüme vururdu.

Diğer tüm uzmanlar beni severken onun neden benden bu kadar nefret ettiğini hiç anlamıyordum. Siktir et bu adamı. Artık onu kazanmaya ihtiyacım yoktu.

"Bana hiç rahat davranma izni verdiğini hatırlamıyorum," diye cevap verdim. "Bunu Evans ve Hutton'a özel tuttun."

"*Onlar* ihtisas süreleri boyunca işleri flört ederek halletmeye ihtiyaç duymadılar. Sanırım senin, buna gerek kalmadan da idare edebildiğini göstermek isteyeceğini düşündüm."

Tezgâhın arkasındaki adam tavuk ve pilavımı uzattı. Alırken ona atmak üzere olduğum geniş ve muhtemelen flörtöz gülümsemeyi bastırdım. "Stajım boyunca flört etmedim," dedim sertçe. "Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum."

"Gözlerimle gördüm, Keeley. Bazı kadınlar küçümsenmekten rahatsız olur ama sen bundan zevk alıyor gibisin."

Ona ağzım açık baktım. "Bundan zevk almıyorum." Ama bu sözleri söylerken binlerce kez paçayı kurtardığım aklıma geldi. Nöbet sırasında çağrılmamak beni rahatlatıyordu, her zaman sınıfta ödevini yapmamış çocuk gibi hissediyordum. Erken çıkabildiğimde veya ameliyata girmem istenmediğinde kendimi galip hissediyordum. Yanından geçip alaycı gülümsemeyle, "Güzel sohbetti," dedim.

"Daha fazlasını yapabileceğini fark ettiğinde," dedi ben uzaklaşırken. "Beni görmeye gel."

"Her neyse dostum," diye mırıldandım ve sıraya girdim.

Daha fazlasını yapabileceğini fark ettiğinde. Bu ne anlama geliyordu? Gerçekten de her konuda ne kadar kötü olduğumu söylemesi için hastaneye uğrayacağımı mı düşünüyordu? Böylece, kapıdan giren tek *Mycobacterium marinum** vakasını yanlış teşhis ettiğim için bir kez daha beni azarlayabilir ve neden adamın mesleğini öğrenmediğimi sorabilirdi ki, bu sorunun diğer teşhislerle neredeyse hiç ilgisi yoktu.

Eve geldiğimde hâlâ sinirliydim ama içerisi daha önce hiç olmadığı kadar düzenliydi ve Graham, son partimde duvardan dü-

* *Mycobacterium marinum*, suda yaşayan ve insanlarda nadiren cilt enfeksiyonlarına yol açan bakteridir. (ç.n.)

şen büyük, çerçeveli tabloyu yerine asmıştı. Belki o kadar da kötü biri değildi ama umarım odasında kalırdı.

Hâlâ içine sığabildiğim tek rahat kıyafet olan tayt ve *sweatshirt* giydim sonra yemek için mutfağa gittim. O kadar açtım ki, tavuk ve pilav yemek istiyordum bu çok üzücüydü.

Graham maalesef odasından çıktı. *Sweatshirt*'ümе bir gözünü kısarak baktı. "Tulane*'e gitmedin."

"Eski sevgilimin. Hâlâ bana uyan tek şey bu."

Burun delikleri sinirle genişledi, nedenini Tanrı bilirdi. Erewhon'dan aldığım karton kutuyu alıp kanepeye uzandım ama içinde sadece pilav vardı. Tezgâhtaki aptalın bana tavuğumu vermediğini Patel'le tartışmaya daldığım için fark etmedim. "Dalga geçiyor olmalısın?"

Kutuyu masaya atıp inledim. Çok yorgun ve çok açtım, geri dönüp, park yeri bulup tavuğumu isteyecek halim yoktu. *Kahrolası Dr. Patel.*

"Ne oldu?" diye sordu Graham. "Bu akşamki mısır gevreğinde yeterince *marşmelov* parçası yok mu?" Sanki gerçekten endişeleniyormuş gibi kaşlarını çattı.

Yüzümü kanepenin yastığına bastırdım. "Sadece bir şeyler yemek istedim. Elimden geleni yaptım."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek beni neredeyse ağlattı. Elimden geleni yaptım ama yine de başaramadım. Küçük bir çocuğa yemek yedirmek zorunda kaldığımda ne olacaktı? *Üzgünüm canım, bu akşam yemeğinde sadece pilav yiyeceğiz.* Annem bile benden daha iyisini yapıyordu, oysa ben doğduğumda kendisi de çocuk sayılırdı.

Annemi çok seviyordum. Ama onun kadar kötü bir ebeveyn olacağımı hiç düşünmedim.

Graham sessizce önüme bir sandviç bıraktı. "Zaten yemeyecektim," dedi ve odasına gitti.

---

* Tulane, Amerika'nın Louisiana eyaletine bağlı New Orleans şehrinde yer alan, özellikle tıp ve sosyal bilimler alanında bilinen köklü Tulane Üniversitesi'dir. (ç.n.)

18

GRAHAM

Ertesi sabah, Keeley ile yirmi ikinci hafta muayenesinde buluştum. Julie ile tanıştırıldım. Teorik olarak kadın doğum uzmanıydı ancak ilk isimlerle hitap ettiğimizi düşünürsek bu konuda şüphelerim vardı.

"Ah, demek gizemli baba sensin?" diye sorarken Keeley'ye anlayamadığım bir bakış attı. Keeley'nin ona neler anlattığını tanrı bilirdi.

Julie yanımızdan ayrıldı ve bir hemşire bizi içeri aldı ve Keeley'ye hastane önlüğünü uzattı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedi neşeyle ve bana hızlı, meraklı bir bakış attı.

Keeley ayakkabılarını çıkardığında soyunmayı planladığını anladım.

Elimi yüzümü ovuşturdum. "Ben şey...çıkayım mı?"

"Bu durumda, muhtemelen daha önce görmediğin bir şey olmadığı varsayılır. Arkanı dön yeter."

Duvardaki, bir fetüsün gelişimini gösteren posteri izledim.

"Çocuğumuz... şimdiden bir bebek gibi görünüyor," dedim daha çok soyunurken çıkardığı sesleri bastırmak için; fermuarın yumuşak kayışı, askının çıkardığı ses. Keeley'nin çıplak halini çok net hatırlıyordum. Şu anda hepsini unutmak için ciddi çaba harcamam gerekiyordu.

"Bir bakayım," diyerek yanıma yaklaştı. Çıplak kolu bana

değdiğinde incecik sütyenini kremsi tenini gördüm ve bu durumu garip hale getirmemek için gösterdiğim tüm çaba boşa gitti. "Keeley, lanet olsun önlüğü giy," dedim sertçe.

"Şunların büyüklüğüne bak," dedi göğüslerini kavrayarak. "Biri bunları görmeli."

"Önlüğü giy, lanet olsun." Arkamı dönüp kendimi hafifçe toparladım.

Odayı geçti. "Beni nasıl hamile bırakabildiğini hayal etmek gittikçe zorlaşıyor."

Ellerimi ceplerime soktum. "Bunu yapanın ben olduğuma inanmak gittikçe zorlaşıyor."

Sonunda önlüğü giyip muayene masasına çıktı. Tam o sırada Julie, laboratuvar önlüğü giymiş genç bir adamla içeri girdi.

"Bu Scott. Kadın doğum rotasyonunda. Derse katılmasına itirazın yoktur, değil mi?"

"Bir yerden öğrenmesi gerekiyor," dedi Keeley.

Şu anda Keeley'yi inceleme şekline bakılırsa öğrenmesi gerektiğinden emin değildim.

Keeley'nin ayakları askıya yerleşti. Önlük üst bacağının etrafında toplanıyordu. Ben hiçbir şey göremiyordum ama bu serseri her şeyi net görüyordu.

Julie eldivenlerini giydi ve o da aynısını yaptı. İki parmağını kullanarak elini önlüğün altına kaydırdı. "Bu aşamada, sadece rahim ağzının genişlemesini ve pozisyonunu kontrol ediyoruz," dedi Scott'a. "Hadi sen yap."

Ve sonra... parmaklarını karımın içine soktu. Eğer bu gerçek olsaydı çok sinirlenirdim. Aslında şu an çok sinirliydim.

"Sence ne kadar genişlemiş?" diye sordu Julie, genç bana baktı ve gözlerini kaçırdı. *Evet, bundan zevk aldığını biliyorum kendini beğenmiş piç.*

"Eee... genişlememiş mi?" diye sordu.

"Doğru," dedi Julie ve sonunda elini çekti.

Bunun bir daha asla tekrarlamayacağımız bir deneyim olduğundan emindim.

"Şimdi bebeğin kalp atışım kontrol edeceğim." Julie, önlüğün altından Keeley'nin karnına bir prob yerleştirdi. Bir hışırtı, bir uğultu duyuldu ve... işte orada, minik bir ritim.

Çocuğumun kalbi.

Ses odada yankılanırken neredeyse içgüdüsel olarak biraz yaklaştım.

Ve her şey benim için biraz daha gerçek oldu.

Buraya Keeley'nin bu işin altından kalkıp kalkamayacağından ve her şeyin hazır olup olmadığından emin olmak için geldim. Ama bu... gerçekten oluyordu. Eğer bir fark yaratmak için yapabileceğim bir şey varsa bunu yapmam gerekiyordu.

Kontrol bitince Keeley'yi arabasına kadar geçirdim. "Bu akşam yemek yapacağım," dedim yanından ayrılırken. "O yüzden *Mike and Ike's* ya da beyaz pirinçle karnını doyurma."

Kaşlarını çattı. "İğrenç mi olacak?"

"Pizza ya da mısır gevreği dışında her şeyi iğrenç mi bulursun?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Muhtemelen."

"O zaman evet," diye cevap verdim. "Muhtemelen iğrenç bulacaksın."

~

"Balık," dedi dümdüz bir sesle. "Balık yapmışsın."

Ocağın başmdan ona baktım. "Neredeyse hazır."

Salatayı masaya koyarken kahrolası bir *sweatshirt* giymiş halde geri döndü. "Patates kızartması yok mu?" diye zayıf bir sesle sordu.

Keeley ile yaşamak temelde bir çocuğu büyütmek için ebeveynlik provası gibiydi.

Balığı kesip üzgün bir şekilde salataya karıştırdı ama başka bir şey yapmadı.

"Ağzına koyman gerekiyor," dedim.

Gülümsedi. "Eminim bunu söylediğin ilk kız ben değilimdir."

"Çoğu kadın bunu kendi başına çözmeyi başarıyor."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve sonra aramızda bir şey oldu, sessiz ve cıva gibi bir gerginlik anı. Sanki benimle aynı şeyi hayal ediyormuş gibi altdudağını diliyle ıslattı ve vücudumdaki her kas bu hayalle gerildi. *Siktir Hayır. Konuyu değiştirelim.* Ama aklıma gelen tek şey ışıldayan gözleriydi. Sanki hayatının geri kalanmda tek yapmak istediği beni ağzıyla tatmin etmekmiş gibi yattığı yerden bana bakıyordu. "Sebzeni ye."

"Bugün bir sürü *Doritos* yedim. Baharatları yeşilliklerle dolu. Neredeyse salata sayılır."

"Umarım insanların tavsiye almak için gittiği bir doktor değilsindir."

"Henüz değil," diye cevapladı neşeyle. "Ama yakında olacağım, uzmanlığımı aldığımda. *Dr. K. İle Başarın* ismi hakkında ne düşünüyorsun?"

"İki şehirli genci evlat edinen ve onlardan daha fazla büyüyen yaşlı beyaz adam hakkında mı olacak?"

"Peki, *Dr. K. Her Şeyi Bilir* nasıl? Tıbbi gizemleri çözeceğim."

Sandalyeme yaslamp gülmemek için kendimi zor tuttum. "Tıbbi gizemleri gerçekten çözebilir misin?"

"Tabii ki hayır. Prodüksiyon ekibi çözecek. Bana sadece izleyicilerin '*ah, o hem güzel hem de doktor, bunu beklemiyordum*' demesi için ihtiyaçları var. Kimse doktor olduğuma inanmıyor."

Dokunulmamış tabağına baktım. "Bu durumun görünüşünle düşündüğünden daha az ilgisi olabilir."

Dilini şaklatıp telefonunu çıkardı. Kendimi, cezalandırdığı genç kızıyla akşam yemeği yiyen bir baba gibi hissediyordum. Sanırım -genç kız kısmı hariç- gerçeklerden çok uzak sayılmazdı.

"Off," diyor telefonuna. "Siktir git, Shannon."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Üvey annem parti veriyor," diye açıkladı. "Neden kırk yaşında hukuk fakültesine başlayan damadım kutlamak isteyeyim ki? Kutlamaya değer olan ne biliyor musun? On sekiz yıl ara vermeden hukuk fakültesine gitmek."

Akşam yemeğime odaklandım ve durumdan gerçekten rahatsız olduğu için gülmemeye çalıştım. Bir süre sonra, bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim. Keeley'nin dikkatiyle ilgili bir şey vardı. Fiziksel bir şeydi bu, odadan çıktıktan sonra bile uzun süre iz bırakıyordu. Hafta sonu verdiğimiz parti boyunca onu Los Angeles'ın her yerinde takip etmemin tek açıklaması buydu. Ondan kurtulmak ve onu bir şekilde silmek istiyordum. Bunun işe yaramayacağını bilecek kadar ayıktım ama denemeye devam edecek kadar da sarhoştum.

"Televizyonun önünde yemek yiyebiliriz," dedi. "Seksi bir adam kaçıranla ilgili film var..."

"Seksi adam kaçıran tanımının geçtiği hiçbir şeyi izlemiyorum."

Birlikte yaşayarak birbirimizi kesinlikle tanıyorduk. Hâlâ bu şeylerden birinin iyi olmasını bekliyordum.

~

New York ile günün ilk konferans görüşmesini bitirmişim ki, o mutfağa girip telefonunda bir şeyler okurken dudaklarına balsam sürdü.

"*Elijah Wood*'un evi gerçekten çok küçük," dedi yüksek sesle, kaşlarını çatarak.

Sadece Keeley, kendisinden daha fazla parası olan birinin yeterince para harcamadığından endişelenirdi.

"*Elijah Wood* hakkında okumak yerine kahvaltı yapabilirsin."

Gözlerini kısarak, Mark için sakladığı *muffine* uzandı. "Tavsiye vermek için günün bu saatleri hiç de erken değil, değil mi Graham?"

Ona bir *Tupperware* kabı uzattım. "Öğle yemeğin."

Kabı aldı ve dün akşamdan kalan balık ve salatayı görünce yüzü düştü.

"Dostum," dedi. "Bunu ilk seferinde bile yemek istemedim. Kimsenin beni övmediği bir ortamda kendi isteğimle bunu yiyeceğimi düşünüyorsan, beni çok da tanımıyorsun demektir."

"Keeley, sebze yemelisin."

"Biliyorum ama sorun şu ki, sebzeler berbat ve..."

Cümlesini bitirmesini bekledim ama bitirmedi. "Sebzeler berbat ve...?"

"Hepsi bu. Zaten fikrimi belirttim. Sebzeler berbat. Beni hamile bıraktığın gece bu kontrol delisi eğilimin neredeydi?"

Kas hafızası devreye girdi, sanki o otel yatağına geri dönmüştük ve o, "*Tanrım, yine boşalacağım bu hiç olmaz,*" derken tırnaklarını sırtıma geçiriyordu, sesi nefes nefese ve çaresizdi tam da o anın hemen öncesindeki gibi... *Siktir Dur. Hepsini unutmalısın.*

Arkamı döndüm. "Bu tamamen seninle ilgili değil, Keeley. Bunu başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

Dışarı çıktı ve birdenbire daire bomboş, ıssız hissettirdi. Belki de sadece onun sürekli gürültüsünün yokluğundandı ki, bundan kurtulduğum için minnettar olmam gerekirdi. Birkaç e-posta gönderdim, sonra cüzdanımı alıp kahve içmek için aşağıya indim, içimde biraz endişe vardı. New York'taki apartmanımda, hava durumu hakkında bariz yorumlar dışında hiç sohbet etmek zorunda kalmadan beş yıl yaşadım. Şimdi ise sonsuz günlük konuşmalar olmadan lobiden bile geçemiyordum.

"Keeley'ye bir paket daha geldi," dedi resepsiyondaki adam. "Sadece bir sütyen daha olduğunu ve bekleyebileceğini söyledi ama istersen alabilirsin."

"Dönüşte alırım," dedim somurtarak. Keeley'nin neden daha fazla sütyene ihtiyacı olduğunu ya da bu adamla iç çamaşırları hakkında konuşması gerektiğini anlamıyordum.

Dışarı çıktığımda Keeley'nin evsiz arkadaşı bana el salladı. *The Wall Street Journal*'ın ticaret sayfasını inceliyordu. Borsada ne alıp satacağını bilmekten daha acil ihtiyaçları olduğunu düşünürdünüz.

"*Press-Kasker*'a bir bak," dedi. "Önümüzdeki birkaç ay içinde yüksek talep görecek bir tuzdan arındırma ekipmanı üretiyorlar."

Tanrım, yardım et. Keeley, hayatımı bu hale getirdi. Kaliforniya'ya geri döndüm, on dört farklı sohbet ve evsiz bir adamdan finansal tavsiyeler almadan bir fincan kahve bile içemiyordum. "Bakacağım." Ve bu konuşmadan kaçmanın başka yolunu bulamadığım için, "*Starbucks*'a gidiyorum. Bir şey ister misin?" diye ekledim.

Kafasını salladı. "Ben iyiyim. Kahvaltı yaptım ve Keeley bana öğle yemeği getirdi."

Bir saat önce Keeley'ye verdiğim *Tupperware*'ı gösterdi.

19

KEELEY

Ofise girdiğim anda, günümün kötü geçeceğini anladım.

Bilgisayar ekranını bana doğru çevirerek, "Programın tamamen dolu," dedi Trinny.

"Öğle yemeği için boşluk ayırmıştım," diye itiraz ettim.

Bana sadece emirleri uyguladığını ima eden yüz buruşturan ve omuz silken bir tepkiyle cevap verdi. "Dr. Fox'un yapması gereken bir işi çıktı."

Yutkundum. Ya bu sorunu burada çözecektim ya da eve gidip Graham'dan bir kez daha azar işitecektim. Hangisi daha kötüydü?

"Planlarım var. Dr. Fox gelemezse hastaların randevularını yeniden ayarlaması gerekecek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şimdi ikimiz için de korkuyordu ve bu beni çileden çıkardı. İhtisasımı tamamlamak çahşma saatlerim ve aldığım vakalar üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasından, insanların bana ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı söylemesinden kurtaracaktı. Şimdi ise bundan kaçamıyordum. Buradan kaçamıyordum. Kendi dairemden kaçamıyordum.

Muayene odasından çıktığımda Dr. Fox, yeni boyattığı saçlarıyla odaya fırtına gibi girdi. *Bir işi çıkmışmış*, hadi oradan.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu. Sesi ince ve tizdi, normalde yanlış bir şey yazan destek personeline karşı kullandığı ses tonuydu.

"Bekleyen bir hastam var," diye cevapladım. "Ne oldu?"

"Olan şu ki, bütün günüm mahvoldu çünkü bu sabah saat dokuz olana kadar senin hastalarımı muayene edemeyeceğin haber verilmedi. Sana güvenebilmem gerekiyor."

"Saat 08.45'e kadar senin hastalarının olduğunu bile bilmiyordum. Bir haftadır öğle molası vermedim, bu yüzden mola yazdım ve hâlâ..."

"Ciddi misin? Sen öğle molası istediğin için mi buradayım?"

Ona söylemeliydim. "*Hamileyim ve sen saçını yaptırmak istediğin için otomat makinesinden çıkan berbat şeyleri yemeye devam edemem*," demeliydim. Yapamazdım. Henüz yapamazdım.

"Gün içinde en azından bir otuz dakika mola verebilmeliyim. Hastalarını bana yükleyen tek kişi sen değilsin."

Sol gözü seğirdi. "Unutma, Dr. Connolly," dedi biraz uzaklaşarak. "Hâlâ deneme süresindesin."

Bu sözler günün geri kalanında kafamda dönüp durdu ve üzüntümü gidermek için bir paket mini *Snickers*'ı bile bitiremedim. Ancak paketin dörtte birini yedikten sonra çöp kutusuna attım kendime, Dr. Fox'a ve özellikle de bu küçük özdenetim çabasını gülünç bulacak olan Graham'a kızgındım. Trinny çıkarken Dr. Fox'ın ertesi gün öğle molamda hastalar için randevu ayarladığını haber verdiğinde hiçbir şey söylemedim.

Eve gittim ve postayı almak için durduğumda Paul, yeni doğan torununun yemek yemediğini söyledi. Bunun nedeni gıda hassasiyeti, reflü ya da *pilor stenozu** gibi daha ciddi bir şey olabilirdi.

"Onu gastroenteroloğa götürdüler mi?" diye sorduğumda emin olmadığını söyledi.

Uzmanlık alanım değildi ve şu anda ona tıbbi tavsiye vermemeliydim ama asıl sorun şu ki, zaten yapamazdım. Birkaç ay sonra onun yerinde ben olabilirdim. Bilmem gerekenleri bileme-

* *Pilor stenozu*, mide çıkışında pilor kasının anormal şekilde kalınlaşması sonucu oluşan daralmadır. Bebeklerde sık görülen, kusma ve beslenme sorunlarına yol açan bir hastalıktır. (ç.n.)

yecektim ve çocuğumun hayatını kurtarmak için bir uzmana götürdüğümde Dr. Fox bana çok kızacaktı.

Şu an tek istediğim bir süre kanepemde battaniyenin altında kıvrılmaktı ama bunu yapamazdım çünkü Graham orada olacaktı. Beni yargılayacaktı, öğle yemeğini atladığım için sinirlenecek, Varyemez Amca* gibi altın sikkeleri kasaya istiflemek yerine tembellik ettiğim için kızacaktı veya boş zamanlarımda yapmam gerektiğini düşündüğü her neyse onu yapmadığım için söylenecekti. Bu yüzden dışarı çıkıp Mark'ı görmeye gittim.

"Yorgun görünüyorsun Keelster," dedi Mark. Benim için sandalyeyi açtı ve içine gömüldüm. Kilo dağılımım yakında bu sandalyeden kalkmamı imkânsız hale getirecekti.

"Sanırım kovulmak üzereyim."

Bunu itiraf edebileceğim tek kişi oydu. "*Keeley, çok sorumsuzsun ve bunu herkes tahmin edebilirdi. Muhtemelen bunu hak ediyorsundur*," demeyecek tek kişiydi.

"Daha kötüsü de var," diye karşılık verdi.

Mark eskiden borsa simsarıydı. Ayrıntıları belirsizdi ama bir hata yaptığını ve birçok insanın para kaybettiğini biliyordum. Oradan buraya nasıl geldiğini hâlâ bilmiyordum.

"Aptal isimli arkadaşın seni kolluyormuş gibi görünüyor," diye ekledi. "Bence bir şey olmaz."

Acı bir şekilde güldüm. "Beni değil bebeği kolluyor. Şu anda rehine durumundayız ve o da polis müzakerecisi, başka seçeneği olmadığı için arkadaşmışız gibi davranıyor. Bu çocuk doğduğunda, SWAT timi üzerime saldıracak."

"Bu durumda kendini kötü adam olarak görmen ilginç," dedi.

Yutkundum. Sanırım sorun da buydu. Ben kötü adamdım. Her zaman kötü adamdım. Sadece yaptıklarımla kendimden başka birini incitmeyeli uzun zaman oldu.

* Scrooge McDuck (Türkçede "Varyemez Amca"), Disney yapımlarında yer alan zenginliği ve para biriktirme takıntısıyla bilinen bir çizgi karakterdir. (ç.n.)

Bu farkındalık içimi derin hüzünle doldurdu. Kendime, bunun rahatlık alanımın dışında eğlenceli küçük bir kaçamak olduğunu söyledim, *Burning Man*'de yerde uyuyarak geçirdiğim o hafta gibiydi. Ne kadar berbat olursa olsun her şeyi macera olarak görüp tüm maceraların iyi olduğunu ısrarla söyleyerek hayatımı sürdürüyordum. Fark şu ki, bu sefer sonuç önemliydi. Tijuana'da mahsur kalırsam veya *Coachella*'da arkadaşlarımı kaybedersem, olan oldu diyebilirdim. Ama bu maceranın sonu yoktu. Artık aldığım her karar bu çocuğun hayatını sonsuza dek etkileyecekti. Bunu fazla düşünürsem, sadece paniğe kapılıyordum çünkü benim kadar ebeveynliğe uygun olmayan kimse yoktu.

"O, senin için de endişeleniyor, Keeley." Mark, bana bakarken gözlerini korumak için kâğıdı başının üstüne kaldırdı. "Sadece ona bunu anlaması için şans ver."

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve fısıldayarak veda ettim, tamamen dağılmak üzere olduğum için panikledim.

Sadece birinin gelip beni kendi aptallığımdan kurtarmasını istiyordum. Khloe Kardashian'ın beni kanatları altına alıp hayat tavsiyeleri vermesini istiyordum. Suudi prens hakkında şaka yapıyordum ama şu an kulağa oldukça iyi geliyordu. Sorunlarımın çözülmesini istiyordum ve Mark'ın sorunlarının da ama ikisinin de gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğunu biliyordum.

Eve döndüğümde buzdolabının arkasında boş bir Yunan yoğurt kabına sakladığım *Twinkies**'lere yöneldim. Tam birini yemeye çalışırken Graham odasından çıktı ve yemin ederim, yüzündeki ifade zaten ağlamak üzere olmasaydım, beni ağlatmaya yeterdi.

Twinkies'i sanki birazdan kullanmam gerekecek bir kılıçmış gibi tutarak, "Hiç başlama," dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunu yaptığında *Superman*'e

* *Twinkies*, Amerika'da üretilen ve popüler kültürde sıkça adı geçen atıştırmalıktır. İçinde vanilya kreması bulunan, sünger kek şeklinde küçük paketli tatlılardır. (ç.n.)

benziyordu ama Henry Cavill'den çok daha seksiydi. Daha iyi bir günümde beni rahatsız etmeyebilirdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Bu, bugün yediğin ilk şey."

Bıktım. Bu durumdan tamamen bıktım. Ona karşı kibar olmaya, aramızda medeni bir ilişki kurmaya çalışıyordum ama bu adam çekilmezdi. Bitti. "Buraya bunun için mi geldin? Bütün gün evimde oturup ben kapıdan içeri girer girmez elimden geleni yaptım diye beni eleştirmek için mi?"

Sırıttı. "Cidden bunun elinden gelenin en iyisi olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Defol git. Zaten burada yiyecek başka bir şey yoktu, yine ızgarada balık yapmadıysan tabii, *Tanrı korusun.*"

Kaşlarını kaldırdı. "Menüyü önce sana sormam daha iyi olur diye düşündüm, böylece hepsini Mark'a bırakmazsın."

Mark'a berbat öğle yemeğimi verdiğimi biliyordu ve yine azarlanan bir çocukmuşum gibi hissettim. Eve döndüğümde üvey annemin sabah bana yaptığı yumurtalarla beklediğini görüyordum, çöpün derinliklerine gömdüğüm yumurtaları.

"Balık sevmiyorum, Graham kahvaltı da sevmiyorum. Bu beni kötü biri yapmaz."

Ellerini saçlarının arasına geçirdi. "Sence bundan zevk mi alıyorum, Keeley? Bu durum benim için lanet bir kâbus gibi ve asla bitmeyecek! Mezara kadar taşıyacağım bir sorumluluk. O yüzden kurbanmış gibi davranmayı bırak."

Sesindeki sertlik, düpedüz tiksinti beni incitti ve bir an için mantıksızca, bebeğin bunu duyup duymadığını merak ettim. Şikâyetlerimi ya da babasının bu durumu "lanet bir kâbus" olarak nitelendirdiğini duyuyor olabilir miydi? Dünyaya daha en başından bir hata gibi, sevilmiyor gibi hissederek mi gelecekti? Elim karnıma gitti. Onun bakışları da hareketimi takip etti.

Zavallı çocuk. Başıma açtığım onca Keeley belası içinde bu açık ara en kötüsüydü.

Arkamı dönüp doğruca odama yürüdüm, kapıyı arkamdan sertçe kapatarak yatağa çıktım ve yan dönüp kıvrıldım.

Göğsüm sızlıyordu. Anne babamın kavgalarının odağı olmak çok acı vericiydi. Graham'la benim çocuğum olmak daha kötü olabilirdi. Zaten birbirimizi başından beri hiç önemsemedik.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken avucumla küçük, yuvarlak karnımı okşayarak, "Üzgünüm, küçük Fasulye," diye fısıldadım. "Seni istiyorum. Sadece ne yaptığımı bilmiyorum ve her şeyi mahvetmekten çok korkuyorum."

Kapım çalındı ve kendimi toparlayıp gitmesini söyleyemeden kapı açıldı.

Yanıma oturunca ağırlığıyla yatak çöktü.

"Üzgünüm," dedi derin bir nefes alarak.

"Önemli değil." Sesim ağlamaktan boğuk ve kalın çıktı.

Hareket ettiğini ve bana döndüğünü hissettim. "Ağlıyor musun?"

"Hayır."

"Keeley..." Kalçama dokundu eli o kadar büyüktü ki, sanki vücudumun yarısını kaplıyordu. Bu adamla nasıl seks yapmıştık? İki katım büyüklüğündeydi. "Öyle demek istemedim. Yanlış şeyler söyledim." Sesi... çok üzgün geliyordu ve buna şaşırdım. Ondan bekleyeceğim bir şey değildi, para falan kaybetmediyse tabii.

Yüzümü yastığa silerek ona döndüm, "Yanlış şeyler değildi," dedim. "Söylediğin her kelimeyi kastettin ve sana burada bir çıkış yolu sunuyorum. Neden kabul etmiyorsun?"

Aramızdaki yatağa baktı ve bu an uzadıkça kabul etmesini istediğimi anladım ama aynı zamanda kabul etmesinden *korktum.* Çünkü kimseye hesap vermek istemiyordum... ama bunu tek başıma yapmak da istemiyordum. Bana yardım ettiği şu birkaç günde bile -market alışverişini yapması, yemeklerle ilgilenmesi, ampulleri değiştirmesi- daha önce her şeyin ne kadar zor ne kadar ürkütücü göründüğünü fark etmemi sağladı. Ve bunların çoğu yakında daha da zorlaşacaktı.

"Öylece çekip gidemem," diye boğuk bir sesle konuştu. "Çocuk istememin kendime göre nedenleri var ama bu onları sevmediğim anlamına gelmiyor. Ben babasız büyüdüm ve kendi çocuğuma bunu kasten yapamam. Lütfen bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle."

Gözyaşlarım yine akmaya başladı çünkü ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Geçen hafta, annem öldükten sonraki aylara çok benziyordu. Okulda tüm gün zorlukla ayakta kalıp sonra eve döndüğümde Shannon'ın azarlamalarına maruz kalıyordum. Sanki benim için güvenli bir yer yokmuş gibi hissediyordum. Sanki ne yaparsam yapayım asla yeterli olmayacakmış gibi.

Hâlâ yeterli sayılmazdım. Aylardır içki içmedim. Bir kez bile seks yapmadım. Dans etmeye bile gitmedim. Yeme alışkanlığım ne kadar kötü olursa olsun, eskisine göre bin kat daha iyiydim. Hayatımda zevk aldığım her şey neredeyse yok oldu ve bazıları sonsuza kadar bitti ama onun gözünde sadece hata üstüne hata yapıyorum.

"Bu göründüğünden daha zor," dedim. "Hiç çabalamadığımı düşünüyorsun, oysa hiç olmadığı kadar çaba harcıyorum." Gözlerim doldu ama yutkunup gözlerimi kırpıştırarak kendimi tuttum. "Sütyenleri iade edeceğim. Ve yemek konusunda seçiciyim... doğuştan böyleyim. Hiç kahvaltı yapamadım. Birçok yiyecek gerçekten midemi bulandırıyor ve balık da onlardan biri. Sorun çıkarmaya çalışmıyorum."

Ondan uzaklaştım, elini kalçama koyarak sıktı.

"Tanrım, Keeley. Çok üzgünüm. Lütfen ağlama artık. Beni öldüreceksin. Gitmem dışında bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle."

Bunu düzeltmek konusunda gerçekten çaresiz görünüyordu. Bu dürtünün uzun sürmeyeceğinden emindim ama şimdilik ciddiydi.

"Her gün işyerinde zar zor idare ediyormuşum gibi muamele görüyorum," diye açıkladım. "Eve gelip aynı şeyle karşılaşma-

ya dayanamıyorum. Gerçekten dayanamıyorum. Kimse beni bu yüzden değersiz hissettirmeden aptalca televizyon programları izleyip abur cubur yiyebilmeliyim."

Bana Shannon gibi davranmasını bekliyordum, şımarık olduğumu ve beni çocuk gibi şımartmayı reddettiğini söylemesini.

Bunun yerine bir kez daha kalçamı sıktı. "Şu anda çok yorgunsun, burada değilmişim gibi davranman için odama gideceğim. Yarın akşam işten geldiğinde, bize nispeten sağlıklı bir akşam yemeği hazırlayacağım sonra *Twinkies* yiyip aptalca bir televizyon programı izleyeceğiz."

Ona döndüm. "*Twinkies* yemenin imkânı yok."

Başparmağıyla yanağımdaki gözyaşını silerek, "Yemem," dedi yumuşak gözlerle. "Ama yemiş gibi yaparım ve sonra onu Mark'a veririm görünen o ki, burada bu kabul ediliyor."

"Evet," dedim gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. "Burada bu tamamen kabul ediliyor."

20

GRAHAM

Ertesi sabah, kahve almaya çıkarken kapıcının gözlerine bakmaya bile cesaret edemedim.

Dün gece Keeley'yi ağlattığımı bilseydi, beni dövmeye kalkardı ve ben de muhtemelen buna izin verirdim. Çünkü Tanrım, boynumun hizasma bile ulaşmayan ve şu anda benim çocuğumu taşıyan bir kadını ağlattım.

Bu durumun benim için kâbus olduğunu söylemenin onun için bir önemi olacağını düşünmedim ama vardı. Kendini umursamadığı kadar bebeği de umursuyordu ve benim kötü tavrım çocuğu için istediği şey değildi.

Sesindeki ağlamayı duyduğumda ve bana doğru dönmeden önce yüzünü sildiğini gördüğümde midem kasıldı. Gösterdiğinden daha fazla stresliydi ve üzerine kendi stresimi de eklemeyi bırakmalıydım.

Bu uğurda ölsem bile durumu tersine çevirecektim. Çocuğum içindi, evet. Ama aynı zamanda onun için de.

Ve buna, arkadaşına "merhaba" diyerek başlayacaktım.

"*Starbucks*'a gidiyorum Mark. Bir şey ister misin?" diye sordum.

Sabah güneşini engellemek için bugünün *Wall Street Journal* gazetesini başının üzerine tuttu. "Daha önce kaldırımda oturdun mu, Graham?"

Durduğuma pişman olacağımı biliyordum. "Eminim oturmuşumdur... bir ara."

Oturmamı isteyeceğinden endişelendim ve bunu gerçekten istemiyordum. Daha yeni duş aldım. Ayrıca gelip geçen herkesin benim evsiz olduğumu düşünmesini de istemiyordum.

"Keeley ile böyle tanıştık. Rahatsız olmamı istemediği için bana o sandalyeyi vermek istedi. Ben de olur da ziyarete gelirse diye saklayacağımı söyledim. Kaç kişinin geri gelebileceğini biliyor musun? Milyonlarca insanın arasında kaç kişi her gün buraya gelip beni kontrol eder? Sadece bir kişi yaptı ve sen onu kaptın."

Yorgun bir iç çektim. "Keeley dün gece tartıştığımızı söylemiş galiba. Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kıstı. "Hayır, söylemedi. Ama stresli olduğunu görebiliyorum ve merak ediyorum... neden sen? Sende başka kimsede göremediği neyi gördü? Çünkü sonunda birini seçtiğinde şu an olduğundan çok daha mutlu olacağını sanıyordum."

Ensemi ovuşturdum. "Evliliğimizle ilgili sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum."

Güldü. "Ah, evet, her şeyi biliyorum. Ama ona Vegas'a kaçmayı öneren ilk erkek olduğunu mu düşünüyorsun? *Hayır.* Ama onun *evet* dediği ilk kişisin."

"Belki de sadece ayık olup olmamakla ilgilidir."

"Şüpheli. Ondan önce de ayık olmayan birçok gece geçirdi. Sende farklı bir şey gördü, bu yüzden kabul etti. Sanırım demek istediğim... dostum, o şeyi bul. Sanki tüm dünya birbirine bağlı gibi. Görebiliyor musun? Havada dantel gibi desenleri görebiliyor musun? Tüm o gökkuşaklarını görebiliyor musun?"

"Eee... Gökkuşaklarından emin değilim."

"Mantarların etkisi olabilir. Sen aşağı inmeden önce birkaç gram yedim. Her neyse seninle bir bağlantı var ve onu bulmalısın."

Donup kaldım. "Sadece meraktan soruyorum, sana *uyuşturucuyu* karım vermedi, değil mi?"

Güldü. "Tabii ki hayır. Sipariş verdim."

Cebinden *iPhone* çıkardı. Benimkinden daha yeniydi. "Ama bunu karın verdi."

"Sana telefon mu aldı?"

"Eskisi çalındı. Yatırımlarını buradan yönetiyorum."

Yatırım yapmak veya tasarrufla hiç ilgisi olmayan Keeley, onu mutlu edeceği için yatırımlarını yönetmesini istemişti.

İnsanları tüm kalbiyle seviyordu.

Acaba o insanların arasında olmak nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim.

21

KEELEY

O gece eve geldiğimde akşam yemeği hazırdı. Ve şort giymişti.

Graham'ın üst bacağım daha önce gördüğümü hatırlamıyordum ama kaslarla ve koyu renkli tüylerle kaplıydı. Üzerime diz çöküp prezervatif takarken kaslarının nasıl gerildiğini hayal edebiliyordum. Belki de sorun buydu... Belki de üst bacağına bakmakla o kadar meşguldüm ki, prezervatifleri düzgün taktığını söylemeye fırsat bulamadım. "*Ucunda biraz boşluk bırakmalısın*" ya da "*belli ki daha büyük bir prezervatif gerekli*" demek için çünkü ne kadar ağrıyla uyandığıma bakılırsa özel bir siteden sipariş vermesi gerektiğini düşünüyordum.

"Izgara tavuk," dedi. "Sana uyar mı?"

Başımla onayladım. "Şu anda o kadar açım ki, uymasa bile yerdim. Bugün öğle yemeği de yedim üstelik. Neden bilmiyorum ama açlıktan ölüyorum."

"Büyüyorsun. Daha fazla kaloriye ihtiyacın olması gayet normal."

"Lütfen bir daha 'büyümek' kelimesini kullanma," dedim sert bir sesle.

Dolaptan iki tabak çıkardı. "Keeley, kilo alman normal. Bu kötü bir şey değil."

Gözlerimi kıstım. "Kilo almak ifadesini de kullanma."

"Görünüşe göre," dedi gözleri parlayarak. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca konuşmalarımız çok sınırlı olacak."

Eşofmanımı giyip masaya geri döndüğümde akşam yemeğini masaya koymuştu. Yine salata vardı ama içinde avokado da vardı ve fırında patates de yapmıştı. Tavuğumu kestim ve üzerine biraz avokado koydum. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Geçen sefer biraz nankör davrandığımı biliyorum."

"Geçen sefer cezalandırıcı davrandım. Kendim için bile öyle bir yemek hazırlamazdım."

Çatalımı kaldırıp "Kimsenin balığı sevemeyeceğini biliyordum!" diye zaferle haykırdığımda güldü. "Artıkları Mark'a vermeyeceğime söz veriyorum."

"Artıklar mideni bulandırıyor Keeley. *Tabii ki* Mark'a vereceksin."

Aniden utanarak tabağıma odaklandım. "Buraya geleli sadece iki hafta oldu ama beni Shannon'dan daha iyi tanıyorsun."

"O senin... üvey annen mi?"

Başımı salladım. "Beş yaşımdan beri. Beni sevmiyor. Hiç sevmedi."

Kaşlarını çattı. "Seni kim sevmez ki?"

Bu sözlerde kaçınılmaz olan alaycı tonu aradım ama bulamadım. Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Sen sevmiyorsun."

"Bazı alışkanlıklarını onaylamıyorum." Yüzü kızarırken birden gözlerini kaçırdı. "Seni sevmemekle aynı şey değil."

Şu anda yalan söylediğini düşünürdüm ama bu Graham'dı... Bana yalan söylemesi fiziksel olarak imkânsızdı. Bu yüzden *bana hiç değişmemiş gibi görünüyorsun* demesi gerekirken sürekli büyüdüğümü söylüyordu.

Bu da Graham'ın benim sevileceğimi düşündüğü anlamına geliyordu. Bunu duyunca garip bir şekilde savunmasız hissettim. Kırılgan.

"Bu gece ne izleyeceğiz?" diye sordum. "Dün beni ağlattığın için seçme hakkım olmalı."

Derin, yüksek sesli ve beklenmedik bir kahkaha attı. "Bunu

sürekli gündeme getirmeyi seviyorsun. Pekâlâ ne izlemek istersin?"

Belki bu sefer "seksi kaçıran adam" filmiyle şansımı denemeliydim daha iyi pazarlarsam şansım olabilirdi. "Bir adamın takıntılı olduğu kadını kaçırdığı bir film var ve..."

"Reddedildi. Porno izlemek isteseydim gider porno izlerdim."

Bakışlarım yüzüne kaydı. Graham porno izliyor *muydu?* Daha çok Katolik okulunda tanıdığım, Peder Thomas'ın söylediği her kelimeye gerçekten inanan, çarşamba sabahları günah çıkarmaya gitmeden önce bayılacakmış gibi görünen çocuklara benziyordu.

Yine de evlilik öncesi sekse tamamen sıcak bakıyordu, bu yüzden muhtemelen mastürbasyona da sıcak bakıyordu. O büyük ellerinden birinin *boxer*ına kaymasını, inlemesini bastırmak için zorlukla yutkunmasını hayal ettim. Bu görüntüyü kafamdan atmaya çalışırken bacaklarımı sıktım.

"Sırayla izleyeceğiz," dedim. "Bu gece benim istediğim beni ağlattığın için, yarın da seninki. *Bridgerton*'ı tekrar izleyeceğiz."

"Tekrar izlemek daha önce izlediğim anlamına geliyor."

Elim doğrudan göğsüme giderken dehşetle nefesimi tuttum. "Nasıl izlemedin? Pandemi sırasında ne yapıyordun?"

"Beyin hücrelerimi koruyordum," dediğinde ona tekme attım.

Akşam yemeğinden sonra kanepenin bir ucuna ben, diğer ucuna da o geçti, olabildiğince uzak durduk ama o kibarca dik otururken ben uzanıyordum. Onu daha iyi tanısaydım ya da azıcık tanısaydım ısınmak için ayak parmaklarımı bacaklarının altına kaydırırdım.

Bridgerton'ı açtık ve dizi seks sahnesiyle başladı. Bizim durumumuzda bu biraz garipti. Benimle yattığını hatırlatıyor muydu acaba? Çünkü bana onunla yattığımı hatırlatıyordu.

Ana karakter Daphne'nin kraliçeye sunulduğu sahneye geçin-

* *Bridgerton*, Julia Quinn'in romanlarından uyarlanan, Shonda Rhimes yapımcılığında *Netflix*'te yayımlanan dönem dizisidir. 19. yüzyıl Londra'sında aşk, entrika ve aristokrat yaşamını konu alır. (ç.n.)

ce rahatladım.

"Neden göğsü öyle inip kalkıyor?" diye sordu Graham. "Oraya gitmek için yirmi adım bile yürümedi."

"Gergin. Bu önemli bir olay."

"Bence Daphne daha fazla kardiyo yapmalı."

Onu görmezden geldim ama birkaç dakika sonra ücretsiz dedikodu dergisinin dağıtımını sorguladı ve reklamlar olmadan kimsenin kâr edemeyeceğini savundu. Ona diziyi çok ciddiye aldığını söyledim ve ayak parmaklarımı bacaklarının altına kaydırdım.

"Tanrım, ayakların buz gibi" diye bağırdı.

"Bebek gibi davranmayı bırak. Ayak parmaklarım soğuk senin bacağın sıcak. Mükemmel bir simbiyotik ilişki."

"Kirli ayaklarını tenime bastırmanın bana ne faydası var anlamadım."

Sanırım şişmiş ayaklarımın güzel olduğunu söylememesi için onu uyarmama gerek yoktu. *Ayak mankeni olsam bile ayaklarımın ya da vücudumun başka bir kısmının güzel olduğunu söylemezdi.*

Ama birlikte olduğumuz o gecelerden bir görüntü aklıma geldi. Saçlarımı yüzümden çekip beni öpmek üzereyken sanki ay ve yıldızlarmışım gibi bana bakıyordu. Sanırım o an düğünümüzdü. *Hah.*

"Şimdi de Daphne hakkında yüksek sesle konuşuyorlar ve o da hemen yanlarında oturuyor. Bunu nasıl duymuyor? Dük ondan kaçmalı. Ciddi kardiyo egzersizi yapması gerekiyor ve bir kulağı sağır."

Yüksek sesle inledim. *Bridgerton*'a karşı bu kadar kötüyse, *365 Gün* hakkında ne söyleyeceğini hayal bile edemiyordum. "Her şeyi kötülemeyi bırak da mükemmel bir adamdan ilgi görmenin fantezisinin tadını çıkarmama izin ver."

"Yani o mükemmel mi? Dükün benden ne farkı var?"

Kahkaha attım. Simon, Hastings Dükü ve Graham Tate arasında koca bir evren vardı. "O bir *dük*."

"Aslında bunu kendi başıma da çözdüm."

"O..." *Hıysuz, otoriter, yoğun, ukala, sert, yakışıklı, eğlenceli, zeki.* Graham'ı tarif etmek için benden başka herkesin de kullanabileceği kelimeler, kahretsin. "İngiliz."

Dudakları seğirdi. "Evet, bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Ne yazık ki, bu biraz ilişkiyi bitirecek bir şey."

Güldü. Dürüst olmak gerekirse gülüşü hoştu. Kahkaha atıyor gibi ses çıkaran ama öyle hissettirmeyen erkeklerle çıktım. Graham güldüğünde ise sanki o kahkahayı göğsümde yakalıyordum, gecenin geri kalanında beni mutlu eden küçük bir virüs gibiydi.

Çocuğumuz için birlikte olmak zorunda kalmasaydık, onunla arkadaş olabilirdim.

Son sahneyi izledik. Daphne ile Dük'ün yıldızların altında ilk dansıydı. Havai fişekler patlıyor, müzik yükseliyor... ve Graham konuşuyordu.

"O havai fişekler çimleri mahvedecek. Cidden, o çimler bir daha asla geri gelmeyecek."

22

GRAHAM

Julie'nin muayenehanesinin bekleme alanında Keeley ile buluştum. Bu onun ilk ultrasonu değildi ama benim için ilk kez olacaktı ve nedenini anlamasam da garip bir şekilde gergindim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu beklerken. "Oğlan mı, kız mı?"

"Sağlıklı olduğu sürece umurumda değil," dedim ama bu tamamen doğru değildi. Asıl cevap annemi üzmeyecek her şeyi istediğimdi ama bunun ne olacağını bilmenin bir yolu yoktu. Colin bebekken olanlar, bir şekilde hep aklımızdaydı. "Ya sen?"

"Kız olmasını tercih ederim ama ailemin laneti göz önüne alındığında, sanırım istememeliyim. Senin için iyi haber aslında ama bu çocuğa ne kadar dahil olmak istediğine bağlı olarak kötü haber de olabilir. O'Keefe kadınları çok genç yaşta ölüyor."

Yutkundum. Bunu bana daha önce de söyledi ama hatırlamıyordu. *Benden nefret ediyorsan,* diyordu. *En azından benimle uzun süre takılıp kalmayacaksın.*

O zamanlar şaka olduğunu düşünüyordum ve o hâlâ şakaymış gibi söylüyordu ama merak etmeye başladım çünkü tekrar tekrar yapmak için garip bir şakaydı.

"Annen genç yaşta öldü diye sen de öyle olacaksın anlamına gelmez."

Güldü. "Ya annem, teyzem, büyükannem, onun kız kardeşi ve

büyük büyükannem de öyleyse? Bu olasılıklar hakkındaki düşüncelerini değiştirir mi?"

Sanki az önce söylediği şey önemli değilmiş gibi telefonunda bir şeyler bakmaya devam etti. Dikkatini çekmek için koluna uzandım. "Hepsi aynı sebepten mi öldü?"

Bana bir kez bakıp başka yere döndü. "Büyük büyükannem hariç hepsi kanserden öldü. *Hepsi.* Dahiliye doktorunun atlayacağı kısım da bu işte, genetik olarak şanssız olabilirsin ve o zaman sağlıklı kalmak için gösterdiğin bütün çaba boşa gidebilir."

Adı okundu ve hemşireyi takip ederek odaya doğru yürüdük. "Alınma ama Keeley," dedim. "Çok çaba gösterdiğini iddia edebileceğinden emin değilim."

"Aynen öyle. Çünkü annemin her sabah yeşil meyve suyu hazırladığını ve sadece salata yediğini gördüm ve bak onu nereye getirdi."

Keeley'nin hayata karşı tutumunun -anı yaşama, tasarruf hesabını kim takar tarzı umursamaz *yaşam sevinci-* ne kadarı bu lanetle ilgiliydi acaba? Eğer öyleyse, çocuk sahibi olmak bunu değiştirdi miydi?

Her zamankinden farklı bir odaya götürüldük ve bu kez soyunma yoktu. Keeley sadece masaya uzandı ve Julie içeri girdiğinde tişörtünü yukarı çekti. Çıplak karnını görmek bile benim için mucizeydi, derisinin hemen altında belirgin bir şişkinlik vardı.

Julie, Keeley'nin karnına jel sıktı ve bir çubuğu ileri geri hareket ettirmeye başladı. Ekranda bir görüntü belirdi, ilk başta, seçilemeyen siyah beyaz bir kitle vardı ve sonra bir çocuk. Uzun ince kolları ve bacakları olan, burnu, elleri tam olarak oluşmuş bir çocuk.

Bizim çocuğumuz. Bu kesinlikle inanılmaz. Hiçbir zaman bir çocuğun sorumluluğunu istemedim. Ama şimdi vardı. Ve içimde şimdiden bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Korkularımdan, planlarımdan milyon kat daha önemli bir şey vardı ve şu anda ona bakıyordum.

"Cinsiyetini bilmek istemediğini varsayıyorum," dedi Julie. O anda Keeley'nin kasıtlı olarak ekrana bakmadığını fark ettim.

"Bilmek istemiyor musun?" dedim. Kız çocuğu için can atıyordu ve en kısa sürede bilmek isteyeceğini düşünüyordum. Böylece kazandığı her kuruşu tasarım bebek elbiselerine harcayabilirdi.

"Emin değilim," dedi.

Bilmek istiyordum. Plan yapmak istiyordum. Bir yanım, cevabın Keeley'nin bunun gerçekleştiğini kavramasına yardımcı olacağını düşünüyordu ama burada açıkça göründüğünden daha fazlası vardı. Keeley hazır değilse, onu zorlamayacaktım.

Ona bakarak, "Belki bizim için kâğıda yazabilirler?" diye önerdim. "Sonra da zarfa koyabilirler?"

Keeley, sanki kahramanca bir şey yapmışım gibi bana gülümsedi. Keşke gerçekten öyle bir şey yapmış olsaydım diye içimden geçirdim.

~

Randevudan sonra *Whole Foods*'a* gittik çünkü sağlıklı yiyecekler ile Keeley'nin yemek istediği şeylerin arasındaki örtüşme çok azdı ve seçeneklerim tükeniyordu.

İçeri girip sandviçlerimizi alırken o terastaki bir masaya oturdu. Geri döndüğümde zarfı güneşe tutuyordu.

"Kes şunu." Elinden çekip aldım. "Bakmak istersen bakarız ama bunu yapıp sonra da *tesadüfen* öğrendiğini iddia edemezsin."

Keeley beni duymamış gibi görünüyordu. Sandviçini yemekle meşguldü.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Çok lezzetli."

İrkildim ve kendimi toparlamak zorunda kaldım. Eğer her şeyi bu kadar kahrolası cinsel tonda söylemeseydi hayatım çok daha

* *Whole Foods*, Amerika merkezli süpermarket zinciridir, organik ürünler sunar. (ç.n.)

kolay olurdu. Ama belki de her iniltisi, her homurdanması ve her nefes alışı, onun altımdayken bu sesleri çıkarmasının belirli, müstehcen bir anısını tetikliyordu.

"Bu arada erkek çocuk için Maddox ismine ne dersin?" diye sordu.

"Sokaklarda hayatta kalmak için seks işçiliğine yönelen bir kaçak ismi gibi geliyor kulağa."

"O zaman cevabını *belki* olarak alıyorum," dedi neşeyle. "Kız için Kalamity ismini beğendim. Ama 'k' ile yazılıyor."

"En azından üniversite masraflarını dert etmemiz gerekmez."

Güldü ama birkaç saniye sonra yüzü asıldı.

Bakışlarını takip ettim, kısa şortlar ve tişörtler giymiş kızların önümüzden geçtiğini gördüm. "Tanrım," dedim onlar geçtikten sonra kısık sesle. "Kızım olsun istemiyorum."

Keeley sandviçinin yarısını kahverengi kâğıdın üzerine koydu. "Ne oldu?"

Onlara bir kez daha baktı ve yüzü daha da asıldı. "Hiçbir şey."

"Kilo vereceksin," dedim çaresizce. "Biliyorum ki..."

Ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, o kızlardan daha *şişman* olduğumu mu söylüyorsun?"

Ve o anda her şeyi mahvettiğimi ve bunu telafi etmenin hiçbir yolu olmadığını anladım. "Tabii ki, kilo alman gerekiyor..."

"O kızlardan daha şişman değilim!" diye bağırdı ama açıkça öyle olduğu belliydi. *Yani bunun farkında olmalıydı...* ama şu anda önemi yoktu.

Sandviçimi masaya koydum. "Keeley... hamilesin. Kilo almaman endişe verici olurdu... ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Yüzü fırtına bulutu gibiydi gözleri kısılmış, çocuk gibi somurtuyordu. "Mesele kilo değil ki, şu anda çoğunlukla göğüslerimde ve açıkçası muhteşem görünüyorlar."

Haksız değildi ama bu konuya hiç girmeyecektim. Elimi yüzüme sürdüm. "O zaman neden üzgünsün?"

Yemediği sandviçinin yarısına baktı, gözlerime bakamıyordu. "Bir daha asla *Coachella*'ya gidemeyeceğim," diye fısıldadı. "Bir daha asla *Coachella*'ya gidemeyeceğimi fark ettim. Ayrıca yemek yapmayı öğrenmem gerekiyor ve bunu istemiyorum."

"Hâlâ *Coachella*'ya gidebilirsin. Yani neden gitmek istediğini Tanrı bilir ama..."

"Mesele *Coachella* değil, Graham! Mesele, bir daha asla o kızlardan biri olamayacağım ve onlardan biri olmaya daha yeni başlamış gibi hissediyorum."

Bana hâlâ kilo meselesi gibi geliyordu başka ne değişmişti ki? Ama bunu yüksek sesle söylememem gerektiğini biliyordum.

Şimdi. Artık biliyordum.

"Anlamıyorum. Bir yıl sonra tam olarak o kızlar gibi görüneceksin. *Coachella*'ya gidebileceksin. Farkı ne?"

Sonunda gözlerime baktı. "Harry Styles ve Machine Gun Kelly ile sahne arkasında tanıştığımda *hey, Amsterdam'a gidelim*, dediklerinde, ne diyeceğim biliyor musun? *Üzgünüm, Harry Styles. Üzgünüm, Machine Gun Kelly. Bebeğimi emzirmem gerekiyor.*"

Çoğunlukla onun ciddi olduğunu hayal edemediğim için ve ciddi olmasından biraz endişelendiğim için ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Üzgünüm, *Harry Styles* ve *Machine Gun Kelly* ama eve gidip *Pilgrim** kostümü dikmem gerekiyor," diye devam etti. "Üzgünüm, *Harry Styles* ve *Machine Gun Kelly* ama sabah okul gezisine eşlik etmem gerekiyor."

"Sadece meraktan soruyorum, ne kadar süre onlardan tam adlarıyla bahsedeceksin? Ne zaman onlara *Harry* ve *Machine Gun* diye hitap etmeye başlayacaksın?"

Dudakları titredi ve sonunda isteksiz de olsa bir gülümseme belirdi. "Eminim onun gerçek adı *Machine Gun* değildir. Ve sus...

* *Pilgrim* kostümü, 17. yüzyıl İngiliz göçmenlerinin tipik kıyafetidir, genellikle Şükran Günü'nde giyilir. (ç.n.)

ne demek istediğimi anlıyorsun. Artık asla eğlenceli biri olamayacağım."

Bir yanım, "Sana bunu söylemeye çalışıyordum, kahretsin. Ebeveynlik ciddi bir iştir. Artık dalga geçmeyi bırakmanın zamanı geldi," demek istiyordu. Ama göğsümde bunu yapmamı engelleyen garip, beklenmedik bir yumuşama vardı.

Keeley hayatı boyunca düzene başkaldırmıştı, kimsenin ona bir yetişkinin nasıl davranması gerektiğini söylemesine izin vermemişti ve hâlâ bunu sürdürmek istiyordu. Bebeğin iyiliği için pes ediyordu. Belki de bu süreçte tüm kimliğini kaybettiğini hissediyordu.

"Hâlâ eğlenceli olacaksın," dedim patateslerini ona doğru iterek. "*Fazlasıyla* eğlenceli olacaksın. Çocuğumuzun birinin evinin ortasına Kızılderili çadırı kurmasını öneren ve reşit olmayanlara alkol temin ettiği için tutuklanan anne olacaksın. Ben de ikinizi hapisten çıkarmak için uğraşan sıkıcı baba olacağım."

"Sadece beni kurtarman gerekecek, diye fısıldarken suçlulukla omuz silkti. "Reşit olmadan alkol bulundurduğun için hapse atmazlar. Sadece ceza verirler."

Güldüm, göğsümdeki o yumuşama gittikçe büyüyordu. Keşke büyümeseydi.

Çünkü benimle nasıl ve neden evlendiğini bilmiyordu -ve ayıkken bunu asla yapmazdı- ama ben başından beri onunla neden evlendiğimi çok iyi biliyordum.

23

KEELEY

Babam, Shannon'm geçen hafta gönderdiği daveti hatırlatan bir e-posta gönderdi. Tıp fakültesinden mezun olduğumda aldığım tek şey *sanal tebrik kartıyken* Karl için verilen bu aptal partiye gitmek isteyecekmişim gibi.

Ama sanırım bu, Graham'ın da oyuna katılması şartıyla yeni kocam ve bebeğimi onlara tanıtmak için altın bir fırsattı, tabii ikisinden biri ortadan kaybolmazsa.

Graham, her gün Doğu Yakası'ndaki aşırı gürültülü *Zoom* toplantılarına katılmadan önce sabahın köründe spor yapıyordu. Hafta sonları ise yirmi altı kilometre koşu, ardından ağırlık çalışması veya birkaç saat sörf yaparak kendini şımartıyordu. Bu sabah hangisini seçtiyse artık geri dönmüştü.

Odasının kapısı açıktı, ben de içeri girdim. Banyo kapısı aralıktı ve su sesi geliyordu, yani en azından yüzde elli ihtimalle utanç verici bir şey yapmıyordu. Bu ihtimali göze alıyordum.

Kapıyı çaldım. "Giyinik misin?"

"Ne?" diye bağırdı.

Bana "evet" gibi geldi. Kapıyı iterek açtım ve onu sadece bir havluyla yakaladım. Jileti çenesinin üst kısmına doğru tutuyordu. Formda erkeklerin harika yanı, küçükten büyüğe her hareketlerinde kasların senfonisi olmasıydı. Birayı dudaklarına götürüyor

ya da SEAL* ekibiyle Bin Ladin'i avlıyor olabilirdi ama çoğunlukla aynı görünürdü, sırt kasları hoş bir şekilde gerilirdi. *Küçük romboid, büyük romboid ve latissimus dorsi.***

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor Keeley?"

Omuz silktim. "Giyinik misin diye sordum."

"Ve cevap vermedim çünkü duymadım."

"Daha önce görmediğim bir şey değil."

Bakışları aynada benimkilerle buluştu. Bu da o küçük farkındalık anlarından biriydi. "Neden bu kadar sıkıcısın," ya da "izlediğin tüm diziler çöp gibi" saçmalıkları bir kenara bırakıldığında geriye sadece biz kalıyorduk.

Son derece yakışıklı bir adam ve bir zamanlar ona ilgi duyan kadın.

Bir zamanlar elleri her yerde olan, bir zamanlar içimde olan ve eğer karnımdaki bebek bir göstergeyse orada olmaktan hoşlanan son derece yakışıklı bir adam.

Biraz nefes nefese, "Bu hafta sonu ne yapacağını öğrenmek istedim," dedim.

"Hafta sonu planlarımla ilgili bu sıradan konuşma, ben giyinene kadar bekleyemez miydi?"

"Bu kadar tutucu olduğunu bilmiyordum," dedim. "Yani üstüne düşünmüş olsaydım tahmin ederdim ama yine de."

Tıraş olmaya devam etti. "Bence kasıtlı olarak asıl konuyu kaçırıyorsun."

İnledim. "Benim de gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsun?" diye sordum ve bu alaycı bir tehdit değildi. Eğer "evet" derse kesinlikle yapacaktım. "Bu, durumu eşitler mi?"

İçinden küfrederek çekildi. Beni çıplak görmek ve içimde bir

* SEAL, Sea, Air, Land (Deniz, Hava, Kara) ifadesinin kısaltmasıdır. ABD Deniz Kuvvetleri'ne bağlı özel harekât birimini ifade eder. (ç.n.)

** *Rhomboid minor* ve *rhomboid major*, kürek kemiklerini (omuz bıçaklarını) geriye ve omurgaya doğru çeken, sırtın üst-orta kısmında yer alan kaslardır. *Latissimus dorsi* ise sırtın daha alt ve geniş bölümünü kaplar, kolun geriye, aşağıya ve içe doğru hareket etmesini sağlar. (ç.n.)

insan büyütme fikrini mide bulandırıcı buluyor sanıyordum ta ki, yanağında küçük bir kan damlası görene kadar. "Ah." İkimiz de aynı anda tuvalet kağıdına uzandık. "Kendini kesmişsin."

Sanki jileti tutan benmişim gibi kaşlarını çattı. Onu görmezden gelip tuvalet kağıdını kesiğe bastırdım ancak bastırdıktan sonra ona iyice yaklaştığımı fark ettim, çıplak kolu göğüslerime değiyordu ve sıcak teni burnumun hemen yanındaydı, sabun ve temiz erkek kokusu. En son bu derece çıplak bir erkeğe bu kadar yakın olduğumda... Ocak ayıydı. *Onunlaydı.*

"Keeley," diye homurdandı. "Buradaki işim bittiğinde bu konuşmayı yapabilir miyiz?"

Aynadaki yansımamıza baktım. Sanki acı çekiyormuş gibi gözleri kapalıydı. Anlaşılan onu çok zorladım.

Kapıya doğru yürürken, "Tamam neyse," dedim ama reddetmesi garip bir şekilde canımı yakıyordu. "Sadece bu hafta sonu ailemin evine yemeğe gelip aşıkmışız gibi davranmanı istiyorum, tamam mı? Harika, teşekkürler, hoşça kal."

"Bekle. *Ne*?" diye bağırdı ama ben hemen uzaklaştım.

Tıraş olmuş ve temiz bir şekilde ortaya çıktığında, Mark için bir simit ısıtıyordum. Tezgâha yaslandı. "Yani bunu gerçekten yapacağız, öyle mi? Baban benden nefret edecek."

Simidi tost makinesine koyarken kahkaham hüzün ve kendine nefret dolu bir baloncuk gibi çıktı ağzımdan. "Korkmana gerek yok. Her şey için beni suçlayacak bir yol bulacaktır. Aslında, Shannon beni suçlayacak ve babam da aynı şekilde düşündüğünü ima ederek başını sallayacaktır."

Graham'la tanışıp *Keeley sonunda doğru bir şey yaptı,* demelerini ne kadar istesem de o gittiğinde *Keeley yine yapacağını yaptı,* demeye devam edeceklerdi. Onları memnun etmenin bir yolu yoktu.

Tost makinesi "ding" diye öttü ve simidi almak için uzandım, parmaklarımın üstünü yakınca yüzümü buruşturdum. Tek başıma

tost makinesini bile yakmadan kullanamıyorken bir çocuğa ne yedireceğimi merak ediyordum.

"Shannon ile aranız hep bu kadar kötü müydü?" diye sordu Graham.

Omuz silktim. "Evet ama mantıklı aslında. Anneme çok benziyorum ve o annemden nefret ediyor..." Yanlış zaman kipini kullandığımı fark edince kekeledim. "Annemden nefret ediyordu."

Bana krem peyniri uzattı. "Annene hangi açılardan benziyorsun?"

Gülümsedim. "Görünüşüm çok benziyor. Yani neredeyse aynıyız. Sanırım ikimiz de benzer şekilde... uçarıyız."

Graham'ın ayrıntıları sormamasını umuyordum çünkü bu ayrıntılar annemi benim standartlarıma göre bile biraz pervasız gösteriyordu. Buzdağının sadece görünen kısmını bildiğimden emindim ama yine de bir çocuğun bilmesi gerekenden fazlasını biliyordum. Üniversiteye başladığı ilk hafta okulu bırakıp bir müzik grubundaki adamla dünyayı dolaştığını, onu daha ünlü bir gruptaki adam için terk ettiğini, sonra üniversiteye döndüğünü ve o sırada başka biriyle nişanlı olan İngilizce profesöründen, yani babamdan hamile kaldığını.

"Ama annem harikaydı," dedim sanki tüm bunları yüksek sesle söylemişim gibi. "Büyük bir kader için yaratıldığına gerçekten inanıyordu. İkimiz adına da inanıyordu. *Mickey Mouse Kulübü* seçmelerine katılabilmem için elindeki tüm parayı şan derslerine harcadı."

Hafifçe gülümsedi, sanki o da annemi görüyormuş gibiydi. "Anladığım kadarıyla başarılı olamadın?"

Kafamı salladım. "Hiçbir ders benimki kadar kötü bir sesi düzeltemezdi."

Keşke onu tanıyabilseydi. O zaman anlardı. Annem ışık saçan, parlak bir insandı. Büyük fikirleri ve büyük hayalleri vardı ama bunları hayata geçirme konusunda çok başarılı değildi, yine de

onun dünyasında yaşamak eğlenceliydi. Mark'ın simidini aldım. "Tamam, öyleyse önümüzdeki cumartesi için anlaştık mı?"

Başını salladı ve sonra dilini altdudağının üzerinde gezdirdi. "Yüzüğün hâlâ sende mi?" diye sordu kısık sesle.

Biraz utanıyordum. "Evet, ben..." Ne diyeceğimi, nasıl mazur göstereceğimi bilmiyordum. Uyandığımda neden onu otel odasında bırakmadığımı bilmiyordum.

"Benimki de hâlâ bende," dedi.

İkimiz de birbirimizin gözlerine bakamadık.

24

KEELEY

Cumartesi gecesi, yüzüklerimizi takıp asansörle garaja indik. Onun *Volvo SUV* kullandığını fark edince birden durdum.

"Bu arabayla randevuya gelseydin," dedim. "İkinci randevu asla olmazdı."

"İlk randevuda ne kadar ileri gittiğini düşünürsek, ikinci randevuya *ihtiyacım* olmazdı."

Kahkaha attım. Ona sataşabilmeyi ve onun da her zaman karşılık vermesini seviyordum.

Kapıyı benim için tuttu ve dikkatlice kapattı. Yalnız bir anne tarafından yetiştirilmenin onun durumunda açıkça dezavantajları vardı ama o tüm aptalca küçük kurallara harfiyen uyuyordu.

"New York'ta araba sahibi olmanın bir anlamı olmadığı için sadece kiralık," dedi arabaya binerken. "Güvenlik açısından yüksek puan alan tek *SUV* buydu."

"Güvenliğinle ilgili tüm endişelerinle arabayı çok daha çekici hale getirdin."

"Benim güvenliğimle ilgili değildi," diye mırıldandı. "Seninkiyle ilgiliydi."

Aslında bebeğin güvenliğini kastetmişti ama yine de çok tatlıydı.

Babamın, daha önce hiç gitmediğim yeni evinin adresini haritaya girdikten sonra, "Tamam," dedim. "Hikâyemizi netleştire-

lim. Nasıl tanıştık? Sanırım onlara, asistan doktor olduğum sırada hastanede çalışırken beni gördüğünü ve bana takıntılı hale geldiğini söyleyeceğiz. Pes edene kadar da ülkenin dört bir yanında peşimden geldin..."

"Ya da çok daha mümkün olan gerçeği söyleyebiliriz, yani senin en iyi arkadaşınla benim kardeşim sayesinde tanıştığımızı."

İç çektim. "Bu çok *sıradan*."

"Keeley, bu gece yeterince zor geçecek, kafanda kurduğun saçma bir hikâyeye uymamı isteme. Ayrıca kimseyi ülkenin dört bir yanında takip edemeyecek kadar cimriyim. Bunu biliyorsun."

Kahkaha attım. Bu doğruydu. Ruh ikizi olsam bile, Santa Monica'dan şehir merkezine kadar *Uber*'e bile para vermezdi.

"*Tamam*. İlk neyime âşık oldun?"

Gözlerini devirdi. "Paranı ne kadar dikkatli kullandığına."

Bu gece felaketle sonuçlanacaktı. Graham, şişman görünmediğimi söylemeye bile tenezzül etmiyordu. Shannon'ı bu durumun kendi tercihi olduğuna ikna etmesi imkânsızdı.

"Ne iş yapıyorlar?" diye sordu. "Görünüşe göre, bu tür şeyleri zaten biliyor olmalıyım."

"Şu anda emekliler ama ikisi de İngilizce profesörüydü. Zaten böyle tanışmışlar. Bir de babam Shannon'ı annem için terk etti, o yüzden bu konu da hassas."

"Bir dakika," dedi inanamayan bir gülümsemeyle. "Bana ciddden babanla üvey annenin *İngilizce profesörü* olduğunu mu söyledin?"

"Buna inanmak bu kadar zor mu? Liseyi bitirmemişim gibi konuşuyorsun. Ben doktorum."

"En son okuduğun kitap, *Dawson's Creek Oyuncuları: Şimdi Nerede?* Yani evet, senin İngilizce profesörünün çocuğu olmanı beklemiyordum."

"Eğer çocukken eline her kitap aldığında biri seninle dalga geçseydi, sen de okumaktan biraz bıkardın."

Shannon'ın benimle dalga geçmeye başlamasından önce, okumayı sevdiğim bir dönem olduğunu neredeyse unutuyordum. *Yeşilin Kızı Anne?* derdi, kızına veya babama gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla bakarak. "Senin yaşındayken *Milton** okuyordum."

Sonunda vazgeçtim. Eğer vazgeçmeseydim, Graham'ın olmam gerektiğini düşündüğü kişiye biraz daha yakın olurdum herhalde.

Eve ulaştığımızda, "Bu arada onlar yaşlı," diye uyardım.

Kısık sesle kahkaha attı. "İkisine de yaşlı göründüklerini söyleyeceğimden mi endişelendin?"

"Nazik olmak en belirgin özelliğin sayılmaz. Neredeyse her gün kilomdan bahsediyorsun."

Arabadan inerken, "Bu doğru değil," diye karşı çıktı. "Sadece teselli etmeye çalışıyordum, gayet iyi görünüyorsun."

"Tabii. *Gayet iyi görünüyorsun* tam da kadınların duymayı sevdiği bir iltifattır. Neyse, babam annemden çok daha yaşlı olduğu için ziyaretçileri uyarmam gerektiğini hissetmişimdir herhalde."

Eve yaklaşırken, "Ne kadar daha yaşlı?" diye sordu.

"Yirmi yedi yaş."

Bunu duyunca kaşlarını kaldırdı ama kapıya yaklaşmış olduğumuz için bir şey söylemedi. İnsanlar, en azından bu evdeki insanlar, annemi her zaman *femme fatale*** olarak görmek isterlerdi. Kimse, kırk yedi yaşındaki bir adamın yirmi yaşındaki öğrencisiyle yatmasının ne kadar yanlış olduğunu sorgulamazdı. Belki de Shannon'ın kendine söylemesi gereken şey buydu, çünkü terk edilen kadın oydu.

Daha zili çalmadan kapı açıldı. Tatilden beri babamı görmüyordum, en son görüşmemiz Ben ve Gemma'nın partisinden he-

* *John Milton* (1608-1674): İngiliz şair ve yazardır. En önemli eseri *Paradise Lost* (Kayıp Cennet), Âdem ile Havva'nın cennetten kovuluşunu konu alan epik şiirdir. (ç.n.)

** *Femme fatale*, Fransızca kökenli bir terimdir. Baştan çıkarıcı, cazibeli fakat tehlikeli kadın tipini ifade eder, çoğunlukla edebiyat ve sinemada karşımıza çıkar. (ç.n.)

men önceydi. Son gördüğümden daha kamburdu ve saçları daha griydi, buna üzüldüm. Annemi incitmesine ne kadar kızsam da tüm bunların altında bir yerde... aslmda ikimizi de sevdiğini biliyordum. Graham gibi o da doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Sürekli kötü adam gibi hissetmekten bıkmış olmalıydı.

Yanımıza yaklaşan Shannon'ı görmezden gelip homurdanarak babama döndüm.

İçeri girerken, "Baba," dedim. "Bu Graham. Kocam."

Sanki bu kelime ona yeni geliyormuş gibi tüm çocukların kullandığı, onun anlamadığından emin olduğu çılgın bir uydurma kelimeymiş gibi, "Koca," diye tekrarladı.

"Ne?" diye bağırdı Shannon. "Evlendin mi?!" Sesindeki ton, şaşkınlıktan çok suçlama gibiydi ve bu Graham'ın bana yaklaşmasına neden oldu. Sanki fiziksel bir tehlike altında olduğumu düşünüyormuş gibi kolunu belime doladı.

"Evet," diye cevapladım. Bakışlarım önce ona sonra tekrar babama döndü. "Aslında geçen ocak ayında evlendik ama benim eğitimim ve onun işi nedeniyle..."

"Ocak mı?! Ondan hiç bahsetmedin!" diye bağırdı Shannon.

Graham kaşlarını kaldırdı ve beni daha sıkı sararken boşta kalan elini babama uzattı. "Graham Tate," dedi elini sıkarak. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

Ona hayretle baktım. Sadece garip sessizlikler ve belirsiz anlar beklerken o şu anda çok nazik, kibar ve erkeksi davranıyordu.

Graham Tate, hissettiklerini gizlemekte çok başarılı görünüyordu.

"Jim Connolly," dedi babam. "Ben... bu açıkça bir sürpriz."

"Sanırım baldızım Gemma'yı tanıyorsunuz," diye devam etti Graham.

"Anlamıyorum," dedi Shannon sertçe. "Hazirandayız. *Beş* aydır evli olduğunu bize nasıl söylemedin?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Graham önce davran-

dı ve kalçamı sıktı. "Belki oturup konuşabiliriz? Keeley bütün gün ayaktaydı." Sesinde Shannon'a yönelik bir azarlama vardı. *Suçlamalar savururken misafirlerini hep girişte ayakta mı bekletiyorsun?* diye soruyordu o ses ve göğsümde sıcak, tatlı bir his uyandırdı. Çocuğunu taşıdığım sürece, Graham Tate kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyecekti.

Mutfağa girdiğimizde Shannon'ın ilk evliliğinden olan kızı Sybil ve kocası Karl masada oturuyordu. "Evlenmiş," dedi Shannon kızına. Sybil'e yaptığı bu ifadesiz açıklamada, *Ona inanabiliyor musun?* anlamına gelen bir sürü ima vardı. Bir de *Sana onun deli olduğunu söylemiştim,* anlamına gelen alt metin. Shannon ve Sybil'in bize karşı tutumu hayatım boyunca böyleydi. Annemin bir rol için seçmelere girdiği haberi, ben küçükken bile akşam yemeği boyunca bakışmalarının ve kıkırdamalarının bahanesi olurdu. Annem benim de seçmelere girmemi istediğinde... açıkça alay ederlerdi. *Ben olsam çok umutlanmazdım, Jennifer Aniston,* derdi.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu babam yerlerimize otururken.

Gözlerim Graham'ınkilerle buluştu. Hâlâ hastanede bana takıntı geliştiren takipçi hikâyemin daha inandırıcı olacağını düşünüyordum.

"Geçen sonbaharda Ben ve Gemma için birlikte parti planladık," diye cevapladım.

"New York'a dönmek zorundaydım ve Keeley de Washington'a gitmek için hazırlanıyordu," diye devam etti Graham. "Beklemek istemedik, bu yüzden kutlamalar biter bitmez Vegas'a gittik."

Ocağın başmdaki Shannon, "*Vegas*'ta mı evlendiniz?" diye küçümsemesini gizlemeye çalışmadan sordu. Hayatımın ilk anlarından beri bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyordu ve bu sefer gerçekten öyleydi. Hamile olduğumu öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Graham, ses tonu yüzünden gerildi ve sonra masanın altında elimi sıktı. İçimden bir ürperti geçti, elleri çok güzeldi. Devasa

elleri, devasa vücuduna yakışıyordu. Bir kez daha onun vücudunun gerçekte ne kadar devasa olduğunu hatırlayamamamın yazık olduğunu düşündüm.

"İdeal değildi," diye onayladı Graham. "Keeley'ye planladığı düğünü yapabilmeyi çok isterdim ama yine de bizim için çok özeldi."

Vay canına. Graham'ın bana yalan söyleyebileceğini sanmıyordum ama benim adıma yalan söyleyebileceğinden emin oldum. Teşekkür etmek için elini hızlıca sıktım.

"Bu kesinlikle Melinda'nın işleri halletme tarzı," dedi Shannon.

Annem on dört yıl önce öldü ama Shannon hâlâ onu kötülemek için fırsatı kaçırmıyordu.

Konu, Karl ve hukuk diplomasma, Sybil ve evinin önüne hız tümseği koydurmak için verdiği mücadeleye geldi. On dakika boyunca, Shannon ve Sybil, çabalarının sonuç vermemesinin ne kadar adaletsiz olduğunu ve mahalleden geçenlerin birini öldüreceğini tartıştılar.

Hız tümsekleri konusu nihayet bitince, babam bana dönerek, "NIH'deki işin nasıldı?" diye sordu.

"Yemekten önce bunu duymak isteyeceğimizi sanmıyorum," dedi Shannon.

Graham başını ona çevirdi, çenesini sıkıyordu. Tüm bunları birinin duyması utanç vericiydi ama buna alışkındım, o yüzden görmezden geldim.

"Çok iyi gitti..." diye başladım.

"Yemek odasına geçelim," diye araya girdi Shannon. "Yemek hazır."

Babam yüzünü buruşturdu ama yine de Shannon'ı takip edip resmi yemek odasına geçtik, her tabağın yanında bir kadeh şarap duruyordu. İnsanlar, hamileyken yememeniz gereken şeylerin size çekici gelmediğini söylerdi ama hayatımda hiç bu kadar içki içmek istedim.

"Karl, hukuk fakültesine başladığın için tebrikler," dedi Shannon, herkes yerine oturduğunda kadehini kaldırarak. "Ve sanırım Keeley ve Graham'ı da tebrik etmeliyiz, en azından bu ilişki sürdüğü sürece."

Graham gerildi ve sonra kadehini yavaşça indirdi. "Anlamadım?"

"Ona ne dediğimizi biliyorsun, değil mi?" diye sordu Shannon ve içim burkuldu. İşte başlıyorduk.

"Shannon..." babam kısık sesle uyardı.

"Bebek Bolter," diye devam etti Shannon. "Bu Nancy Mitford'un romanından... Bolter, Keeley'nin annesinin yaptığı gibi bir erkekten diğerine kaçan kadın demek. Biz de Keeley'ye bebek Bolter diyoruz çünkü o da hiçbir şeye ve hiç kimseye uzun süre ağlı kalamaz."

Bu takma isme alışkındım. Artık neredeyse fark etmiyordum ile ama Graham'ın bunu duyması hoşuma gitmiyordu. Bu onun benim hakkımda düşündüğü tüm olumsuz şeyleri pekiştiriyor olabilirdi ve bu da hoşuma gitmiyordu.

"Sekiz yıldır tıp alanında," dedi Graham. Sesi keskin ve uyarıcıydı.

"Okulda takılıp kaldı," dedi Shannon, bana dönerek. "Yeni işinde sadece birkaç aydır çalışıyorsun, değil mi? Henüz sıkılmaya başlamadıysan başlayacaksın."

"Shannon," dedi babam kısık sesle ama beni savunmak için daha fazlasını yapmadı. Zaten onu durduramazdı ve ne yaparsam yapayım bir kusur bulurdu.

Tıp fakültesini bıraksaydım, pes eden biri olurdum ama kaldım ve yine de pes eden biri oldum. *Beverly Hills Skin*'de on yıl kalabilirdim ama sonunda ayrıldığımda Shannon, "Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum" derdi. Ama haklıydı... İşimi sevmiyordum, yapabilseydim ayrılırdım ve bunun için binlerce neden sayabilirdim ama bunun ne kadar önemsiz olduğunu da biliyor-

dum. Annem birini terk ettiğinde veya bir işin artık ona uygun olmadığına karar verdiğinde her seferinde bir sürü neden sıralardı. Belki benim nedenlerim de onunkiler kadar geçerli değildi.

Tabağıma baktım, kendimi çökmüş hissediyordum ve sessizce çatalımı alıp söylenenleri görmezden gelerek geceyi atlatmaya hazırlandım.

Ama Graham elini benimkinin üzerine koyarak bunu yapmamamı söyledi. Kafamı kaldırıp şoke olmuş bakışlarıyla karşılaşınca, beni Shannon'ın gözüyle görmesinden endişelendim, tüm iğrenç sorumsuzluklarımı, genetik beceriksizliğimi.

"Buna tahammül edemem," dedi sessizce. "Sen de etmemelisin." Ayağa kalktı ve elimi çekerek beni de kaldırdı. "Karım doktor ve sekiz yıldır aynı alanda çalışıyor. Sanırım daha önce de belirtmiştim o benim karım, bu yüzden gelecekte takma isimleri ve yorumları kendine saklamanı öneririm. Hatta bunu yapsan iyi olur Shannon, çünkü seni aciz ve kıskanç gösteriyor."

Parmaklarımız sıkıca kenetlenmiş halde beni odadan dışarı çıkardı ve *Volvo*'nun içine beni yerleştirene kadar sendeleyerek şaşkınlık içinde peşinden gittim.

Akşam yemeği daha yeni başlamışken oradan ayrıldığımıza inanamıyordum. Dahası beni korumak için bunu yaptığına inanamıyordum.

"Özür dilerim," dedi ikimiz de arabaya bindikten sonra. "Ama sana böyle davranmamalı ve sen de buna izin vermemelisin. Yani ne oluyor Keeley? Sana sebze yemeni önerdiğimde bile bıçak fırlatırsın diye bekliyorum ama Shannon'ın istediği her şeyi söylemesine izin veriyorsun."

"Neden doktor olduğumu biliyor musun?" diye sordum ona hüzünlü bir gülümsemeyle. "Çünkü annem ölüm döşeğindeyken tıp fakültesine gitmiş olmayı dilediğini söyledi. Sonra bunu Shannon'a anlattığımda, *sanki annen o kadar uzun süre bir şeye sadık kalabilirmiş gibi* dedi. Bunun ne kadar absürt olduğunun farkında

mısın? Kariyerimi sevmediğim bir kadına, ölen bir kadın adına bir şey kanıtlamak için seçtim ama yine de etkisi olmadı."

Konsolun üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Keeley, insanlar yanlış nedenlerle her türlü şeyi yaparlar. Bir ebeveyne bir şey kanıtlamak için diploma alan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bu başardıklarından bir şey götürmez ve onun bunu elinden almasına izin veremezsin. O muayenehanede kalıp kalmaman önemli değil, birçok insanın hayalini kurduğu ve çok azının başardığı bir şeyi başardın."

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. "Orada bana karım dedin."

"Teknik olarak öylesin." Yanaklarım kızardı.

Bunu görmezden gelmeye ve yaşananları düşünürken aklımdan geçenleri ona söylememeye karar verdim, bunu içtenlikle söylemiş gibiydi. Umursayan biri gibi. Ve bir an için neredeyse umursadığını düşündüm.

25

GRAHAM

Shannon'ın ona davranış şekli beni çileden çıkardı. Keeley'nin buna izin vermesi, normal şartlarda kendini savunabilecek kapasitede olduğundan -Tanrı biliyor ki öyle- göğsümün ortasındaki kıymık gibiydi. Bir parçası Shannon'ın haklı olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu ve bundan nefret ediyordum.

Ancak bu neden herkesin ondan beklentilerini düşük tutmaya bu kadar kararlı olduğunu açıklıyordu.

Nöbetçi olduğu zaman telefonda onu duydum, işinde açıkça çok iyiydi. Ama telefonu kapattıktan sonra *çikolatalı sandviç kremalarının* sağlıklı olduğuna beni ikna etmeye çalıştı çünkü adında *sandviç* geçiyordu ya da bebeğin saçı benimki gibi koyu olursa ne kadar sürede açtırabileceğimizi soruyordu. Sanki yetkinliğinin en ufak kanıtının bile bir gün aleyhine kullanılacağından korkuyordu.

Shannon'la büyürken bunun ona karşı fazlasıyla kullanıldığını ve herkesin her zaman onun hakkında en kötüsünü düşünmesine izin vermenin daha kolay olduğunu tahmin ediyordum. Başlangıçta denemezseniz kimse sizi başarısızlıkla suçlayamazdı. Ama çocuğumuz doğmadan önce denemeye başlaması gerekiyordu.

"Bu akşam birlikte yemek pişirebiliriz diye düşünüyordum," dedim eve geldiğinde. Planladığından daha geç geldi ve bunun nedeni şüphesiz patronlarına hamile olduğunu söylemeyi reddetmesiydi.

Yorgun bir şekilde yüzündeki saç tutamını üfleyerek uzaklaştırdı. "Sadece... birlikte yemek sipariş edemez miyiz?"

"Keeley, geçen hafta yemek yapmayı öğrenmen gerektiğini söyledin. Bu çocuk gerçek yemek yiyebilecek yaşa geldiğinde, her gece hamburger sipariş edemezsin."

"Her gece hamburger sipariş etmem." Omuzları çökerek pes etti. "Tamam, gidip üstümü değiştireyim."

Birkaç dakika sonra tayt ve *Tulane sweatshirt*'üyle ortaya çıktı. Onu başka bir erkeğin kıyafetleriyle görmek neden beni bu kadar sinirlendiriyordu? Birlikte değildik ve dürüst olmak gerekirse geçmişte bu tür şeyleri hiç umursamazdım. Anna, sürekli eski sevgilisinden bahsederek beni kıskandırmaya çalışırdı ve bunun hiçbir etkisi olmaması neredeyse suçlu hissettirirdi.

İstemeden sert ses tonuyla, "Belki de yeni kıyafetler almanın zamanı gelmiştir," dedim.

"Yeni bir sayfa açıyorum." Çenesini kaldırdı. "Artık harcama yok."

Hiç giymediği elbiseye sekiz yüz dolar harcamakla hamile kıyafetleri almak arasında büyük fark vardı ama şimdi tartışmanın sırası değildi. *Sweatshirt*'e tekrar baktım. *Ona kahrolası hamile kıyafetlerini ben alacaktım.*

Yanımda durdu önündeki tabakta duran çiğ tavuğu görünce burnunu kırıştırdı.

"Sadece yumurtaya batırıp sonra galeta ununa bulayacaksın." Göstermek için bir tavuk göğsü aldım. "Daha kolay bir şey olamaz."

"Sipariş vermek daha kolay," diye mırıldandı ve ellerini yıkamadan önce at kuyruğunu sıkılaştırmak için arkasına uzanınca birdenbire bir anı çarptı zihnime. Geçen kış, partiden sonraydı ve saçları çok farklı bir nedenden özenle yapılmış topuzundan dökülüyordu, yanakları kırmızıydı ve gözleri parlıyordu. "Beni öptüğünde," demişti. "Düşünmeyi unutuyorum." O an aramızdakinin

sarhoş bir kaçamaktan fazlası olduğunu biliyordum ama onun da bunu fark etmeye başladığını umuyordum.

İsteksizce tavuğu yumurtaya batırdı ama berbat edince işi devraldım ve parçaları tavaya koyarken ona izlettim.

"Kalamity ismini tekrar düşündün mü?" diye sordu.

Ona baktım. "Seni temin ederim, ilk başta hiç düşünmedim bile. Esther nasıl?"

"*Esther* mi? O isim İncil'den değil mi?"

Kızartma maşasını elinden alıp onu kenara ittim çünkü tavuğu yakıyordu. Tezgâhın başına oturup beni izlemeye başladı.

"Bildiğin isimlerin yarısı İncil'den."

"Benim İncil'imde İsa'nın arkadaşları Keeley ve Graham'ın hikâyesi eksik olmalı. Onlar yolculuğa mı çıktılar?"

"İncil'de gezilerin yer aldığını sanmıyorum."

"Kesinlikle var. Sadece eğlenceli gelmiyor. Ama İsa'nın su üzerinde yürüdüğü hikâye... Orada uyuşturucu kullanılmadığını söyleyemezsin. *Burning Man*'de mantar yedim ve sana şunu söyleyeyim... Bir sürü şey gördüm."

Tavuk piştikten sonra masaya geçtik. Keeley ilk lokmasını aldığında inledi çünkü kendimi kontrol etmek zorunda bırakmadan sevdiği bir yemeği yiyemiyordu.

"Bu bittiğinde," dedi. "Bana yemek yapmayı öğretirken aslında tüm işi sana yıktığım günleri gerçekten özleyeceğim."

Gülümsemem kayboldu. "Şey... bu nasıl bitecek?" Shannon'ın herhangi bir konuda haklı olduğunu düşünmesini hiç istemiyordum. "Artık birlikte olmadığımızı açıklamak için ne diyeceğiz?"

"Ah, beni terk etmen gerekecek. Suçsuz olmalıyım. Ama merak etme, hepsi yine de gizlice beni suçlayacak." Yeni bir fikir aklına gelince başını eğdi. "Tabii onlara beni dövdüğünü söylemezsem."

Şok içinde ona baktım. "Keeley, hayır. Onlara seni dövdüğümü söylemeyeceksin."

İç geçirdi. "O zaman bir plan yap."

Yutkundum. "Sadece... evli kalabiliriz. Eğer istediğin buysa."

Çatalı tabağına çarparak düştü. "Eğer neyi istersem? Babamın onayını mı?"

Geri çekildim. "Hayır. Evlilik. Bak, bunu daha önce gündeme getirecektim ama sen bu konuya her açıdan düşmanca davranıyordun, bu yüzden zamanlama doğru değildi. Ama eğer istediğin buysa..."

Ağzı açık kaldı. "Hayır. Tanrım. Hayır."

Gözlerimi devirdim. "Eh, bunu her zamanki zarafet ve diplomasi anlayışınla çözmeyi başardın."

Elime dokundu. "Bu... çok nazik bir davranış. Ama 1850'lerde değiliz. Bekâr anne olmak tamamen normal ve açıkçası berbat bir eş olurdum."

"İyi bir eş olmanın nitelikleri, iyi bir anne olmanın nitelikleriyle aynıdır farkında mısın?"

"Ne gibi?"

Omuz silktim. "Yemek pişirmek, temizlik yapmak, çamaşır yıkamak..."

"Defol git. Bunları kendim için bile yapmıyorum, bir *erkek* için yapacağımı hiç sanmıyorum. Bunların hiçbiri bir eşin *işi* değil."

"Sence bir eşin işi nedir?"

"*Aktüerya* tablolarıyla ilgili sıkıcı hikâyelerini dinliyormuş gibi yapmak," diye başladı.

"*Aktüerya* tabloları kullanmıyorum. Bunu sana kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum." Şimdiye kadar bunu çoktan bildiğine ve sadece benimle dalga geçmek için söylediğine emindim. En azından öyle umuyordum.

"Tamam gerçekte ne yapıyorsan onunla ilgili sıkıcı hikâyelerini dinleyeceğim, tuttuğun futbol takımı önemli bir maçı kaybettiğinde bütün öğleden sonra senin etrafında parmak uçlarında

yürüyeceğim, sık sık oral seks yapacağım ve yıldönümünde anal seks yapacağım."

"*Yıldönümünde anal* seks mi?"

"Bilirsin yılda bir kez. Öyle bir şey var."

"Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum." Gülmemek için uğraştım ama başaramadım.

"Çok sık yapamazsın yoksa o bölge eski haline dönmeyebilir," diye açıkladı. "Yani bilirsin yılda birkaç kez. Yıldönümlerinde, özel günlerde."

"Anal seksin sıklığına itiraz etmiyorum. Sadece bu kadar açıkça teklif edilmesine şaşırdım," dedim sonunda gülme dürtüsüne yenik düşerek. "Ama seninle evlenmek o kadar da kötü olmayabilir diye düşünüyorum artık. Belki de aceleci davrandım."

Bana peçete fırlatınca kahkaha attım.

"Yıldönümü analı," dedim tabaklarımızı lavaboya koyarken. "Bunları nereden buluyorsun?"

26

KEELEY

HAZİRAN

Bir rutine girdik ve sanırım bundan nefret etmiyordum. Graham çoğunlukla yemek yapıyordu, beni de yemeğimizi mahvetmeyecek küçük yardımlar yapmaya zorluyordu. Akşam yemeğini televizyon karşısında yemek yerine masada yemekte ısrar ediyordu. Sanki birdenbire *The Today Show*'un ebeveynlik uzmanı olmuş gibi *Yemekler, çocuğunuzun gününün nasıl geçtiğini anlatmasını sağladığınız zamandır,* diyordu ama haklı olabilirdi. Annem, her akşam babası ve kız kardeşiyle televizyon sehpası üzerinde yemek yediklerini sevgiyle hatırlıyordu, biz de öyle yapmıştık ama bu mutlaka ideal olduğu anlamına gelmiyordu.

Akşam yemeğinden sonra birlikte televizyon izliyorduk bazen de kitap okuyorduk. Ona *Pinkberry** veya *Froot Loops*** istediğimi söylediğimde, beni oraya götürmeye hazırdı. Evet, bazen sadece *Hot Tamales* ***yiyip *The Bachelor* ****izlemek istediğim geceler oluyordu ama bunun başka bir anlamı vardı, bittiğinde özleyecektim.

"Ne okuyorsun?" diye sordu. Ayak parmaklarım onun bacağının altındayken kanepede oturuyorduk.

---

* *Pinkberry,* Amerika'da popüler olan dondurulmuş yoğurt (frozen yogurt) zinciridir. (ç.n.)

** *Froot Loops,* renkli, halka biçimli bir kahvaltılık mısır gevreği markasıdır. (ç.n.)

*** *Hot Tamales,* tarçın aromalı, baharatlı şekerlemedir. (ç.n.)

**** *The Bachelor,* Amerikan yapımı, popüler bir televizyon flört/yarışma programıdır. (ç.n.)

Telefonuma baktım. *Kilo vermesi gereken ünlü çocukları.*

Güldü. "Uyduruyorsun."

"Benim zevkimin ne kadar düşük olduğunu hiç bilmiyorsun."

Gülümsedi. "Sen 'seksi adam kaçıran' hakkında bir film izlemek istediğinde bunu gayet iyi anladım."

Tekme attım. "Hey, Julie'nin önerdiği cumartesi günkü derse bir bakmak ister misin?"

Şu anda yirmi beş haftalık hamileydim. Ebeveynlik dersleri alacağımız noktaya gelmiş olmamız, her şeyi benim için çok gerçekçi hale getiriyordu. Çok kısa süre sonra gerçek, canlı bir bebekten sorumlu olacaktım ve o burada olmayacaktı.

Ensesini kaşıdı. "Bu hafta sonu biraz meşgulüm. Büyük teyzem Boston'dan geliyor."

Davranışlarında beni endişelendiren bir şey vardı. "Bizimle kalmayacak, değil mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, cuma sabahı geliyor. Onu Getty'ye götürmeyi düşündüm ve..."

Sanki bayılmış *Scarlett O'Hara* gibi dramatik bir şekilde elimi yüzüme koydum. "Getty mi? *Tanrım.* Benim de geleceğimi düşünmemiş ol, lütfen."

Gözlerini devirdi. "Her şeye bu kadar açıkken nasıl düşünmem? Ayrıca Getty'nin nesi var?"

Koltukta doğruldum. "Kimse müzeleri, sanat galerilerini veya kiliseleri gerçekten sevmez, Graham. Bunlar sadece akşam yemeği ve içki içmek için bir bahane. Bilirsin, *hey, Getty'de buluşalım, sonra da bir şeyler içelim,* gibi."

"Müzeleri ve galerileri gerçekten seven insanlar olduğuna eminim."

"Sıkıcı insanlar," diye cevap verdim sırıtarak. "Tamam, belki de bu durum uygundur o zaman."

Bana ilgiyle bakıyor gibi görünüyordu ama nedenini anlayamıyordum. "O zaman, *doksan yaşındaki büyük teyzemle* Getty

yerine ne yapmam gerektiğini düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum."

"İçki içer mi? Ben olsam oradan başlar ve rüzgâr nereye götürürse oraya giderdim."

Telefonunu bırakıp bana doğru döndü. "Demek büyük teyzem ülkeler arası yolculuk yapıyor ve senin önerin onu bütün gün bara götürmem."

Omuz silktim. "O İrlandalı ve Bostonlu. Bir gününü barda geçireceği ilk sefer olmayacaktır herhalde."

Dudakları gülmek ister gibi kıpırdadı. "Bu fazlasıyla kırıcı bir klişe."

"Eğer yanılıyorsam bunun tek nedeni birbiri ardına çocuk doğurmakla meşgul olduğu için bir günü kendi başına barlarda geçirecek zamanı olmamasıdır."

Kafasını salladı. "Keeley... Tanrım. Bu da başka bir kırıcı klişe."

"A, ben de İrlandalı olduğum için bunları söyleyebilirim. Ve B, kaç çocuğu vardı demiştin?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

Güldüm. "Altıdan fazla mı?"

İç çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Sekiz. Yine de bu bir klişe. Ama neyse... bu seni de biraz ilgilendiriyor. Annemin evinde yapılacak parti için geliyor."

"Yani..."

"Parti herkesin seninle tanışması için."

Ağzım açık kaldı. "Benimle mi?" diye tekrar ettim birdenbire gerginleşerek. Çünkü Graham'ın ailesi çok genişti. Üç erkek kardeş, iki üvey kız kardeş, farklı eşler ve sevgililer. Tüm bunların ne kadarının sahte olduğunu çok iyi bilen en iyi arkadaşım da dahil. "Graham, ne oluyor dostum? Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Ben de az önce öğrendim." Eliyle ayağımı kavradı ve ben kabul edene kadar rehin tutmayı planlıyormuş gibi hissettim. "Sen eve gelmeden hemen önce. Bak, bunun çok zor olduğunu biliyo-

rum ve inan bana anneme bu konuda yalan söylemekten nefret ediyorum ama... bu senin isteğindi."

Kısa bir suçluluk duygusu hissettim. Benim istediğim de buydu çünkü Shannon'dan çok tepki alacaktım ve onunla Graham'ın annesinin gelecekte bir şekilde karşılaşma ihtimali çok yüksekti. Belki de bunu istemek adil değildi.

"Tamam," dedim iç çekerek. "Ama sadece *Tulane sweatshirt*'ümü giyebilirsem."

Bana sert bir bakış attı. "Bir gün o *sweatshirt* ortadan kaybolacak."

Kıskanıyormuş gibi konuşması komikti. Sanki onun çocuğunu doğurup doğurmayacağıma bakmaksızın beni önemsiyordu. Ayağımı sıktı, şimdi onun kaslı baldırlarından birine bastırıyordum ve bunun aramızdakinin gerçek olması durumunda nasıl hissettireceğini merak ettim.

~

"Bizi öpüşmeye zorlamazlar, değil mi?" Cumartesi gecesi, en kötüsüne hazırlanarak sordum.

Sürücü koltuğundan bana kısa bir bakış attı. "Ne tür insanlar *öpüşmeye* zorlar ki?"

"Filmlerde sürekli olur. Sahte bir ilişki yaşarken öpüşme kamerasına yakalanmadan ya da birinin ailesi zorladığı için öpüşmek zorunda kalmadan olmaz."

"İzlediğim hiçbir filmde ya da okuduğum hiçbir kitapta böyle bir şey olmadı."

"Okuduğun o ekonomi kitabında sahte ilişki konusu olsaydı, haftalar önce bitirirdin."

Bolca televizyon programı sayesinde aşina olduğum Newport'un kartpostallık sokaklarına girdik ve annesinin evine vardık.

Daha önce fotoğraflarda görmüştüm ama dışarıdan tüm görkemiyle ilk kez görüyordum. İspanyol kiremit çatılı, ahşap kapılı, uzun bir araba yolu olan iki katlı devasa bir evdi. Fotoğraflarda göründüğünden çok daha etkileyiciydi.

"Annen *Real Housewives*'da olmalı. Bu inanılmaz. Senin buradan geldiğini hiç düşünmedim."

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Buradan gelmedim. Annem ve Walter, buraya birkaç yıl önce taşındı, onun şirketi büyüyüp başarılı olduktan sonra."

Graham'ın babası öldükten sonra zor yıllar geçirdiklerini unutuyordum. Tabii ki, bir malikânede yaşamıyorlardı.

"Annem... bazı konularda hassastır," diye devam etti. "Çocukluğumuzdan beri. Onun yanında çocukluğumuzla ilgili konulardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyoruz."

Yüzünde, annesinin neye duyarlı olduğunu sormamamı söyleyen bir ifade vardı. Annesi hakkında konuşurken yüzünde her zaman aynı ifade vardı.

"Biliyor musun, Newport'a biraz daha yakın yaşasaydık annen benim babamla evlenebilirdi. Üvey kardeş olabilirdik."

"O zaman ucuz atlattık," dedi kapımı açarken.

"Ben çok iyi bir küçük kardeş olurdum," dedim.

Beni koltuğumdan tüy kadar hafifmişim gibi kaldırdı, bakışları yüzüme dudaklarıma döndü sonra uzaklaştı. "Öyle olmayacağını söylemeye çalışmıyordum. Hadi. Şu işi bitirelim. İki saat içinde bitmezse doğum yapmak üzereymişsin gibi davran."

Ahşap kapıdan içeri girdik ve çocukken özlemini duyduğum gerçek bir kaosla karşılaştık. Bir futbol topu havada uçtu ve ardından bir kadın, "Evde futbol oynamak yok!" diye bağırdı. İki kardeşi top için güreşiyordu, annesi dikkatlice onların yanından geçip sanki uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımmış gibi bana sarıldı.

---

* *The Real Housewives,* Zengin kadınların hayatını konu alan Amerikan yapımı reality şovudur. (ç.n.)

"Keeley, seni tekrar görmek ne güzel!" diye seslendi.

Oğluyla sarhoşken evlendiğim hafta sonu yaptığımız konuşmalar hakkında ilk kez endişelendim.

Hiçbirinin Six Bailey ile ilgili olmamasını umuyordum.

Graham, küçük kardeşlerinden biri tarafından sürüklenerek götürülürken Jeannie Tate beni evin içinde gezdirdi. Duvarlar, oğullarının ve Walter'ın kızlarının fotoğraflarıyla doluydu. Bebeklik fotoğraflarını görerek çocuğumuzun nasıl görüneceğine dair bir ipucu bulmayı umuyordum ama hiçbiri yoktu. Bunun yerine, aile fotoğraflarından birinde fotoğrafçıya tedirgin bakan garip bir genç olan Graham'ı ve daha yakın zamanda biriyle el sıkışırken nefes kesici derecede yakışıklı göründüğü fotoğrafını buldum. Çerçeve diğerlerinden farklıydı ve elle boyanmış gibi görünüyordu. "Bunu çok sevdim," dedim kenarına dokunarak.

"Ah, doğru onu indirmeliyim." Gözlerini kırpıştırarak kelimeleri ağzında yuvarladı. Rahatsızlığı o kadar belirgindi ki, insanın için acıtıyordu ve nedenini anlayamıyordum. Bana vermesini istemeyecektim ki. "Noel'de aldım. Yani şey hediye olarak... her neyse, Walter ızgarayı yapana kadar arka bahçeye geçelim."

Geniş terasa çıktık, büyük bir havuz manzarası vardı. Graham'ın üvey babası Walter ızgaranın başından el salladı ve ben de rahat bir sandalyeye oturtuldum. Üvey kız kardeşleri Gracie ve Noah, büyük teyzesi ve annesi etrafımı sardı.

"Graham'ın baba olacağma inanamıyorum," dedi Gracie. "Bebeğin cinsiyetini öğrenecek misiniz?"

"Henüz karar vermedik. Yazdırıp zarfa koyduk."

"Bu gerilime nasıl dayanabiliyorsunuz?" diye bağırıyor Noah. "Ben olsam ofisten çıkmadan o zarfı açardım."

"Odanın teması hakkında düşündün mü?" diye sordu annesi.

"Hayır..." İlk panik belirtilerini hissederken çimlerin ilerisindeki Graham'a baktım. Sanırım düşünmeliydik. Muhtemelen mobilya bakmamız gerekiyordu.

"İş konusunda ne yapacaksın?" diye sordu Gracie.

"Ben..."

"Odayı yakında hazırlaman gerekiyor," dedi büyük teyzesi. "Bebeği neredeyse üç ay erken doğan bir kız tanıyordum ve bebek beşikleri de stokta yoktu. Zavallı çocuk, hastaneden taburcu olduktan sonra iki ay boyunca beslenme tüpüyle park yatakta uyudu."

Öksürdüm. "Üç ay erken mi?"

"Tam bir felaketti." Eğilip dizime hafifçe vurdu. "Hazırlıklı olmak en iyisi."

"Yani henüz beşik veya araba koltuğu almadın mı?" diye sordu Jeannie. "Özellikle beşik için güvenlik derecelendirmelerini kontrol etmeliyiz. Çıtaların arası çok açıksa bebeğin başı sıkışabilir."

Göğsüm sıkışıyordu kaşlarını çatmış halde çimlerin ilerisinde beni izleyen Graham'a baktım. Yapacak çok şey vardı tüm bunlar için zamanı nasıl bulacaktım?

Jeannie ellerini birleştirip göğsüne koydu. "Mobilyalarını satın almak istiyorum. Los Angeles'a gelirim ve birlikte alışverişe çıkarız. Ama daha büyük bir ev almayı düşünüyorsan taşınana kadar beklemeliyiz. Beşiği sökmek istemezsin çünkü bir daha asla tam olarak düzgün bir halde bir araya gelmezler ve Tanrı korusun, bebek içindeyken çökerse ne olur?"

Çökerse mi? Ne oluyor, kahretsin?

Yutkundum. "Taşınmayı konuşmadık."

"*Şu anda* taşınamazlar," dedi Gracie. "Sadece birkaç ayları kaldı. Taşınma bile doğumu hızlandırabilir."

Tanrım, bunu sanki çok yakınmış gibi konuşuyorlardı ve... Aman Tanrım... *Öyle miydi?* Nefesim titredi. Daha üç ay önce hamilelik testi yapıyordum ve sanki dün gibiydi. Üç ay sonra, aslında daha da kısa süre sonra anne olacaktım. Bana bağımlı çaresiz bir insan olacaktı, bir zamanlar yanlış göstergeye baktığı için

arabasının benzini biten birine. Asistanlığının bir haftasını üzüm sodası ve jelibonla beslenerek geçiren birine bağımlı olacaktı.

"Kalk," dedi Graham.

Gözlerimi kırptım ve ayağa kalktım.

Yerime oturdu ve sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi tek hareketle beni kucağına çekti. Anında kendimi daha iyi hissettim. Önümüzde ne olursa olsun, her şeyin yolunda olmasını sağlayacaktı.

"Kız kıza konuşmamızı bölüyorsun Graham," dedi Noah.

"Sizin 'kız kıza konuşmanızın' karımı taciz etmekten ibaret olduğunu hissediyorum."

Karım. Neden bunu her söylediğinde içimde küçük, tatlı bir heyecan hissettiğimi bilmiyordum.

"Sadece bebek odasının temasını öğrenmek istedik. Cinsiyetini öğreneceksin, değil mi?" diye sordu annesi. "Keeley, öğrenmediğinizi söyledi ama bu dekorasyonu çok kolaylaştıracak ve eğer bebek partisi düzenlersek..."

"Anne, dur," diye başladı beni kendine çekerek ve elini kalçama koydu. "Başka soru sorma."

Vücudum sakinleşirken göğsümdeki sıkışma hafifledi. Gülümsedim ve o da bana ufak bir karşılık verdi, çoğunlukla gözlerinden okuduğum gülümsemeyle.

"Tamam ama isimleri düşündün mü?" diye ısrar etti.

Gülümsemem yüzüme yayıldı. Bu sabah erkek çocuk için *Khal Drogo*•ismini önerdim ve o da bana oğlumuzun yüzünde dövmeler olacağını ve daha içki içmeye başlamadan hapse gireceğini söyledi.

"Henüz karar vermedik," dedim onlara. "Ama Graham kız için Esther ismini seviyor."

Burunları kırıştı. "Graham," dedi Gracie. "Hayır."

• *Khal Drogo, Game of Thrones* dizisi ve kitap serisindeki *Dothraki* savaşçısının adıdır. (ç.n.)

Kulağıma eğilip güldü, "İyi denemeydi ama bu, ona K ile başlayan Kalamity adını vereceğimiz anlamına gelmez."

Akşam yemeği neredeyse hazır olduğunda kalabalık dağıldı tam o sırada Ben ve Gemma özür dileyerek içeri girdiler. Yeni yavru köpekleri Lola'nın patisinde bir kesik vardı ve veterinere gitmesi gerekmişti. Ben, Graham'ı ızgaraya sürüklerken Gemma'yla bana da herkes telaşla akşam yemeğini hazırlarken rahatlamamızı söyledi.

Graham'a bakarak Gemma'ya yavru köpeği sordum. Bana sırıttı ve saatine bakıyormuş gibi yapınca güldüm.

"Bu ilginç," dedi Gemma.

"İlginç değil," diye cevap verdim. "Korkunç. Graham'ı hamburgerlerin başına bırakırsak içini sağlıklı yiyeceklerle doldurur ve benimkine peynir bile koymaz."

"Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun. Artık birbirinizden hoşlanıyorsunuz."

"İyi geçiniyoruz. Bu birbirimizden hoşlandığımız anlamına gelmez."

Margarita kadehini dudaklarına götürürken bana baktı. "Birbirinizden hoşlanmaya karar verseniz o kadar kötü mü olurdu?"

"Sadece kötü bir fikir. İnsanların durup dururken iyi giden şeyleri riske atıp sonunda kendi elleriyle mahvetmesine neden olan şey bu."

Kaşını kaldırdı. "Bu... ne demek istediğini anlamadım."

"Demek istediğim, eğer bir şey yaparsak bu ilişki sona erer ve sonra velayeti paylaşmak zorunda kalırız. Birimiz sinirlenecek, diğerimiz her şeyi berbat edecek ve ikimiz de bunun ben olacağımı ve Graham'ın sinirleneceğini biliyoruz."

Elimi sıktı. "Bazı aşk hikâyelerinin mutlu sonu vardır, biliyorsun."

Evet ama benimkinin olmayacağını biliyordum. Sorun da buydu zaten. Hiçbir aşk hikâyesinin mutlu sonu garanti edilemezdi

ama benim dahil olduğum hikâyelerin çoğundan daha az garantisi vardı.

Masaya oturmak için içeri çağrıldık. Noah'ın yanına oturdum ve yanımdaki sandalyeyi, hâlâ Walter'la dışarıda olan Graham için ayırdım.

Ben ve Gemma'a bakarak, "Fena halde kapılmış," diye fısıldadı Noah. "Onu nasıl izlediğine bak."

Bakışlarımı onun işaret ettiği yöne çevirdim. Gemma, Lola'yı eğitmenin en iyi yolunu anlatıyor Ben ise onu dinlerken sersemlemiş bir âşık gibi görünüyor aynı zamanda zihninde karşı argüman hazırlıyordu.

"Amaç bu," dedi Noah. "Gözlerini ayırmak istemediğin, seni bulmuş gibi hissettiren biriyle olmak. Tate kardeşler tüm kalpleriyle seviyor."

Graham bir gün böyle birini isteyecekti, Ben'in Gemma'ya baktığı gibi birine bakacaktı ve o kişi ben değildim. Graham yanımdaki koltuğa otururken bu düşünceyle boğazım düğümlendi.

"Tanrım, hâlâ köpek hakkında mı konuşuyorlar?"

Güldüm. "Gemma'nın çok teorisi var duyunca şaşıracaksın."

Gözleri yaramazlıkla parlayarak bana bakan Gemma, "Aslında," dedi. "Önümüzdeki hafta sonu evimize göz kulak olma konusunda ne düşüneceğinizi merak ediyorduk. Ben ile Santa Barbara'ya gitmeyi konuşuyorduk."

Neden bunu reddedecekmişim gibi davrandığını anlamıyorum. *Bir yavru köpek mi? Hafta sonu boyunca onun muhteşem evi emrimde mi olacak?* "Tabii ki," dedim. "Evinizi seviyorum."

"İkinizin de kalmasını kastettim elbette," dedi. "İnan bana, Lola ile tek başına uğraşmak istemezsin."

Ah.

Graham'a bakmak için döndüm. Birkaç hafta önce, onun da gelmesi hayal kırıklığı yaratırdı ama artık öyle hissetmiyordum. Nadiren gülümseyen, paraya odaklı tarzıyla aslında eğlenceli biriydi.

"Tabii," dedi.

Walter ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı. "Graham ve Keeley'ye kadeh kaldırmak istiyorum. Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyorum ama bundan daha mutlu olamazdık. Aileye hoş geldin Keeley."

Tam tahmin ettiğim gibi Colin, "Öpüşün!" diye bağırdı ve Tate ailesinin geri kalanı da ona katıldı. Hatta *eski* en iyi arkadaşım Gemma bile.

"Öp! Öp! Öp!"

Tanrım. Birinin tüm ailesinin önünde ilk kez öpüşmeye zorlanmaktan daha kötüsü yoktu. Üstelik ilk kez ayıkken. Bunun olacağını biliyordum.

Sana söylemiştim, anlamında kaşımı kaldırdım.

Graham yutkundu, bakışları belirsizdi. "Mecbur değiliz," dedi fısıltıyla.

Elimi göğsüne koyarak eğildim. "Ağzımla daha kötü şeyler yaptım."

Gözlerinde küçük bir parıltı, dans eden bir kıvılcım belirdi.

"Hatırladığım kadarıyla kesinlikle *kötü* değillerdi."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ama tepki vermeye fırsat kalmadı çünkü eli kalçamdaydı ve bana doğru eğiliyordu. Dudakları benimkilere değdi. Dolgun dudakları şaşırtıcı derecede sert ve kararlıydı sanki bunu binlerce kez yapmış da burada ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibiydi. Sanki yapmak istiyormuş gibi.

Dudakları sıcaktı ve sabun kokusunu seviyordum. Ona yaslandım. Lanet bir duvar gibi sağlam ve yapılıydı, bir anda *déjà vu* yaşadım.

Bunu daha önce de yaptık ve ben de istedim. Ondan bunu yapmasını istedim. Ona lanet bir ağaç gibi tırmanmak istedim.

Geri çekildiğinde bir an için içgüdülerim *hayır, bekle* dedi. Sonunda doğrulup ona şaşkınlıkla göz kırptım. Dudakları, az önce

yarattığı etkiyi biliyormuş gibi kıvrıldı. Onu öpmek, zihnimi neredeyse işlevsiz hale getiren bir uyuşturucu gibiydi. Belki de onunla evlenmek istememin sebebi buydu, beni bir şekilde uyuşturmuştu.

Zihnim gecenin geri kalanında yavaşlayarak tamamen yanlış şeylere odaklandı.

İnsanlar Colin'e nişanlısının hiçbir davete gelmediği konusunda söyleniyorlardı ve ben hâlâ o öpücüğü düşünüyordum. Sadece bir hamburger kaldığında, Colin ve Simon onun için güreştiler ve Simon, Colin'in yüzüne dirsek atarak kazandı. Etrafı izlerken Graham'ın dudaklarının ne kadar sert olduğunu ne kadar kendinden emin olduğunu düşünüyordum. Yatakta ne istediğini çok iyi bilen ve bunu talep etmekten hiç çekinmeyen bir erkek gibi öpüşüyordu.

Tabii ki bu onunla ilgili değildi. Hamilelik hormonları cinsel isteği artırmasıyla ünlüydü ve bende zaten hamile kalmadan önce bile aşırı yüksekti. Ama Tanrım... Keşke onunla geçirdiğim ocak ayındaki hafta sonunu biraz daha net hatırlayabilseydim.

Akşam yemeği bittiğinde herkes aynı anda evden çıkıyordu.

Graham'ın annesi bana sarıldı. "Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Seninle birlikteyken Anna'yla olduğundan çok daha mutlu görünüyor."

Anna mı? Lanet Anna da kim?

Bakışlarım annesinden ona çevirdim. Graham göz teması kurmaktan kaçınıyordu ve şimdi sormak için uygun bir zaman değildi ama eminim ki, Anna annesinin panikleyerek kendini perişan ettiği Noel hediyesiyle bağlantılıydı.

Ve Graham Noel'den iki hafta sonra benimle evlendi.

~

Anna... Anna Tattelbaum, *Forbes* tarafından *izlenmesi gereken kişi* olarak adlandırılan finans analisti.

Graham'ın kadın versiyonuydu, uzun boylu, zayıf, korkutucu.

İnternette birlikte çok az fotoğrafları vardı ama o Anna olduğunu anlamam için yeterliydi. Ondan nefret etmem için de yeterliydi yani çok güzeldi ama aynı zamanda günlük konuşmalarında *ataerkil* ve *heteronormatif** gibi kelimeleri kullanan birine benziyordu. Ve eminim ki, *Bridgerton* hakkında fikrini sorsam her ikisini de kullanmayı başarırdı.

Bu muhtemelen neden ondan bu kadar çok nefret ettiğimi açıklıyordu.

Telefonumu kaldırdım ve şık bir davette çekilmiş fotoğrafı göstererek, "Demek bu o," dedim.

Fotoğrafa hızlıca bir göz attı ve gözlerini devirdi sonra yola döndü. "Ocağı veya çamaşır makinesini nasıl kullanacağını bilememen ama internette sadece ilk adını bildiğin, tamamen yabancı birini bulabilmen ilginç. Sanki bir şey yapmak istemediğinde bilerek beceriksizmiş gibi davranıyorsun."

"Tabii ki bilerek beceriksizmiş gibi davranıyorum. Bu sır değildi." Telefonumdaki resme somurtarak baktım. "Demek gizemli Anna bu. Eminim yatakta eğlencelidir. Muhtemelen daha sert becermeni istediğinde *yoğunluğu yüzde yetmiş artır,* der."

Alaycı bir şekilde sırıttığında ona yumruk atmak istedim. "Bunu istemesine gerek yoktu diye hatırlıyorum."

Çünkü zaten yapıyordu. Sanki kendinden geçmiş gibi durdurulamaz bir yoğunlukla hareket ediyordu.

İğrenç bir düşünceydi ama içimde hoş bir gerilim oldu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neden bitti?"

Bana baktı ve birden temkinli davranmaya başladı. Neden karanlık bir sırmış gibi davrandığını anlamadım. Bana sorsaydı eski

* Heteronormatif, Heteroseksüelliği "normal" ve varsayılan yönelim olarak kabul eden, diğer cinsel yönelimleri ikincil ya da sapma olarak gören toplumsal norm ve yaklaşımdır. (ç.n.)

cinsel hayatımı memnuniyetle anlatırdım. "Her zaman çok sıradan bir ilişkiydi ve hiçbir yere varmıyordu."

Yakın zamanda olduğu için tuhaf davranıyordu sanırım. Gerçekten yeni bitmişti.

"Ne zaman bitti? Ve kim bitirdi, sen mi, o mu?"

"Bir süre önce ve bu sorular da ne, Oprah? Seni ilgilendirmez."

Küçük bir velet gibi gülümseyerek başımı salladım. "Ah. O bitirdi."

İç çekip elini saçlarına geçirdi. "Hayır, aslında o bitirmedi. Sadece bunu istemediğimi anladım."

Cevap vermeyeceğini ısrarla söyledikten sonra devam ettiğini fark ediyor muydu? Ona ilgi duymayan biri için bu konuyla ilgilenmemin son derece uygunsuz olduğunu fark ediyor muydu acaba?

Sonra daha ciddi bir şey düşündüm. Fotoğraftaki, Graham için yaratılmış gibi görünen bu uzun boylu, zarif kız onun istediği kişi değilse kim olabileceğini hayal edemiyordum.

Ama onun asla ben olmayacağımı fark etmek garip bir şekilde içimi acıtıyordu.

27

KEELEY

Ertesi sabah odamdan çıktığımda, "Bebek eşyalarına bakmaya gitmeliyiz" dedi Graham. Şort ve tişört giymiş, duş almış ve tıraş olmuştu. Odanın diğer ucundan bile boynunu koklarsam nasıl kokacağını biliyorum. Kolunu tutarsam veya uzun parmaklarını bacaklarımın arasına çekersem nasıl hissedeceğimi de biliyordum.

O öpücük en fazla üç saniye sürdü ama aklımdan çıkmıyordu. Sanki Pandora'nın Kutusu açılmış gibi bastırılması gereken bir sürü anı ortaya dökülüyordu. İlk gece bana oral seks yaparken elini karnıma koyması, beni tezgâha oturtmak için bar taburesini devirmesi, parmaklarını iç çamaşırıma sokması ve ne kadar ıslak olduğumu hissedince çıkardığı hırıltı.

Esniyormuş gibi yaparak konuştum. "Bunu yapmak isteyen annendi."

"Muhtemelen ondan önce davranıp kendi başımıza halletmeliyiz." Çenesini oynattı. "Güven bana."

Annesine karşı tutumunun nedenini bilmiyordum. Bana tamamen aklı başında gibi görünen annesi için sanki psikiyatri koğuşuna bir adım uzakmış gibi davranıyordu.

Sersemlemiş gibi tezgâhtaki sandalyeye oturdum. "Egzersiz yapman gerekmiyor mu?"

Bu çok gereksizdi. Anna Lanet Tattelbaum değilsen tabii. *O* muhtemelen gereksiz kaslarını bile takdir ediyordu.

Güldü. "Keeley, saat on bir. Egzersizimi saatler önce yaptım. Hadi giyin."

"Mark'a yemek vermem ve pazar *muffinimi* almam gerekiyor."

"Ona yemek götürdüm bile. Ve o *muffin* sadece kâğıda sarılmış şekerden ibaret."

Mark'a bir şeyler götürdüğü için bu kötülemeyi affedecektim.

"Tamam. Ama lanet *muffinimi* istiyorum."

~

Saks'tan başlamayı önerdiğimde reddettiği için *Buy Buy Baby*'ye gittik.

"*Saks*'a bin dolardan az parayla giremezsin," dedi. "Bebek karyolaları muhtemelen beyaz altından yapılmıştır."

"Burada *Silver Cross* marka bebek arabası bulamayacağız," diye mırıldandım kapıya doğru yürürken.

"Pahalı zevklere sahip olduğunu bildiğim için muhtemelen en iyisi bu."

İçeri girdiğimizde bir çalışan bizi karşıladı ve bana insanı bunaltacak kadar uzun "önerilen ürünler" listesi uzatarak Graham'a bir tarayıcı verdi, böylece tüm seçimlerimiz sisteme kaydedilecekti.

"Bunların hepsi gerekli olamaz," dedim kendi kendime. "Tanrım. Sadece banyo bölümünde bile yirmi ürün var."

Bana baktı. "Bolca vaktimiz var."

"Belki de yok. Teyzenin bir hikâyesi vardı..."

Güldü. "Teyzemin her şey için bir hikâyesi vardır." Elini belimin altına koydu. "Bunun mahvolmasına izin vermeyeceğim, tamam mı? Sana söz veriyorum... bu bebek doğduğunda, ihtiyacımız olan her şeye sahip olacağız."

Omuzlarımın biraz gevşediğini hissettim. Bu konularda kendime güvenmiyordum. Ama ona güveniyordum.

Bugüne kadar varlığından bile haberdar olmadığım şeyleri incelemeye başladık, bebek küveti, bebek bezi kutusu, biberon ısıtıcısı, emzirme yastığı, araba camı gölgeliği, görüntülü bebek telsizi. Bunları kurmama yardım etmek için yeterince uzun süre kalacak mıydı? Bebek bezi kutusunu doğru şekilde monte etme veya monitörü telefonuma bağlama ihtimalim neredeyse sıfırdı.

"Bence bebeğin cinsiyetini öğrenmeliyiz," diye fısıldadım, bebek arabalarına bakarken.

Gözlerinde hem umut hem de endişe gördüm. "Emin misin? Sürpriz olmasını istediğini sanıyordum."

"Eminim." Hâlâ korkuyordum ama ona her baktığımda, her şeyin yoluna gireceğinden daha da emin oluyordum. Zaten bilmediğimiz yeterince şey vardı, buna cinsiyeti de eklemeyecektim.

Cüzdanından zarfı çıkardı -şimdiye kadar yanında taşımıştı, çok tatlı bir davranıştı- ve bana verdi. Derin bir nefes alıp zarfı açtım.

Kız.

Bir kızımız olacaktı. Zarfa bakarken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ona baktım.

Yutkundu. "Peki o zaman," derken sesi biraz kısıktı.

Şu anda şaka yapabilir, aslında sevmediğim başka bir aptal isim söyleyebilirdim ama yapamıyordum. Bir kızımız olacaktı ve onu şimdiden seviyordum.

Ve Tanrım, bunu mahvetmek istemiyordum.

~

O gece, yorgun, huzursuz bir uykuya daldım ve nefes nefese uyandım. Düşüncelerimden kaçmak için sendeleyerek oturma odasına gidip lambayı açtım.

Kapısını açtığında, kanepede telefonumla kıvrılmış durumdaydım, loş ışıkta bana gözlerini kırpıştırarak baktı. Şort giymişti

ama üstü çıplaktı, yürürken karın kasları geriliyordu. Bakışlarım, göbek deliğinin hemen altındaki mutluluk izine takıldı.

Lanet olası Anna Tattelbaum.

"Neden uyanıksın?" diye sordu.

Telefonu yere bıraktım. "Seni uyandırmak istemedim. Kötü bir rüya gördüm ve çok üzüldüm, tekrar uyuyamadım."

Tereddüt etti. Omuz silkip odasına geri döneceğinden emindim ama bunun yerine gelip kanepenin ucuna oturdu ve battaniyeyi ayak parmaklarımı örtecek şekilde düzeltti. Çıplak göğsünü örtse daha iyi olurdu çünkü şu anda çok yakışıklı görünüyordu.

"Rüyanda ne gördün?"

Kaşlarımı çattım. Ona saçma gelebilirdi. "Bebeği fırına koyduğumu gördüm."

Şaşkın bir ses çıkardı, öksürük ve kahkaha arası bir ses. "*Ne?*"

"Onu fırına koydum. Orada oturup *ah, bebeği fırına koymak iyi bir fikir gibi görünüyor, sanırım bunu yapacağım* diye düşünmüyordum elbette. İşe gittiğimde bunu yaptığımı fark ettim. Sonra çok korktum ve bir an önce eve dönmek istedim, koşuyordum ve..."

Anlatmaya devam edemedim. Her şey o kadar korkunçtu ki.

"Kendini tamamen güçsüz hissettin," dedi alçak sesle, ayağımı tutarak.

"Evet," diye fısıldadım. "Aynen öyle."

"Sadece kendinden sorumlu olmaktan çıkıp bir insanın hayatının sorumluluğunu üstlenmeye geçmek... çok zor."

"Kendime bile zar zor bakabiliyorum. Bana bir bebek emanet etmenin iyi fikir olduğunu kim düşünebilir?"

Güldü. "Şey... hiç kimse."

Tekme attım. "Bir an için çok iyi gidiyordun. Neredeyse senden nefret etmeyecektim."

Yine güldü. "Neredeyse mi?"

"Bunu tek başıma yapmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Ayağımı sıktı. "Yalnız değilsin."

"Ama sen her zaman burada olmayacaksın. New York'a döneceksin sonra ne olacak?"

Kaşlarını çattı, dudağını ısırırken bir an tereddüt etti. "Hâlâ bolca vaktim var," dedi bir süre sonra ve o anda başka bir şey umduğumu fark ettim. *Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım,* demesini umuyordum. Ya da daha iyisi, *Geri dönmeyi planlamıyorum.*

Ama öyle demedi. Geri dönmeyi planlıyordu. Peki ne zaman onun gitmesini istememeye başladım?

"Bak... Anlıyorum," dedi. "Bu çok korkutucu. Ayrıca yanlış gidebilecek çok şey var ve olanlar üzerinde hiçbir kontrolün yok. Bu yüzden çocuk sahibi olmamaya kararlıydım çünkü hayatım boyunca bu duyguyu yaşamak istemedim," durdu sonra dudağını ısırdı ve başka yere baktı. "Sadece hayatıma, kaybetmeyi göze alamayacağım şeyler sokmak istemedim. Ama Keeley... alışacaksın, yemin ederim. İkimiz de alışacağız."

"Bebeği fırına koymayacağımdan emin olana kadar kalacak mısın?" diye sordum.

Güldü. "Evet. Ama ikinci veya üçüncü olaydan sonra kendi başına hatırlayabileceğimi düşünüyorum."

"Belki alarm kurabilirim." Ona uzandım. "Hey, telefonunu ver."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve cebinden çıkardı. "Neden sana telefonumu veriyorum?"

"Merak etme, *Japon erkek ayaklarıyla* ilgili indirdiğin tüm fetişist pornoları izlemeye çalışmayacağım."

"Bu gerçek bir porno kategorisi mi? Daha da önemlisi bunu izleyip mastürbasyon yapacağım mı düşünüyorsun?"

Bu sözleri duyunca heyecanlandım.

Gerçekten mi?

Gece yatarken elini, hatırladığım kadarıyla oldukça belirgin ereksiyonuna sarıp uzanıyor muydu?

Aklını edepsiz şeylerden arındır, Keeley.

"Hayır, senin tercihin muhtemelen, *Kız, çek defterini yazarken arka pozisyonda sevişir,* gibi bir şeydir." Telefonuna dokunup geri verdim.

Bakıp güldü. "Keeley'ye mesaj at, bebeğin fırına girmeyeceğini hatırlat," dedi. "Bebeğin doğumundan bir ay sonra. O kadar uzun süre beklemek istediğinden emin misin?"

Yutkundum ve battaniyeyle örtülü ayaklarıma baktım, geniş eli ayaklarımın üzerindeydi. "Belki kalırsın diye düşündüm. Sadece birazcık daha." Gözlerine bakamıyordum ama umarım sesimdeki yalvarışı duyardı. *Lütfen, lütfen hemen gitme, Graham. Bunu tek başıma yapamam ve bunu senden başka kimseyle yapmak istemiyorum.*

Sesi normalden daha yumuşak ve alçak bir halde, "Evet," dedi. "Muhtemelen kalabilirim."

28

KEELEY

Ertesi cumartesi sabahı, Ben ve Gemma'nın mutfağındaydık, Lola ayaklarımızın dibinde zıplarken Gemma on sayfalık talimat listesini yüksek sesle okuyordu.

"Keeley tıp fakültesine gitti, tatlım," dedi Ben. "Eminim kendi başına anlayabilir."

Graham tezgâhın üzerine oturdu. "Ben olsam o kadar emin olmazdım. Bütün hafta boyunca okuduğunu gördüğüm tek şey, *En Çirkin Ünlü Bebekler* ve *Yatakta Kötü Olan Ünlüler*'di ve ikisi de çoğunlukla resimlerden oluşuyordu."

"Şunu da söylemeliyim, *Yardım! Erkek arkadaşımın ailesiyle üçlü yapıyorum ve ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum!* da okudum ve içinde hiç resim yoktu ki, bu talihsizlik."

Gemma güldü. "Tamam, gidiyoruz ama ona sürekli bebek muamelesi yapmayın, tamam mı? 7/24 kucağınızda taşırsanız işteyken de benden bunu beklemeye başlar."

"Onu işe mi götüreceksin?"

"Onu burada yalnız bırakamam."

Güldüm. Gemma muhtemelen tanıdığım en hırslı, en profesyonel kişiydi. Yıllarca hafta sonları ve tatillerde çalıştı ve haftanın her günü takım elbise giydi. İşe *köpek* götüreceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim.

"Ah, televizyonda köpek görürse çıldırıyor, o yüzden..."

"Tatlım," dedi Ben, çenesini sıkıyordu ve sesi normalden daha sertti. "Gerçekten oraya gitmek istiyorum."

Tebessüm etti. "Tamam. Sadece eğer..."

"Telefonu nasıl kullanacağımı biliyorum, Gemma. Kocan ikimizi de öldürmeden önce git."

Onlar giderken eğilip Lola'yı kucağıma aldım ve bu muhtemelen Gemma'nın tam da beni uyardığı şeydi. "Kardeşini daha önce hiç böyle görmedim."

Kendi kendine güldü. "Sebepleri vardı."

"Nasıl sebepler?"

Graham elini saçlarında gezdirdi. "Bütün hafta onunla yatmadı," dedi. "Gemma, bu hafta sonunu özel kılmak istediğini söylemiş. Sanırım biraz fazla zorlandı."

"Off," diye homurdandım. "Bir haftadan şikâyet mi ediyor? Bir de bana bak, Ben. Altı aydır evliyim ve bir kez bile seks yapmadım. Bence bu evliliğin feshedilmesi için yeterli sebep."

Birden ciddileşti. "Yani Vegas'tan sonra başka kimse olmadı mı?"

Derin bir nefes aldım. "Geçen yazdan beri yattığım tek kişi sensin ve onu da hatırlamıyorum."

Gözlerimiz buluşunca içimde yine o değişimi hissettim, giderek daha sık oluyordu. O lanet öpücük başıma gelen en kötü şeydi. Günün yarısında başka bir şey düşünemiyordum. O odaya girdiğinde vücudum fazlasıyla ısınıyor, sütyenimin dantelleri rahatsız etmeye başlıyor ve beni tekrar öpmesi için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Daha fazlasını yapması için ne gerektiğini düşünüyordum.

"Benim için de uzun zaman oldu," dedi.

Ne kadar da yazık. Birisi o vücudu ve o yüzü sonuna kadar değerlendirmeliydi. Eğer kimseyle yatmıyorsa ve ben de kimseyle yatmıyorsam... belki o kişi ben olabilirim?

Bebek yoldaydı ve şu anda arkadaştık, bu yüzden bu korkunç

bir fikir olurdu ama kötü fikir olması beni daha önce de durdurmadı.

Hem uygun olurdu. Verimli olurdu. O da bu yönünü beğenirdi. *Yani aynı yerdeydik, beni daha fazla hamile bırakması mümkün değildi ve...*

"Ben, bir şeye bakmamı istedi," diye mırıldanarak uzaklaştı.

"Sanırım ucuz atlattık, Lola," diye fısıldadım, kapı arkasından kapanırken.

Lola ve ben birkaç dakika oynadık ama o çok konuşkan değildi ve ev çok sessizleşti. "Graham'ın ne yaptığına gidip bakalım," dedim. Arka kapıdan çıktığımızda dizlerinin üzerinde, kaslı ve işini bilen bir halde prizle uğraşırken bulduk. Ağzında bir tornavida ve dizinin yanında bir alet kutusu vardı. Onu bir alet kutusu ile göreceğimi veya bunu bu kadar çekici bulacağımı hiç hayal etmezdim. Her zaman erkekleri... bilirsiniz, sahnedeyken seksi bulan bir kadındım. Ya da belli ki, beni görmezden gelenleri. Sanırım Graham daha çok ikincisini yapıyordu.

"Bütün bunları seviyorsun, değil mi?" diye sordum. "Ev, bahçe ve bütün aile saçmalıkları."

Bana hafif utangaç bir gülümsemeyle baktı. "Evet. Sanırım seviyorum." Omuz silkti. "Olur mu emin değilim ama. Biraz geçmiş yüküm var."

Dışarı çıktığımızda kadınların ona nasıl baktığım düşündüm ve birdenbire içime ağırlık çöktü.

"İstersen seni hemen kaparlar," dedim.

Gözleri yüzümde dolaştı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sevimlisin, bu çok açık." Kızardım ve terasın kenarına ayakkabımı sürttüm. "Yani, gerçekten huysuz, sert, 'o ayakkabılar çok pahalı' diyen tarzda bir sevimlilik."

Gülümsedi ama hüzünlü bir yanı vardı. "Yani senin nefretini kazanmış bir sevimlilik."

"Nefret etmiyorum," diye cevap verdim. "Şey, harcamalarım-

la ilgili yorumlardan nefret ediyorum, evet. Ama geri kalanı gayet iyi."

Hafifçe gülümsedi. "Emekli olmaya hazır olduğunda, harcamalarınla ilgili yorumları takdir edeceksin."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," diye cevap verince ikimiz de güldük. "Lola'yı yürüyüşe çıkaracağım."

"Onu gerçekten yürüyüşe mi çıkarıyorsun yoksa yol boyunca kucağında taşımayı mı planlıyorsun? Çünkü köpeği bir kez bile yere indirmedin. Bu gidişle çocuğumuz beş yaşına gelene kadar yürümeyi öğrenemeyecek."

"Hey, sen bizim patronumuz değilsin," dedim ve Lola'yı daha sıkı sararak onunla konuştum. "Zaten onun gelmesini istemiyoruz, değil mi?"

Lola ile evcil hayvan dükkânına doğru yürüdük ve yolun çoğunda onu kucağımda taşıdım çünkü kaldırımın ortasında oturup duruyordu. Sonuçta çok küçüktü. Sonra ona bir yılda yemesi gerekenden daha fazla ödül maması aldım ve eve dönerken yarısını verdim ama bu sorun değildi çünkü çok küçüktü ve muhtemelen yemeğe ihtiyacı vardı.

Ancak eve gittiğimizde kusmaya başladı. Benim yüzümden.

Böyle bir anne mi olacaktım? Çocuğumun kusana kadar yemesine izin mi verecektim? Sırf kendi yöntemimi daha çok seviyorum diye tamamen mantıklı tavsiyeleri görmezden gelip ona zarar mı verecektim?

İçeri girince Lola kucağımda uykuya daldı ve suçlu hissetmeye başladım. Köpeğe bile bakamıyorsam anne olarak muhtemelen daha da berbat olacaktım.

Graham'ı aramak için dışarı çıktım, yaptığımı itiraf etmeden bir şekilde beni daha iyi hissettirebileceğini umuyordum. Bahçenin en uzak köşesinde, üstünü çıkarmış ve kim bilir neyi topraktan sökerken gergin, kaslı omuzları güneşte parlıyordu.

Off. Neden üstsüzken bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı?

Yaklaştığımı fark edince başını kaldırdı, yüzü bir kez olsun sakin ve huzurluydu. Burada kendi ortamında, bir şeyler tamir ediyor ve otları yoluyordu. Sıkı çalışıyordu ve sorumluluk sahibiydi... Benim tam tersimdi.

"Az önce geleceğini gördüm," dedim. "Kendi sebzelerini yetiştiren, yemek yapmayı seven ve gömleklerinin düzgün ütülenmesini önemseyen hoş bir kadınla yuva kuracaksın."

Ayağa kalktı ve beni inceledi. "Onaylamıyormuş gibi konuşuyorsun."

Yutkundum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yere baktım. "Çocuğumuzun daha iyi bir ortamda olduğu için kalıcı olarak seninle kalmasına karar verilene kadar her şey yolunda."

"Tanrım, Keeley," diye fısıldadı ve bana yaklaştı. "Yapma. Sana asla böyle bir şey yapmam."

Gözlerimi kapattım kalbim o kadar çok acıyordu ki, konuşmak zorlaştı. "Ama haklısın," diye fısıldadım. "Seninle daha iyi olur."

Beni sert göğsüne yasladı ve kollarıyla sıkıca sararak, "Saçmalık," dedi. "Ona tonla abur cubur yedireceksin ve en az bir kez çok uygunsuz bir şey söylediği için okuldan atılacak ama kimse o çocuğu senden daha çok sevmeyecek ve ona bunu hissettirecek-sin. Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Kendimi neredeyse onun gözüyle görebiliyordum, aşırı sorumsuzluğumun sadece tuhaflık olduğu ve kalbimin hiç de yorgun olmadığı bir versiyon. "Lola'yı kusturdum," diye fısıldadım. "Ona fazla ödül maması verdim."

Güldü. "Bu tam senlik gibi görünüyor. Ama sorun olmayacak."

29

GRAHAM

Öğleden sonra ön kapı çalındı. Kapıyı açtığımda küçük bir kız eve koşarak girdi. Ben'in en iyi arkadaşı Hayes, ön verandada duruyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ben, uğramamızın sorun olmadığını söyledi. Kızım Lola'ya bayılıyor."

Mutfağa baktım, Keeley, Lola ve Hayes'in kızı yerde oturuyorlardı ve üçünden ikisi kıkırdıyordu. Keeley'nin kendine uygun arkadaş grubu bulduğuna emindim.

"Audrey, onu ocak ayında gördüğümden beri çok büyümüş!" diye haykırdı Keeley. "Onu tanıyamadım bile. Bebek nasıl? Callum'dı, değil mi?"

"On saniye aralıklarla uyuyor. O ve Tali, çok uzun bir gece ve sabahın ardından nihayet dinleniyorlar, ben de Audrey'i bir süre dışarıda tutayım dedim."

Telefonunu çıkarıp bize bebeğin fotoğraflarını gösterdi, ben endişelenirken o fotoğrafları sevgiyle izliyordu. Ya kızımız uyuyamazsa ne olacaktı? *Beverly Hills Skin,* Keeley'nin geç gelmesini veya uykusuz bir gün geçirmesini kabul edecek miydi? Öğle yemeğine çıkmasına bile izin vermiyorlardı.

"Sizi daha fazla rahatsız etmesek iyi olur," dedi Hayes. "Hadi gel Audrey. Mağazaya gitme zamanı."

"Aslında kalmak istiyorum," dedi Audrey. O kadar kibar söylemişti ki, Keeley ile gülüştük.

"Kalabilir mi?" diye yalvardı Keeley. "Mağazaya yalnız gidip sonra eve dönerken onu alabilir misin?"

Onu izlerken gülümsememek için kendimi zor tuttum. Keleey ne sunduğunun hiç farkında değildi. Sarılacağı ve önemseyeceği bu küçük kızla vakit geçirmek için sanki hayatı buna bağlıymış gibi yalvarıyordu. Bir çocuğa ihtiyacı olan en önemli şeyi sunuyordu.

"Başın belada dostum," dedi Hayes, onu kapıya kadar geçirirken. "Yüzünden okunuyor. Eminim gece on birde ona tuhaf yiyecekler almak için de dışarı çıkıyorsundur."

Son *Froot Loops* olayını düşündüm. Evet, gece yarısı markete gitmiştim çünkü canı *Froot Loops* istiyordu. "O kadar da tuhaf değildi."

İçeri girdiğimde televizyon açıktı. Keeley ile Audrey, kanepede birbirlerine sarılmış Lola da kucaklarında uyukluyordu.

"Durum şu," dedi Keeley. "Dük, geçmişte babası ona kötü davrandığı için çocuk istemiyor ama Daphne istiyor, şimdi evli ve mutlular ancak işler kötüye gitmek üzere. Bir hikâyede herkes mutluysa ister film ister kitap olsun, başlarına bir şey geleceğini bilirsin."

Keeley uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu. "Ah, ona attığı bakışa bakılırsa muhtemelen bazı kısımları atlamamız gerekecek. Gözlerini kapat. Off, yağmurda öpüşüyorlar." Diziyi durdurdu. "Gözlerini açabilirsin çünkü bu önemli, bir erkeğin bunu yapmasına izin verme. Hiç romantik değil ve cidden... hiçbir maskara o kadar suya dayanıklı değil. Sadece üşürsün ve palyaço gibi görünürsün."

Yine uzaktan kumandayı eline aldı ve sonunda araya girdim. "Keeley, ne izliyorsunuz?"

Bana gözlerini kısarak baktı. "Yardımına ihtiyacımız yok."

"Belli ki var." Uzaktan kumandayı kapmaya çalıştım ama onu bacağının altına sıkıştırdı. "Audrey, en sevdiğin dizi hangisi?"

"Bu," dedi. "Hepsi babam gibi konuşuyor."

"Keeley," diye yalvardım.

İsteksiz bir gülümseme yüzüne yayılırken uzaktan kumandayı çıkarıp kanalı değiştirdi. "Pekâlâ. Başka bir şey izleyelim. *Charlie ve Lola*'yı hiç izledin mi, Audrey? Onlar da baban gibi konuşuyor."

Animasyon olduğunu görünce rahatladım. *Charlie ve Lola*'nın, iki İngiliz seks işçisi hakkında bir belgesel olduğunu öğrenseydim hiç şaşırmazdım.

~

Hayes kızını alıp gittikten sonra, akşam yemeği için Brentwood'a yürüdük. Lola'yı da yanımızda götürdük, sözde biraz egzersiz yaptırmak içindi ama Keeley yürüyüşün çoğunda onu bebek gibi kucağında taşıdı.

Son iki blok boyunca bana seksi kaçırılma filmi hakkında bir şeyler anlatıyordu çünkü filmin devamını birlikte izlememizi istiyordu.

"Devam filmi nasıl olabilir, anlamıyorum," dedim.

Tam da restoran görününce, "Yine kaçırılıyor," dedi Keeley, "Yani, olan şey..."

Birden sustu çünkü birkaç metre ileride, Keeley'ye hayalet görmüş gibi bakan bir adam vardı.

Ethan Kramer.

Yenilikçi bir teknoloji girişiminin kurucusuydu ve milyonlarca dolarlık servete sahipti. Kamuoyundaki görüşlerine saygı duyduğum biriydi ama yüzündeki ifadeden Keeley'yi iyi tanıdığı belli oluyordu. Yani Keeley, Ethan Kramer ile çıkmıştı ve saygım bir anda kıskançlığa dönüşüverdi.

Yanımıza geldi ve tanıştırıldığımızda kaşlarını çattı. Keeley ona nasıl olduğunu ve teknesini sezona açıp açmadığını sordu. Cevaplarken dikkati dağınıktı ve bakışları sürekli Keeley'nin karnına takılıyordu. "Çocuk istemediğini sanıyordum," dedi sonunda.

Yanakları kızardı ve uzun kirpikleri, yüzüne düşen bir tutam saçla aşağı indi. Bu adama kaybettiği şeyle işkence etmek isteseydi, bugün bunun için iyi bir gündü. Keeley ışık saçıyordu, kısa şortu ve dar tişörtüyle hamileliği seksiydi.

Özür dilercesine omuz silkti. "Kazalar olur."

Yine bana baktı, sanki suçlu benmişim gibi gözlerini kıstı. Yerinde olsam sanırım ben de ona aynı şekilde bakardım.

Keeley restorana dönerek ona veda etti, biz fuayeye girdikten sonra bile o hâlâ dışarıda duruyor ve kapıya bakıyordu.

"Onunla çıktın galiba," dedim. "*Yakın zamanda.*"

Dudaklarını ısırdı. "Geçen yaz bitti. Bir nevi süresi doldu."

Dışarıya baktım. Hızla ve öfkeyle uzaklaşıyordu. "Henüz unutamamış gibi görünüyor."

Gözlerini devirip omuz silkti. "Başından beri ciddi ilişki istemediğimi söyledim. Zengin erkekler hep kendilerinin istisna olacağını düşünürler."

"Sanırım *Birkin* çantanı da o aldı?"

Gözlerini kıstı. "Beni yine erkeklerle 'anlaşma' yaptığım için suçlayacaksan herkesin önünde çok gürültülü bir kavga çıkacak."

Yüzümü buruşturdum. Böyle bir şey söylediğimi unuttum. Ama dürüst olmak gerekirse Kramer gibi erkeklerle çıktığını bilmiyordum. "Onu bıraktığına şaşırdım. En büyük hayalinin Suudi prensi tarafından bakılmak olduğunu sanıyordum."

Gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Graham. Beni bu kadar mı tanımıyorsun? En büyük hayalim kendi paramı kazanmak ve kalan yıllarımı yalnız geçirmek." Bana zoraki gülümsedi. "Ben bir kelebeğim, unuttun mu?"

Kimseye bağlanmak ya da bakılmak istemediğini söylüyordu ama bugün beş saniye bile yalnız kalmak istemedi. Sanki onu bağlamışım gibi her gece dairesinin mutfağında beni takip ediyordu, hatta temizlik görevlisinin peşine takılıp sohbet ettiğini bile gördüm. Asla yalnız kalmak istemiyordu. Öyleyse neden kendine tam tersini söylüyordu?

Eve döndüğümüzde yatma vakti gelmişti. Lola'yı, Gemma ve Ben'in odasındaki kafese koyduğumuzda ağlayınca Keeley'nin gözleri doldu. "Dayanamıyorum."

"Misafir odasında kal," dedim. "Ben burada uyuyacağım."

"Ya da.. yani, onu kafese koymasak. Benimle yatakta uyuyabilir."

"Onu eğitmeye çalışıyorlar, Keeley. Şimdi her şeyi bozamazsın. Misafir odasına git."

İsteksizce gitti, Lola'nın acıklı ağlamalarını görmezden gelerek yatağa uzandım. Bu Keeley ile ebeveyn olduğumuzda sorun olacaktı, o taviz verecek, ben ise hep sert taraf olacaktım. O, çocuğumuza *Lucky Charms* yedirip yatağında yatırıp *Bridgerton* izletecekti, ben ise eğlenceyi bozan kötü adam olmak zorunda kalacaktım. Ama ağlamasından rahatsız olması iyiydi. Her şey ters gitse de çocuğumuz derin bir sevgiyle sevildiğinden asla şüphe etmeyecekti.

Sonunda uykuya daldım. Gece yarısı bir ses duydum, Gemma, Lola'nın saat dört civarında tuvalet için kalktığını söyledi ama daha gözlerimi açamadan ses kesildi. Eğer gerçekten bir sorun varsa Lola bize haber verir diye düşündüm.

Uyandığımda güneşin pencereden içeri süzüldüğünü ve Lola ile Keeley'nin yatağımda olduğunu gördüm. Lola aramızda yatıyordu ve Keeley'nin eli Lola'nın karnındaydı.

Keeley'nin hafif dalgalı saçları yüzünün yarısını kaplıyordu ama yine de uykusunda gülümsediğini anlayabiliyordum.

Tanrım, onu böyle görmek göğsümü yakıyordu. Keşke farklı olsaydı dediğim her şey ve keşke olabilseydi dediğim her şey iç içe geçiyordu.

30

KEELEY

Pazar sabahı, Lola ve ben oyun oynarken Graham tam Graham gibi davranıyordu, kendine sağlıklı bir kahvaltı hazırlıyor, koşuya çıkıyor, işlerini kontrol ediyor, Lola'yı kucağımda tutmamamı söylüyordu.

Sonunda talimatlarını dinlememden bıkınca onu yürüyüşe çıkarmayı önerdi. Santa Monica şehir merkezine doğru yola çıktık ve Graham onu kucağıma almama izin vermediği için Lola, yürüyüş boyunca karşılaştığımız herkesten ilgi bekleyip bunu da bol bol elde ediyordu.

Az önce Lola'yı seven adamın dövmelerine bakarak, "Dövme yaptırmalısın," dedim.

"Dövmeler saçma," diye cevapladı. "Bir şeyi vücudumu kalıcı biçimde bozacak kadar önemseyeceğimi hayal edemiyorum."

"Bence bu çok üzücü."

"Evet, çok üzücü. Six Bailey, vücuduna ne kadar anlamlı şeyler yazdırmış acaba?"

Telefonuma uzanıp Six Bailey ve *dövmeleri* yazıp arattım çünkü Graham'ın yanıldığına emindim. Telefonumu sert bakışlarla aldı ve resmi büyüttü.

"Bir marihuana yaprağı. Ne kadar dokunaklı. Sonra bir kuş var, sanırım özgürlük arzusunu simgeliyor? Bir köpekbalığı. Bu-

nun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ah, ve *suçla mücadele köpeği McGruff'a** benzeyen bir şey var."

"Bunu bilemezsin," diye mırıldandım ve resmi tekrar görmek için parmak uçlarımda yükseldim. "Eminim yakası dik trençkot giyen bir sürü *St. Bernard*** vardır."

Kendi kendine güldü. "Eh, kesinlikle haklı olduğunu kanıtladın. Özgürlük, uyuşturucu, köpekbalıkları ve *suçla mücadele köpeği McGruff'u,* vücudumu kalıcı olarak işaretleyecek kadar önemsemiyor olmam çok üzücü."

"Bence..."

Graham elini belime doladı ve beni bir mağazanın vitrinine doğru itti, vücuduyla beni korurken birkaç saniye sonra bir çocuk kaykayla yanımızdan hızla geçti.

İlk başta şaşkınlıkla ona baktım ve ardından farkına vardım -ilk kez değil tabii- keskin çene hatlarının, tıraş olması gerektiğinin, hafifçe aralık güzel ağzının ve şu anda dudaklarıma odaklanmış parlak mavi gözlerinin.

Yarım saniye boyunca, başka hiçbir şeye bakmak istemedim.

Yarım saniye boyunca, onunla neden evlendiğimi bildiğimden emindim, onunla neden yattığımı *kesinlikle* biliyordum... ve onun da benimle aynı şeyi istediğini düşünüyordum.

"Ben..." diye kekeledim, nefes nefeseydim. "Bu dükkâna gireceğim."

"Ayakkabı yok, Keeley," diye uyardı.

Ortaparmağımı gösterdim ama içeri girince ayakkabılara hiç bakmadım. Amaçsızca dolaşarak kafamı toplamaya çalıştım.

Onu istiyordum. Hayatım boyunca hiç kimseyle birlikte olmayı onu istediğim kadar istemedim. Hamilelik hormonları iyice kontrolden çıktığı için bu durumu dayanılmaz hale getiriyordu.

* *McGruff the Crime Dog* (İng.), 1980'lerden beri Amerika'da kullanılan, suçla mücadeleye dikkat çeken kamu spotlarında kullanılan trençkotlu dedektif görünümlü çizgi karakterdir. (ç.n.)

** *St. Bernards*, İsviçre kökenli iri yapılı ve güçlü köpek ırkıdır. (ç.n.)

Belki sadece bir kez yatabilirdik, sadece gerginliği azaltmak için.

Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorsun, Keeley.

Evet, biliyorum. Ama yine de...

Pencereden ona bakmak için döndüm. İki kadın vardı, Lola'ya bayılıyormuş gibi davranıyorlardı ama aslında ona asılıyorlardı.

Bu numarayı biliyordum. Hatta bu numarayı ben icat ettim.

Kadınlardan biri koluna dokununca çok öfkelendim.

Kapıyı açıp dışarı fırladım, "Merhaba!" dedim fazla neşeli bir sesle.

Beni baştan aşağı süzdüler, ne kadar önemsiz olduğumu değerlendiriyorlardı. Graham'a yaslanıp elimi karnıma koydum. Gözden çıkarılabilir değilim, kaltaklar. Bu andan sonra hızla uzaklaştılar.

Graham kaşlarını kaldırıp baktı. "O da neydi?"

"O ikisinden çok daha iyisini bulabilirsin. Bu arada, esmer olan arkadaşın Anna'ya benziyordu."

Onlara bakıp omuz silkti ve yürümeye başladı. Bu yetersiz bir cevaptı. *Onun nasıl göründüğünü zar zor hatırlıyorum* ya da *Anna hayvanlardan, çocuklardan ve fakirlerden nefret eden bir canavar,* demesini isterdim. Bunun yerine hiçbir şey söylemedi.

"Size ne oldu?" diye sordum.

Bana o bakışı attı. *Bana gerçekten ne soruyorsun, Keeley?* diyen bakışı. Son zamanlarda, her gün ondan bu bakışı alıyor gibiydim. "Sana söyledim. Sadece çıkar ilişkisiydi ve bitti. Hepsi bu."

"Ne zaman bitti?" diye sordum. "Yani, annene *Noel* hediyesi göndermiş."

Bunu inkâr etmesini bekledim. Bunun yerine, ensesini kaşıyarak zaman kazanmaya çalıştı. "Ocak ayında bitti," diye itiraf etti.

Durdum, mideme bir şey oturdu. "Evlenmeden önce mi, sonra mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Bak, ciddi ilişki değildi. Geçen sonbahar

annem ve Walter, New York'a geldiklerinde tanıştılar ve annemle arkadaşlık kurdu çünkü... Sanırım daha fazlasını istiyordu. Seni tanıdığım anda bitirdim çünkü onunla hiçbir yere varamayacağımızı anladım."

Şu anda huysuz görünüyordu ve bunun sorduğum soru yüzünden mi, yoksa onun için bir şeyi mahvettiğim için mi olduğunu anlayamıyordum. Belki de bu kızla ilişkisini bitirmesinin sebebi birkaç saatliğine, benim *Sarhoş Keeley* olmamdı. Sonsuz eğlence kaynağı ve tutamayacağı büyük sözler veren halim. Ama... onunla en başında sonsuz eğlence kaynağı değildim.

"Eğer soracağın buysa diye söylüyorum seninle yatmadan önce bitti."

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Sana çok kötü davrandığımı hatırlıyorum."

"Demek ki yeterince kötü davranmamışsın." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "O gecenin ilerleyen saatlerinde hiç de kötü davranmadın."

İçimde keskin şehvet dalgası yükseldi. "Ama sana hep sıkıcı, cimri ve eğlenceli olmadığını söylüyordum."

Yaklaştı, bakışları yüzümdeydi. "Keeley, hakaret ederken tavrında ön sevişmeye çok benzeyen bir şey var. Bana her sıkıcısın dediğinde..." Bakışları uzun süre dudaklarıma takıldı. "...sanki yanıldığını kanıtlamam için seni yere yatırıp sikmemi umuyormuşsun gibi hissediyorum."

Siktir. Bu sözler içimi sıkıştırdı. Beni tamamen yanlış anlamış olsa bile.

Onun sıkıcı olduğunu düşünüyordum. Yani, birazcık sıkıcı.

Ama bunu söylediğimde burun deliklerinin genişlemesini de seviyordum. Yavaşça inceleyen bakışlarına ve içimde uyandırdığı duygulara bayılıyordum.

Sıkıcı olabilirdi ama bir de öteki yanı vardı, şiddetli ve ezici bir yanı ve onu serbest bırakmak istiyordum.

Uzaklaştığında ona ne kadar yanıldığını söylemek için peşinden koştum ama içten içe haklı olup olmadığını merak ediyordum.

~

Bana her sıkıcısın dediğinde sanki sana yanıldığını kanıtlamam için seni yere yatırıp sikmemi umuyormuşsun gibi hissediyorum.

Eve geri dönmüştük televizyonda kanalları umutsuzca değiştiriyordum. Artık dikkatimi dağıtacak Lola yoktu, bu yüzden tek düşünebildiğim o ve onun güzel ağzından çıkan sözlerdi. Sonra bunu benim dışımda başka biriyle yaptığını hayal ettiğimde hem tahrik oldum hem de öfkelendim.

"Bu gece keyfin yok," dedi yanıma oturarak. "*Bridgerton*'ı izlemeye razı olmam mı gerekiyor?"

"Şu anda Daphne'nin sevişmesini izlemek istemiyorum," diye mırıldandım. "Kahrolası Daphne."

"Yine dük meselesi mi?"

"Hayır."

"O zaman sorun ne?"

Cevabımla alay edileceğini biliyordum ama şu anda umurumda değildi. "Altı aydır seks yapmadım, Graham. Sorun bu. Hamile değilken bile... diğer insanlardan daha çok istiyorum. Ve şimdi hamileyim..."

Yüzünü buruşturup eğildi, yüzünü ellerinin arasına sakladı. "Diğer insanlardan daha fazla," diye tekrarladı düz bir sesle.

"Beni bu konuda kötü hissettireceğini biliyordum."

"Öyle yapmıyorum." Çenesi gerildi. "Sadece anlamaya çalışıyorum." Başını kaldırıp baktı. "Daha fazla derken neyi kastediyorsun? Ne kadar?"

Omuz silktim. "İdeal olarak... günde birkaç kez."

"Tanrım," diye homurdandı.

"Biliyordum..."

"Şikâyet etmiyorum," diye araya girdi. "Bunu... yani seni ne kadar seksi bulduğumu bilemezsin. *Siktir.* Boş ver."

"Neyi seksi buluyorsun?"

Bana sert bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun, Keeley? Bütün gün sevişmek isteyerek geçirdiğin düşüncesi... Aklı başında hangi erkek bunu duyup da işkence çekmez ki?"

Donup kaldım, şaka mı yapıyor diye merak ettim. Ne kadar sinirli olduğuna bakılırsa muhtemelen şaka değildi. "Çoğu erkek bundan hoşlanmaz," diye cevapladım. "Ve şu anki halimle, birini kendime çekebilme ihtimalim çok düşük."

Güldü. Sesi kederli ve mutsuzdu. "Şu anki halinle mi? Görünüşünün nesi var ki?"

Ayağa kalkıp tişörtümü yukarı kaldırdım. "Karnıma bak, Graham! Çatlaklarıma bak!" Tişörtümü indirdim. "Damarlarım çıktı."

"Her erkek seninle yatmak için ömründen bir yılını feda eder, Keeley. Damarların olsun ya da olmasın."

Nefesim kesildi. Denklemlerde iyiydim ve bu basit bir denklemdi:

Her erkek benimle yatmak ister + Graham bir erkek = Graham benimle yatmak ister.

"Sen isterdin," dedim.

Gözlerini kırptı. "Ne?"

"Beni duydun."

Gözlerini kapattı. "Keeley... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bu teklife heyecanlanacağını düşünmedim ama açıkça reddedileceğimi de beklemiyordum.

"Tabii ki istemiyorsun," diye cevap verdim. Sesim kısıldı. "Seni suçlayamam. Ben de bu halimle yatmak istemezdim."

Bileğimi kavrayarak alçak ve tehditkâr bir sesle güldü. "Ciddi olamazsın," dedikten sonra ayağa kalkıp yaklaştı, sıcaklığı göğsüme nefesi alnıma vurdu.

Yutkundum. *Topla kendini, Keeley.* "Evet, ciddiyim. Ben..."

Elimi aletine bastırdı. "İstemiyormuş gibi mi görünüyorum?"

Elimin altında kalın, uzun ve çok, çok sertti.

O anda hatırladım, şimdi olduğu gibi ona böyle yakınken içindeki o keskin arzuyu hissediyordum ve bunun derinliği beni hem korkutuyor hem de cezbediyordu. Uzaktan güvenli görünüyordu ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyordum, onda güvenli olan hiçbir şey yoktu. Tasma takılmış vahşi bir hayvan gibiydi ve ben tasmayı çıkarmayı öneriyordum.

Elimi bıraktı ama yine de orada tuttum, içgüdülerim şortunun üzerinden onu avucumla kavramamamı söylüyordu.

"Keeley, dur," dedi. "Amacım..."

Elimi çekmedim. "Elimin burada olmasını istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Demek istediğim... onu bu yüzden yapmadım."

"Graham," dedim alçak sesle. "Benden başka ne istiyorsun?" Sonra onu tekrar, daha sıkı kavradığımda dişlerinin arasından nefes verdi.

"Her şeyi," diye homurdanarak uzaklaştı. "Ama tek seferlik sunduğun sürece olmaz."

Odasına girdi ve nefes nefese olduğum yerde kaldım.

Beni reddetti ama istemediği için değildi. Ondan daha fazlasını isteyeceğimi bildiği içindi ve muhtemelen haklıydı.

Onun mantıklı ve kontrollü davranmasından daha önce hiç bu kadar nefret etmedim.

31

KEELEY

Sabah işlerin tuhaf olmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Ben her zamanki gibi geç kaldım, o da her zamanki gibi huysuzlandı. Mark'a kahvaltı hazırlamayı teklif etti ve ofise hamile olduğumu söylersem giyinmemin o kadar uzun sürmeyeceğini öne sürdü, oysa bu günlerde laboratuvar önlüğüyle tamamen gizlenmiş durumdaydım.

Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi... ama yaşandı. Ve kafamda sürekli o anı tekrar tekrar yaşıyordum. Keskin dili ve bitmeyen alaycılığıyla büyük, sevimli Graham.

Benden bir kereden fazlasını isteyeceğini hiç düşünmedim. Ondan bir kereden fazlasını isteyeceğim aklıma bile gelmedi.

Lanet olsun, belki de istiyordum. Onunla seks yapmaktan bıkacağımı sanmıyordum ve onun etrafımda olmasını seviyordum. Onunla geçirdiğim bu birkaç hafta, onsuz geçen haftaların, yılların veremediği kadar rahatlatıcı ve tatmin ediciydi. Ama işler ters gidebilirdi bunun için çok ihtimal vardı.

Anna Tattelbaum muhtemelen aylarca onunla birlikteydi. Kaç ay? Ben Graham'ın yanında sadece otuz saniye durduktan sonra onsuz bir hayatı düşünemezken Anna nasıl onun hatıralarından kurtulacaktı?

İçinde ne olduğunu bilmek istemediğim blenderin başında

bana dönerek, "Bu akşam makul bir saatte evde olacak mısın?" diye sordu. "Biftek ızgara yapacaktım."

Tereddüt ettim. "Bu akşam olmaz. İşim var."

Yanağındaki kas gerildi. "Ne tür bir iş?"

Soru sorarken ne kadar sık homurdandığını fark ediyor muydu? Çünkü çok sıklardı. Ve ona açıklama borçlu değildim, özellikle de dün gece beni reddettikten sonra ama şu anda onu kışkırtacak ne zamanım ne de enerjim vardı.

"Annemin doğum günü."

Tamamen bana dönerek tezgâha yaslandı. "Bu şartlar altında söylediğinde durumun kulağa tuhaf geldiğini bilmelisin."

"Bu bir ruh çağırma seansı. Kafatası burada." Çantamı okşadım. Gülene kadar bekledim ve omuz silktim. "Mezarına gidiyorum. Valley'de gömülü olduğu için biraz uzak ama ne yapalım."

Diliyle yanağının içini itti. "Seni götürürüm. O küçük arabayla otoyola çıkmamalısın."

İtiraz etmek için ağzımı açmak üzereydim ama Graham'ın yanımda olmasını seviyordum. "Sen sürersen, *Glee*'de* gerçek hayatta birbirleriyle çıkan tüm karakterleri sana anlatabilirim."

Tebessüm etti. "O zaman sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Kahkaha attım, annemin doğum gününde beni güldürebilecek tek kişinin Graham olduğundan emindim. Beni reddetmesi muhtemelen en iyisiydi. Yoksa şu anda olduğumdan daha fazla bağlanabilirdim.

~

Bir kez olsun öğle molası verdim ve onu da internette Anna Tattelbaum hakkında bir şeyler okuyarak geçirdim. Benim olmadığım her şeydi, sanatı seviyor ve şık davetlere sadece bedava içki

* *Glee* (2009-2015), Amerikan müzikal-dram dizisidir. Lisede *Glee Club*'da şarkı söyleyip dans eden bir grup öğrencinin arkadaşlık, aşk ve kimlik arayışı konu edilir. (ç.n.)

için gitmiyordu. İngiliz ki, bu benim taklit bile edemediğim bir şeydi. Birkaç kez denediğim için biliyordum.

Ancak beni durduran cümle şuydu, *Anna Tattelbaum'un, şehrin en çok aranan bekârlarından biri olan serbest fon yöneticisi Graham Tate ile çıktığı söyleniyordu.*

Graham, New York'un en çok aranan bekârlarından biri miydi? Nasıl yani? Tamam yakışıklıydı ama bu statü kraliyet ailesi veya büyük servet vârislerine verilirdi ve o ikisi de değildi. Bu da aylardır kaçındığım bir şeyi yapma zamanının geldiğini gösteriyordu.

Bir erkeği internette, özellikle de gerçekten seks yapmak istediğiniz erkeği aramak takıntı çukuruna giden kaygan zemindi. Bir gerçeği öğrenirdiniz ve bir başkasını da öğrenmek isterdiniz. Bir fotoğraf görürdünüz ve daha fazlasını görmek isterdiniz. Aramaya başlamadan önce bile bu çukura düşüşümün uzun ve acı verici olacağını, daha sonra bundan çok pişman olacağımı hissediyordum.

Karşıma ilk çıkan, "*NYC'nin En Seksi Bekâr Erkekleri*" başlıklı bir makaleydi. Onun bir hayır etkinliğinde sıkılmış ama inanılmaz seksi görünen bir fotoğrafı vardı.

***Tate Capital'ın* inzivaya çekilmiş kurucusu Graham Tate, listemizin başında yer alıyor. Net serveti yüz milyon doların üzerinde olduğu tahmin edilen bu adam, Tom Ford'un bir sonraki kampanyasının yüzü gibi görünmese bile onunla çıkardık. Ama öyle görünüyor. Bu yüzden... Graham, bizi ara. Hangimizi istersen.**

Ne. Oluyor. Böyle.

Partide çikolata şelalesi veya *tekila kaydırağı* almamak için cimri davranan adamın serveti yüz milyon dolardı. Arabası bile yoktu. Bu hafta sonu istediğim yeşil meyve suyunun fiyatından şikâyet eden, *Netflix* ve *Hulu*'nun ikisine birden ihtiyacım olmadığını söyleyen adamın.

Bir sürü milyoner tanıyordum ve hepsi bir şekilde servetini göstermeye çalışıyordu. Daha da önemlisi, bunun kendisini özel kıldığını düşünmeyen, parası sayesinde çöpü çıkarmaktan veya kendi tabağını lavaboya götürmekten muaf olduğunu düşünmeyen bir milyoner tanımıyordum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Başarının erkekte çekici bir özellik olduğunu düşünürdüm ama Graham'ın buna fazlasıyla sahip olduğunu ve hiç umursamadığını öğrenmekle karşılaştırıldığında hiçbir önemi yoktu...

~

NYC'nin En Seksi Bekârı, işim çok yoğun olduğu için ofisimin önünde neredeyse kırk dakika beklemek zorunda kaldı... İşim aşırı yoğundu ve bu Trinny'ye, Dr. Joliet'in saat altı randevusunu alamayacağımı söylediğim hali buydu.

"Üzgünüm," dedim ve hâlâ laboratuvar önlüğüm üzerimdeyken arabaya koştum.

"Onlara söylemelisin," dedi trafikteyken. "Cidden. Bu delilik."

İç çektim. "Biliyorum."

"Ciddiyim Keeley. Onlara söylersen en kötü ne olabilir ki? O işi sevmiyorsun zaten."

Kaşlarımı çattım. "Ah, belki bunu söylemedim sana ama aslında bir çocuğum olacak. *İşsiz* kalmak için iyi bir zaman değil."

"Jeff Bezos değilim ama tüm bunları karşılayabilirim." Elini karnımın üzerinde gezdirdi. "Eğer istersen, istifa edip yeni bir iş bulana kadar bekleyebilirsin."

Güldüm. Bugün boş zamanlarımı Graham Tate'i araştırarak geçirdim. Artık onun milyarderlerin mali işlerini emanet ettikleri kişi olduğunu ve *Graham Tate Ne Satın Alıyor* adında bir başlık bile olduğunu biliyordum. Yine de sigortayla ilgili bir iş yaptığını ima etmeye devam edecektim. Bu onu tetikte tutardı.

"Teklifin için teşekkür ederim," dedim. "Ama iyi sonuçlanacağını sanmıyorum."

Gözlerini devirdi. "*Neden*?"

Tartıştığına inanamıyordum. Sadece aptal biri iş ararken bana destek olmayı teklif ederdi. Sabahın on birine kadar uyuyup bütün gün alışveriş yapacağımı biliyor olmalıydı.

"Çünkü o zaman güç dengesi bozulur. Faturaları ödemeye başladığın an, *Hayır, Keeley, Silver Cross bebek arabası alamayız,* diyeceksin."

"*Silver Cross* almayacağımızı söyledim zaten. Kahrolası bir bebek arabası için bin dört yüz dolar harcamak. Bu saçmalık."

"Evet ama şu anda hâlâ *defol git Graham, ben aldım* diyebilirim. Eğer tüm faturaları sen ödüyorsan bunu yapamam."

"Sanırım her hâlükârda bunu yaparsın," diye mırıldandı.

Mezarlık göründüğünde kapıya en yakın yere park etti. "İstersen arabada bekleyebilirim," dedi. "Acele etme."

Uzanıp emniyet kemerini çözdüm. "Hayır, hadi gel. Getirdiğim ruh çağırma tahtasını kullanmak için iki kişi gerekiyor."

Güldü ve arabadan inip beni takip ederek engebeli tepelerden annemin mezar taşına doğru yürüdü.

"İşte bu," dedim neşeyle. "Epey heyecan verici, değil mi? Ve bu da teyzem." Annemin mezarının hemen yanındakini işaret ettim.

Tek tek mezar taşlarını okudu, bakışları her dakika daha da kararmaya başladı. Bunu şahsen görmek farklıydı. "Benim yaşımdalarmış," dedi alçak sesle.

Başımı salladım. "Zavallı büyük babam. Karısını ve iki kızını da kaybetti. Hayal bile edemiyorum."

Annemin mezarına baktı. "Çiçekleri bırakan o mu?"

"Hayır, onlar Dillon'dan, annemin son zamanlarda çıktığı adam." Başımı salladım. "Hâlâ her özel günde ona çiçek getiriyor. Biraz tuhaf."

"Bunun nesi yanlış?"

"Annem öldüğünde o yirmi sekiz yaşındaydı. Önünde koca bir hayat vardı ama yoluna devam edemedi. Annem hayatta olsaydı, muhtemelen ederdi. Bilmiyorum... Belki de böyle olduğunu düşünmek daha kolay."

Elimi tutup beni çakıl yolun diğer tarafındaki banka çekti. "Neden daha kolay?"

"Çünkü düşünsene, hayatının son birkaç ayında ruh ikizini buluyorsun sonra dördüncü evre kanser teşhisi alıyorsun. O insanı ve ergenlik çağındaki kızını, onları incittiğini ve bunun asla unutulmayacağını bilerek terk ettiğini hayal edebiliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Özlendiğin için mutlu olmaz mıydın? Bana göre bu doğru bir şey yaptığının işareti."

Yine başımı salladım. "Başka kimseye bunu yapmak istemem. Kızımın tüm hayatını beni özleyerek geçirmesini istemem. Her ay mezarıma gelen, hayatına devam edemeyen bir adam istemem."

Bankın kenarını sıktı. "Bu yüzden çocuk istemedin, değil mi?"

Zorla gülümsedim. "Yani, *Coachella* da bir faktördü, yalan söylemeyeceğim. Ama evet, çoğunlukla bu yüzden." Karnımı okşadım. "Her neyse, olan oldu ve artık mahvoldun. İlk ölen ebeveyn hep yüceltilir. Kimse benim çok içtiğim veya gerçekten bir şeyi batırdığım zamanlardan bahsetmeyecek ve tüm kusurlarım çekici görünecek. Sen çok yönlü olmak zorunda kalan ebeveyn olacaksın."

Yanağındaki kas gerildi ve yumruklarını sıktı.

"Genç yaşta öleceğinden çok eminsin, Keeley," diye dişlerini sıkarak konuştu. Sesi kızgındı. "Annende bunu tetikleyen genetik bir sorunu olsa bile... sana genlerinin sadece yarısını verdi. Neden iyi olabileceğin ihtimalini hiç düşünmüyorsun?"

Batan güneşe baktım. "Umutlanıp sonra yanıldığımı görmektense bu düşünce daha kolay geliyor. Annem *şoktaydı,* Graham." Zorla yutkundum ve sesim alçaldı. "Teşhisi aldığında şok oldu

çünkü her şeyi doğru yaptığını düşünüyordu. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

Kolunu omuzlarıma doladı. "Şok olan o muydu, yoksa sen miydin? Hazırlıklı olmanın hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Tüm çocukluğunu, onu kaybedeceğin korkusuyla geçirmeni istemezdi."

"Evet, biliyorum." Ama annemin ne olacağını bildiği son günlerini düşündüm. Yıkılmıştı. Dillon ya da ben odaya her girdiğimizde ağlıyordu. Bu da bizim için her şeyi daha zor hale getiriyordu. Bu korkunçtu, kaçınılmaz bir keder döngüsüydü.

"Sanırım... eğer böyle bir şey olursa, onun acı çektiği gibi ben de acı çekmek istemiyorum. Her şeye veda etmenin bu kadar zor olmasını ve onların da bu kadar zorlanmasını istemiyorum."

Bana sarıldı, başımı omzuna yasladım. Omzu güzeldi, beni tutacak kadar geniş ve mükemmel bir şekilde sağlamdı.

"İstediğinin tek yolu her şeyi biraz daha az sevmek, Keeley. Ancak bunun iyi bir seçenek olduğundan emin değilim."

Haklı olabilirdi. Daha da önemlisi, bunu seçebileceğimden emin değildim. Çünkü kızımızı zaten seviyordum. Ve babasını da çok sevmeye başladım.

~

"Tatlı istiyorum," dedim eve giderken. "Akşam yemeği bile istemiyorum. Sadece tatlı istiyorum. Ve az önce ağladığım için boyun eğip beni şımartmak zorundasın."

Güldü. "Turta yapabiliriz."

"Turta yapmayı biliyor musun? Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorum," dedi gözleri parlayarak. "Sanırım gerekli malzemeler de var. Dün elma aldım."

Turta yapmak çok zahmetli bir iş gibi geliyordu, sonunda iki-

mizin de ne yemeye ne de temizlemeye razı olacağı neredeyse yenmez bir karmaşaya yol açacakmış gibi. Ama böyle olduğunda, gözleri parlayıp gamzeleri ortaya çıktığında ona hayır diyemiyordum.

"Tamam. Ama yenmez bir şey olursa, beni *Pinkberry*'ye götüreceksin."

Sessiz ve kendinden emin bir kahkaha atarak, "Anlaştık," dedi.

Eve gittiğimizde yeni hamile tişörtlerimden birini giydim, Ethan'ın *Tulane* tişörtü kayboldu ve Graham bu konuda hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu.

Hamuru hazırlarken beni tezgâhın başına oturttu ve elmaları soyup dilimlememi istedi. Un ve şekeri kâseye koyup yumuşatmak için hazırladığı tereyağıyla karıştırırken şaşkınlıkla onu izledim. Hiçbir zaman tarifi kontrol etmesine gerek kalmıyordu.

"Bunu yapmayı nereden biliyorsun?" diye sordum. "Ben talimatlara bakmadan yumurta bile kaynatamıyorum."

Elleriyle hamuru yoğurup top haline getirdi. "Küçükken büyük teyzem öğretti," dedi sadece hafifçe başını kaldırarak.

"Ve bunu unutmadın mı? Bunca zaman?"

Tereddüt etti. "Annem... hastaydı. Babam öldükten sonra. Çok ciddi bir doğum sonrası depresyonu geçiriyordu ama yaşanan onca şeyin arasında fark edilmedi. Neyse... bir süre işler kötü gitti, sonra büyük teyzem gelip her şeyi tekrar rayına oturtmak için turtaları yapmanın benim görevim olduğunu söyledi."

Bu hikâye onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu ama beni rahatsız ediyordu. Sekiz yaşındaydı, herhangi bir görev verilmek için çok küçüktü. "Sekiz yaşındaki bir çocuğun fırın kullanması doğru mu, emin değilim."

Kafasını salladı. "Yapabileceğim bir şey olduğunu, bir şekilde telafi edebileceğimi bilmek yardımcı oldu. Yani üniversiteye gidene kadar çok fazla turta yaptım."

"Yine de bunu yapmak zorunda kalmamanı dilerdim," dedim

alçak sesle. Göz göze gelince bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Elmalar hazır."

Hiçbir şey söylemedi, sadece şeker, tarçın ve garip şekilli jöleyi kâseye dökmeye başladı. "Şimdi karıştıralım." Kaşığı uzattığımda gülümsedi. "Ellerini içine sok. Tek yolu bu."

"Çıplak ellerimle mi?"

"Temizler. Hadi, doktor." Parmaklarımı tutup birleşen ellerimizi meyvelerin üzerine koydu. "Bundan daha kötü şeylere de ellerini soktun."

Birlikte karıştırdık, ellerimiz yapış yapış halde birbirine sürtündü. Elleri büyük ve pürüzlüydü, parmaklarımızdan kayan tüm bu ıslak meyveler aklıma tamamen başka şeyler getirdi, parmaklarının tangamm içine kayıp yarı halka açık bir yerde içime girmesini.

Parmaklarıma boşal, Keeley, diye mırıldandı. *Sadece bir kez daha. Sonra seni tekrar öpeceğim.*

Bacaklarımın arasındaki sıcaklığı, üst bacağımın gerilmesiyle neredeyse acı veren ağrıyı hatırlıyordum. Gittikçe ıslandığımda çıkan sesler, şu anda çıkardığımız seslerin aynısıydı.

Başımı kaldırıp bakınca tıpkı o geceki gibi gözlerinin yüzümde, dudaklarımda olduğunu gördüm. Meme uçlarım tişörtümün pürüzsüz kumaşı altında sertleşti ve bu anıyla sırılsıklam oldum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni öpse, o pis ıslak parmaklarıyla külotumun altına uzansa havai fişek gösterisinin büyük finali gibi patlardım.

Tanrım. Onunla evlenmeme hiç şaşmamalı.

Yine olsa yine aynısını yapardım.

32

GRAHAM

TEMMUZ

Perşembe akşamı kapıdan içeri girerken, "Yemeği dışarda yiyebilir miyiz?" diye sordu umut dolu gözlerle. "Restoranda akşam yemeği. Belki biftek. Ya da hayır, dur... tavuk *tikka**. Tanrım, canım çok tavuk *tikka* çekiyor."

Keeley'nin tavuk *tikka* yemeyi düşünürken çıkardığı o sesi porno yıldızları bile bu kadar ikna edici çıkaramaz.

Yarın sabah erken saatte haftanın en önemli toplantıları vardı ama ona hayır diyemiyordum.

Ayağa kalkarak, "O zaman hadi," dedim. "Gidelim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki ona özel olarak yapılmış *Birkin* çanta teslim edileceğini söylemişim gibi ki, fiyatını öğrendiğimden beri böyle bir şey asla söylemem.

"Giyinmem gerekiyor!" diye bağırdı. "On dakika. Hayır! Yirmi!"

Odanın kapısına doğru tahmin ettiğimden daha hızlı koştu. Keeley ile birlikte olan bir erkek, onu hoşnut etmek için bir sürü masraf yapardı çünkü onu memnun etmenin garip bir geri dönüşü vardı. Onu gülümsetmeyi başardığım her sefer içimde bir şeylerin açıldığını hissediyordum.

Otuz dakika sonra odasından parlak kırmızı bir elbise ve ona uyan rujla çıktığında, homurdanmaya başlamak üzereydim.

* Tavuk *tikka*, Hindistan kökenli, küçük tavuk parçalarının yoğurt ve baharatlarla marine edilip ızgarada pişirildiği bir yemektir. (ç.n.)

Bu hamile elbisesi değildi ama onun zar zor sığacağı kadar esnekti. Dolgun memeleri düşük yakadan taşacak gibiydi. Bütün gece ona bakmamak için kendimi zor tutacaktım. Karşılaştığımız her erkek de ona bakacaktı ve bu benim için daha büyük bir sorundu.

Eli karnının üzerindeydi. "Sorun yok değil mi? Artık giyebileceğim çok bir şey kalmadı."

"Belki de biraz daha hamile kıyafeti almanın zamanı geldi."

Yüzü düştü. "Yani hayır demek istiyorsun."

"İyi görünüyorsun." Bu çok yetersiz bir cevaptı. Keeley iyi görünmüyordu. Reklam panosunda gördüğünüz ve kendinizi durup hayranlıkla izlerken bulduğunuz bir kadın gibi görünüyordu. Bir kez sahip olsanız, asla unutamayacağınız bir kadm. "İnsanlar memelerine bakabilir."

Gülümseyerek memelerini avuçladı. "Bakmak istediğini mi söylüyorsun, Graham? Bak bakalım! Sonsuza kadar kalmayacaklar, o yüzden biri onlardan biraz zevk almalı."

Yutkunup kapıya doğru yöneldim. "Memelerine bakmam gerekmiyor, Keeley." *Zaten beynime kazındılar.*

Çantasında anahtarlarını ararken, "Merak etme," dedi neşeyle. "Bir sürü fotoğrafını çektim. Belki sana bir tanesini doğum günü hediyesi olarak veririm."

Bu fikirle boğularak yutkundum. "Memelerinin fotoğraflarını *hediye* mi ediyorsun?"

"Sadece arkadaşlarıma. Sana, aşağıdaki Paul'a, UPS'ten Mike'a..."

Aniden durduğumda kahkaha attı.

"Hayır, memelerimin fotoğraflarını hediye etmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, onlar bu yıl gerçekten göz alıcı. Eminim şu anda *Only Fans*'ta doktorluktan kazandığımdan daha fazla para kazanırdım."

Asansöre doğru yürümeye devam ettim. Ama Tanrım, Keeley gibi bir kızım olsa erken yaşta mezara girerdim.

~

Keeley'nin en sevdiği Hint restoranına gittik.

Garsonun gözlerinin üzerinde dolaştığını, mutfak personelinin ona bakıp eğildiğini fark etmiyormuş gibi görünüyordu. Beni iki porsiyon tavuk *tikka* sipariş etmesi gerektiğine ikna etmekle meşguldü.

"Sadece benim için. Sen de istersen, üç porsiyon söylememiz gerekir. Ama hepsini sen sipariş etmelisin ki, ben sadece Hint yemeği istediğin için burada olan narin bir çiçek gibi görünmeye devam edebileyim."

Garson siparişimizi aldı. Keeley'nin dekoltesine baktığı süre karşılığında yemeğimiz bedava olmalıydı.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" diye sordu garson gittikten sonra. "Birbirimizi tanımalıyız."

"Bunu başından beri yapmıyor muyduk?"

Bana o *keyfimizi kaçırma Graham,* diyen kötü bakışlarından birini attı. Eskiden bu bakışlar beni sinirlendirirdi. Şimdi ise güldürüyordu.

"Tamam," diye kabul ettim. "Geçmişte ya da günümüzde herhangi biriyle akşam yemeği yiyebilirsin. Kimi seçersin?"

"Çikolatadan yapılmış bir kişi olabilir mi?"

"Yemeye niyetli olmadığın birinden bahsediyorum, Keeley." Aklı ilk olarak oraya gittiğine göre gerçekten aç olmalıydı.

"Gandhi," diye cevapladı. "Ya da Khloe Kardashian."

"Gandhi şu anda mezarında ters dönmüştür."

"Gandhi yakıldı, bu yüzden ters döneceğini sanmıyorum. Khloe ise zorluklar karşısında neşeli ve tanıştığı herkese karşı nazik. Ondan bir şeyler öğrenebilirsin." Keeley mutfağa doğru baktı.

Her çıkan tepsiyi izliyor, birinin bizimki olmasını umuyordu. "Sen kimi davet ederdin?"

"John Locke ya da Paul Krugman, şu ekonomist..."

"Aman Tanrım. Cidden mi? Kendinden daha sıkıcı birini bulup akşam yemeğine davet edeceğine emindim." *Sıkıcı* kelimesi ağzından çıkar çıkmaz kızarmasıyla daha önce söylediğim şeyi hatırladığını anladım.

Tamamen doğru olmasına rağmen, bunu söylediğime hâlâ inanamıyordum.

"Neden ekonomiye bu kadar takıntılısın?" diye sordu. "Ailende başka kimse bu tür şeylere ilgi duymuyor."

Omuz silktim. Daha önce hiç bu konuyu düşünmedim. Belki de saldırıya uğradıklarında karşı koyacak gücü olmayan insanlara kötü şeylerin olmasmdandı ve ben bir daha onların arasında olmak istemiyordum. "Finansal olarak güvende olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Diğer insanların da aynı durumda olmasını istiyorum."

"Böyle şeyler söylediğinde tıpkı bir *baba* gibi konuşuyorsun."

Sanırım bunu hakaret olarak söylüyordu ama gözleri parlıyordu ve gülümsemesi yumuşaktı. Asla itiraf etmese de bundan hoşlanıyordu.

Sonunda tepsimiz geldiğinde heyecanı hissediliyordu. Ellerini çırptı sanki tuvalete gitmesi gereken bir çocuk gibi koltuğunda kıpır kıpırdı.

Dehşete kapılmış halde, "Randevularında da böyle misin?" diye sordum.

"Boş ver. Ben sevimliyim. Dünyayı bir çocuk gibi takdir etmemi seviyorsun."

Aramıza bir kâse basmati pirinci kondu ve buharın arasından Keeley'nin iri gözlerini, arsız gülümsemesini görebildim. Anna ile en son, Michelin yıldızlı bir restoranda yemek yedik ve tüm akşamı yemek ve servisteki küçük kusurları bulmakla geçirdi.

Evet. Sanırım Keeley'nin dünyayı çocuk gibi takdir etmesi o kadar da kötü değildi.

Pilavdan kendine bolca koydu ve gözlerini kapatarak sanki bu şimdiye kadar gördüğü en erotik rüyaymış gibi kokuyu içine çekti. Sonra ilk tavuk *tikka* kasesini açarken kasıklarımı titretecek kadar inledi.

Tavuk parçalarını ve sosu kasesine kaşıkla koyup mutlu bir iç çekişle çatalını kaldırdığında... bağırışlar başladı.

Aşçı mutfaktan koşarak çıktı. "Burada doktor var mı?"

Keeley'ye baktım. Çatal hâlâ elindeydi ve yemeye hazırdı.

Kaşlarını çattı. "Dermatoloğa ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum."

"Tıp fakültesine gittin, Keeley. Teorik olarak başka şeyler de biliyorsun."

"Kahretsin," dedi ve iç çekerek masadan kalktı. "O tavuk *tikkayı* gerçekten çok istiyordum. Bu cinsiyetçi bir davranış. Bir erkekten yemeğini bırakmasını istemezler."

"Bu şartlar altında isteyeceklerinden eminim." Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. "Geri döndüğünde hâlâ burada olacak."

"Sıcak, acılı bir tavuk *tikka* istiyordum," diye cevapladı ve odanın diğer ucuna, şefin yanına doğru yürüdü. "Sürekli sebze yediğim ve seks yapmadığım hayatımda telafi etmek için bu kadarını istemek çok mu?"

Umarım şefe bunu sormazdı. Biz yaklaşırken ikimize baktı, sonra rahatlamış bir şekilde bana döndü. "Tanrıya şükür," dedi. "Sen doktor musun?"

Keeley duyulur bir şekilde inledi. "Çünkü herhangi bir acil durum bir erkek tarafından daha iyi yönetilir, değil mi? Hayır, doktor benim. O sadece şifalı kristallerimi tutmak için burada. Ne oluyor?"

Şefin gözleri biraz büyüdü. Bana "*Ciddi mi?*" der gibi bakıyordu.

Keeley konusunda asla emin olamazdınız ama yine de başımı salladım. "Graciela, aşçılarımızdan biri, doğum sancıları başladı," dedi hâlâ bana hitap ederek. "Durum kötü. Sanırım bebek çıkıyor. Biz... görebiliyoruz."

Keeley kaskatı kesildi. "Ambulans çağırdınız mı?"

"Çağırdık ama biraz zaman alacağını söylediler ve..." Kadının çığlığı havayı yırtarken irkildi.

"Tanrım, kahretsin," dedi Keeley ve sanki mekân ona aitmiş gibi aşçıyı iterek geçti. "Bana taze tavuk *tikka* borçlusunuz."

"Gerçekten doktor mu?" diye sordu, biz de peşinden giderken.

"Buna ben de şaşırıyorum."

Mutfak durma noktasına geldi ve aşçıların çoğu tezgâhın başından ayrılmış mutfak zemininde bir masa örtüsünün üzerinde yatan kadına dehşetle bakıyordu.

Bacakları açıktı ve arasmdan bir insan kafası görünüyordu. Bu yeterince korkutucuydu ama asıl kalp atışlarımı hızlandıran kadının altındaki kanlı sıvıydı. Belki normal bir durumdu ama bana *Bridgerton*'m ilk bölümünü hatırlatıyordu, bir kadının doğum sırasında öldüğü bölümü. Evet, bu birkaç yüzyıl önceydi ama bu durumdan ne farkı vardı? Ambulans gelmeyecekse, Keeley'nin elinde üç yüz yıl önce olmayan tek araç var mıydı? Ve bu kadın ölürse... o zaman ne olacaktı?

Keeley, hayatını sanki hiçbir şey onun için çok önemli değilmiş gibi yaşıyordu ama bu iş kötü giderse, her gün onun üzerine yük olacaktı. Köpeği kusturduğu için ağlıyordu. Böyle bir şey ona ne yapardı?

Kadm çığlık atınca acısı içime işleyen bir ürperti yarattı.

Şaşkın görünen müdüre, "Lavabo," diye bağırdı Keeley. Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve saçlarını arkadan bağlarken mutfağı geçip değerli *Birkin* çantasmı yere attı. Kaşlarını çatarak dirseklerine kadar kollarını yıkadı... bambaşka görünüyordu. Ciddi, odaklanmış biri. Ellerini kâğıt havluyla kuruladı ve kadının bacaklarının arasına çöktü.

"Ben Dr. Connolly," dedi. "Görünüşe göre mutfakta doğum yapacaksınız."

Kadın hızlıca İspanyolca bir şeyler söyleyince Keeley de aynı şekilde cevap verdi. Yine şaşırdım. Onu, Paris Moda Haftası daha iyi olduğu için Fransızca öğrenen biri olarak hayal ediyordum.

Keeley İspanyolca konuşurken... farklı geliyordu. Kendinden emin, otoriter. Ne dediğini bile anlamıyordum ama ona inanıyordum. Şu anda Keeley'nin bana söylediği her şeye inanırdım.

"Bıçağa ihtiyacım var," dedi Keeley müdüre. "Elinizdeki en keskin bıçak ve alkol. Gerekli olmayabilir ama gerekirse diye burada olsun istiyorum. Lütfen, Tanrı aşkına, bıçağı ona göstererek buraya gelmeyin. Havluya falan sarın. Ve ambulansın nerede olduğunu öğrenin."

Kadın bir kasılmayla tekrar çığlık attı. İrkildim ama Keeley'nin gözleri çelik gibiydi, tamamen sakindi ve sesi Graciela'yı yönlendirirken kararlı ve yatıştırıcıydı.

Saçları topuzundan çıkmaya başladı ve alnında ter damlaları vardı bu da Keeley'nin tamamen rahat olmadığını gösteren tek işaretti. Tabii, bir de bebeği tutmak için eğildiğinde omuzları geriliyordu. Biri yanına bir yığın havlu bıraktı ama o fark etmedi bile.

"*Él está casi aquí**," dedi Keeley, elleri bebeğin omuzlarındaydı. "*Una vez más***."

Kadın ağlayarak ıkındığında irkildim. Mutfağın karşısındaki adamlardan biri sessizce arka kapıyı açtı ve sokağa kustu.

Kadın çığlık attı ve sonra... başı tamamen ortaya çıktı. Keeley üst omzu çıkarmak için uğraştı, sonra alt omzu da ve aniden bebek kayarak çıktı. Kanla kaplı erkek bebek tiz sesle ağlıyordu. Oda alkışlarla yankılanmaya başladı ama Keeley hâlâ konsantre olmuş halde, bebeğin ağzını ve burnunu temizliyor, nabzını kontrol ediyor, kendi kendine mırıldanıyordu, *pembe, yüz yirmi, güçlü*

* (İsp.) Neredeyse geldi

** (İsp.) Bir kez daha

*tepki, aktif.** Sonunda tatmin olan Keeley, eğilip ağlayan bebeği annesine verdi.

Pahalı elbisesi mahvoldu. Çıkardığı ayakkabılar fare kapanının yanında duruyordu ve sanki dünyada her şey yolundaymış gibi gülümsüyordu. Onda insanlara gösterdiğinden daha fazlası vardı. Hatta kendisinin bile görmediği daha fazla şey vardı.

Çocuğumun annesine az önce olduğundan daha fazla âşık oldum. Bu gerçekten çok sakıncalıydı çünkü zaten fazla ileri gittim.

* Yenidoğan değerlendirmesinde cilt rengi, kalp atışı, refleks tepkiler ve hareketliliğe bakılır. "Pembe, yüz yirmi, güçlü tepki, aktif," ifadesi bebeğin sağlıklı ve aktif olduğunu gösterir. (ç.n.)

33

KEELEY

Şaşırtıcıydı ama elbisem kan ve plasenta ile kaplıyken tavuk *tikka* için çok iştahım kalmadı. Ambulans gelene kadar bekledik ve sonra arka kapıdan sokağa çıkarıldım. Graham beni dışarıdaki kusmukların etrafından dolaştırdıktan sonra mahvolmuş ayakkabılarımı çöp konteynerine attım.

"Keeley, yalın ayak yürüyemezsin. Burada muhtemelen cam parçaları vardır."

"O ayakkabıların nerede olduğunu gördün mü? Bir santim kalınlığında fare pisliği içinde duruyorlardı. Kaldırımın daha kötü olacağını sanmıyorum."

Beni kucağına alıp bir ceket ya da küçük bir çocuk kadar hafifmişim gibi taşımaya başladığında şaşkınlıkla çığlık attım. "Bu kadar güçlü olduğunu bilseydim, beni *her yere* taşırdın."

"Bunu daha uzun süre sır olarak saklamalıydım, Dr. Connolly." Gülümsedi. "Bu arada, kendini hiç böyle tanıttığını duymadım."

"Paniklemişti ve doktorla konuşmak her zaman insanları rahatlatır. Ama tabii ki..." Kendimi işaret ettim. "Muhtemelen rahatlatmamalı."

Beni sessizce taşıdı ve bu fırsatı onun ne kadar formda olduğuna hayran kalarak geçirdim. Kollarımı boynuna dolayıp vücudumu ona yasladığımda, göğsünün ve pazılarının adeta yontulmuş

taş gibi olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Kadınların *Superman* onları kurtardığında neden bu kadar sersemlemiş göründüğünü anlıyordum ve bunun ölümle burun buruna gelmeleriyle çok ilgisi yoktu.

Ama zaten biraz takıntılıydım. O gece beni reddettiğinden beri, bu duyguyu kapatmak için mücadele ediyordum. Odada olmadığında onu hayal etmekten nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum, kanepemde otururken geniş omuzları, mutfak tezgahma yaslanmış dar kalçaları, düşünürken çenesini eliyle okşama şekli ve *her seferinde o el olmak istiyordum.*

Kokmadığını bildiğim yerlerde bile sabun kokusunu duyduğumu hayal etmekten nasıl vazgeçebilirim bilmiyordum. Kalabalıkta siyah saçlı birini gördüğümde kalbimin hızla atmasını nasıl engelleyebilirim bilmiyordum.

Elimin altında sertliğini hissetmeyi ve onun, "İstemiyormuş gibi mi görünüyorum?" demesini düşünmekten nasıl vazgeçebilirim bilmiyordum.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu. Gülümsüyordu, sanki zaten biliyormuş gibiydi.

"Büyük, sulu bir biftek istiyorum." Bu tamamen yalan değildi. Gerçekten biftek de istiyordum. Kafamdaki her düşünceyi bilmesine gerek yoktu.

"İstekleriniz benim için emirdir, Dr. Connolly."

~

Mahvolan elbisemi çıkarıp duş aldıktan ve pijamalarımı giydikten sonra, Graham bir şekilde bize biftek ve fırında patates hazırladı. Hatta yemek yerken televizyon izleyebileceğimizi bile söylüyordu. Tabii ki, izlediğimiz dizi *Dr. Who*'ydu -onun seçimi- ve bu biraz haksızlık sayılırdı. Yani, bu gece bir canlının dünyaya gelmesine katkısı olmuş muydu? Sanmıyorum.

"Peki bu insanlar hiç seks yapacaklar mı?" diye sordum.

"Daha sadece on dakika oldu. Ama eğer aradığın buysa, seksi adam kaçıranlar yok. Devamını görmek için beklemelisin."

İnledim. "Bu *hayır* demek."

Diziyi durdurup bana baktı. "Bu gece beni etkiledin, biliyor musun? O mutfaktaki herkes perişan haldeydi ve sen fırtınanın merkezindeydin. Her şey ters gidebilirdi ama tam olarak ne yapacağını biliyordun."

"Bundan çok daha havalı şeyler yaparım. Dilimle kiraz sapını bağlayabilirim mesela. Ayrıca büyütülecek bir şey yok. Doğum çok kolaydı ve karmaşık değildi. Herhangi bir sorun çıkmış olsaydı, başım belaya girerdi."

"Kendini sürekli öven biri için övgüleri hiç kabul edemiyorsun. En azından bu gece iyi bir şey yaptığını kabul edebilir misin?"

Kahkaha atarken gergin hissettim. "Herkes beni hafife alıyor ama aslında doktorum, Graham. Bunu yapabilmem gerekiyor."

"Bence kendini hafife alan sensin, Keeley."

Söyleyişinde sinirimi bozan bir şey vardı. Belki de şu anda Dr. Patel gibi konuştuğu içindi.

~

Graham'ın sözleri bütün gece kafamda yankılandı ve ertesi sabah işe gittiğimde de hâlâ oradaydı. Trinny, bütün gün ekstra randevularım ve saat yediye kadar hastalarım olduğunu söylemeden önce her zamanki endişeli bakışını takındı. Neden hâlâ buna katlanıyordum? Evet, şu anda bu işe ihtiyacım olduğunu biliyordum ama neden başka bir iş aramıyordum?

Bence kendini hafife alan sensin. Belki Dr. Fox beni sadece görüntüşüm için işe almadı. Belki de kendime hiç saygı duymamamı, daha fazlasını hak etmediğimi düşündüğüm için üzerime atılan tüm çöpü kabul eden biri olarak görünmemi seviyordu.

Göğüslerimin büyüklüğü ve cazibemle, beni dinleyen herkese övünecektim. Ama becerilerimle övünmeyi düşünür müydüm? *Hayır.* Tabii ki hayır. Tıp fakültesini ve ihtisasımı asgari düzeyde çalışarak geçirdim.

Belki de Dr. Patel haklıydı.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Öğle yemeği molası yok mu?"

"Hayır," dedi. "Ama... merak ediyorum, bu sen misin?" Telefonunu bana çevirdi. Kırmızı elbiseli, mutfak zemininde diz çökmüş, doğum yaptıran kadının ben olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Başlıkta, *Seksi Hamile Doktor Doğum Yaptırıyor,* yazıyordu.

Dün gece birinin beni çektiğinden haberim yoktu ve bir an için beni hamile demelerine sinir oldum çünkü bu o kadar da belli değildi. Beni *seksi* olarak nitelendirerek telafi etmeye çalışmışlardı ama yine de...

Sonra daha ciddi bir endişe bunu gölgede bıraktı. Bu video internette dolaşıyordu ve henüz tanıdığım çoğu kişiye söylemeden hamile olduğumu duyuruyordu.

"Bunu nerede buldun?" diye fısıldadım.

"Bu sabah *TikTok*'taydı. Hamile misin?"

Yutkundum. Dr. Fox ve Dr. Joliet *TikTok*'u çok kullanan tiplere benzemiyordu, bu videoyu görme ihtimalleri neydi ki? Shannon ve babam *Facebook*'ta bile değillerdi, bu yüzden onlar için çok endişelenmiyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse... milyonlarca video vardı ve bu da o kadar ilginç değildi. "Şu anda kimseye bahsetmesen olur mu? Dr. Fox'a henüz söylemedim de."

Videoya tekrar baktı. "Gerçekten hamile görünüyorsun."

"O kadar da hamile görünmüyorum," diye itiraz ettim.

Bir saat sonra, bir hemşire başını kapıdan içeri uzatarak, "Tebrikler!" diye bağırdı. "Şüpheleniyordum ama bir şey söylemek istemedim."

O kahrolası videoyu neredeyse unutuyordum ama bir anda aklıma geldi. "Tebrikler mi?" diye fısıldadım.

"Senin o doğumu yaptırman *uluslararası* haber oldu."

Çıktıktan sonra videoyu arattım. Altı milyon kez izlenmişti. Yorumlara göz attım üçte biri iğrençti, birçoğu da kesinlikle doktor olmadığımı iddia ediyordu. Birkaç kişi *Birkin* çantamın sahte olduğunu iddia ediyordu ve sadece onlara cevap verdim çünkü hadi oradan. O çantayı, yirmili yaşlarındaki bir manikürcü "teyzemde gerçeği var sahte olduğunu anlarım" desin diye almadım.

Ama yorumların çoğu... etkilenmişti. Tıpkı Graham gibi. Graciela'yla İspanyolca konuşmam hoşlarına gitmişti. Mutfaktaki adamlar kelimenin tam anlamıyla kendilerini kaybediyorken benim sakin ve kontrollü olmamı beğenmişlerdi.

Kamuoyunun görüşü ne yönde olursa olsun, oyunumun sona erdiği çok açıktı. Fox ve Joliet'e hamile olduğumu bildiren bir e-posta yazmaya başladım ama bitiremeden Dr. Fox interkomdan bana bağırmaya başladı. "Ofisime. *Hemen.*"

Derin bir nefes alarak masamdan kalktım. Müdür, dekan veya başhekim tarafından azarlanmadığım bir gün geçmediğinden içinde bulunduğum durum bana tamdık geliyordu. Ancak bugün aynı zamanda sinirliydim. O kadar da büyük yanlış bir şey yapmadım. Sözleşmemde onlara bebek sahibi olmadan üç ay önceden haber vermem gerektiği yazmıyordu. Ancak sözleşmemde, onların kesinlikle ihlal ettiği Kaliforniya iş yasalarına atıfta bulunan birçok madde vardı.

Ayrıca Dr. Fox'ın bana ihtiyacı olduğu kadar benim de bu işe ihtiyacım vardı, o yüzden boş ver. Bu kadından korkmaktan bıktım. Sürekli yapmaması gereken yüzlerce şeyi yaparken ben yanlış yapmışım gibi davranılmasından sıkıldım.

İçeri girerken telefonunu bana doğru çevirdi. Makalenin başlığı *Restoranda Doğum Yaptıran Göz Alıcı Hamile Doktor*'du.

"Bunu açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Göz alıcı kelimesini kullanır mıydım, bilmiyorum" diye cevapladım. "New York'ta belki ama Los Angeles'ta? Ben, on üzerinden yediyim. Makyajla belki sekiz."

Bana inanamayan gözlerle baktı. "Ukala davranmanın işini kurtaracağını mı sanıyorsun? Açıkça *hamile* olduğundan bahsediyordum."

"Bu işi kabul ettiğimde hamile olduğumu bilmiyordum. Planlı bir şey değildi, olan oldu."

"*Olan oldu mu*?" diye sordu. "Hâlâ deneme süresindesin unuttun mu?"

Laboratuvar önlüğümün ceplerinde yumruğumu sıktım. Her gün kuaföre ve alışverişe gidip hamile bir kadın öğle yemeğini atlayarak onun yerine çalıştırırken doğum izni için ihtiyacım olan birkaç haftadan başka bir şey düşünmeyecek kadar bencildi.

Son zamanlarda benim onun yerine yaptığım gibi, onun da birkaç hafta boyunca çok çalışması gerekecekti.

"Beni kovacaksan, kov gitsin." Ellerimi ceplerimden çıkardım ve masasma koyup ona doğru eğildim. "Ama sana şunu söylemeliyim ki, en iyi arkadaşım ülkedeki önde gelen işyeri ayrımcılığı avukatlarından biridir. *Lawson* ve *Fiducia* davasma bakabilirsin. Ayrıca hamileliğim kamuoyuna duyulduğunda kovulmam bana davanın kesin sonucu gibi geliyor."

Şu an en iyi haliyle Gemma gibi konuşuyordum. Ama söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum... ve Kathleen Fox çok da korkmuş görünmüyordu.

~

Eve dönerken bunu konuşmak istediğim tek kişi Graham'dı. Evet, bir süredir onlara gerçeği söylemem için baskı yapıyordu ama aynı zamanda beni destekleyeceğini de biliyordum.

Arabayı garaja park edip Paul, Mark ve Jacobson'la hei z

manki sohbetimi atlayarak bir an önce yukarı çıkmak istedim. Daire kapısından içeri girer girmez durdum. Graham'ı kot pantolon ve siyah düğmeli gömlekle dışarı çıkmak üzereyken buldum.

Çok iyi görünüyordu.

Gerçekten çok, çok iyi görünüyordu.

Bu gece Colin için bekârlığa veda partisi düzenleyeceğini unuttum. Görünüşe göre, Mandy'nin tarih belirlememesi nedeniyle gerginlik vardı ve Colin'i neşelendirmeye çalışıyorlardı. Colin'i kucak dansları ve pastadan çıkan kızlarla neşelendirmenin duruma yardımcı olmayacağım söylemek isterdim ama sanırım bu kulağa kıskançlık gibi gelebilirdi.

"Bu kadar erken çıkacağını bilmiyordum," dedim. Sesimde keşke olmasaydı dediğim bir hüzün vardı.

Saatine baktı. "Saat yedi buçuk Keeley, akşam yemeği için buluşacağız. O kadar da erken değil."

"Yani... sadece akşam yemeğine mi çıkıyorsun?"

Kollarını sıvamaya odaklandı ve saati ışıkta parıldıyordu. En azından *Rolex* almayacak kadar cimriydi, bu yüzden kadınlar parası için ona atlamayacaklardı.

Diğer her şey için, evet. Ama para için değil.

Kafasını salladı. "Planı Simon yaptı bu yüzden orada biteceğini sanmıyorum."

Gömleği yumuşak görünüyordu. Onu bu gece dışarıda gören bir kız olsaydım, doğruca yanına gider, parmaklarımı gömleğinin üzerinde gezdirir ve nereden aldığını sorardım. O da hatırlamadığını söylerdi ve bir içki ister miyim diye sorardı, ben de ona gülümserdim -oyuna katıldığım için küçük bir ödül- çünkü ikimiz de o gömleği nereden aldığını umursamadığımı bilirdik.

Onu izlerken yakalandım ve yanıma geldi. "İyi misin?" Sanki hastalık belirtileri için muayene ediyormuş gibi çenemi yukarı kaldırdı.

"İyiyim," dedim elini iterek. "Ama sırf kirayı ödediğin için birini eve getirebileceğini sanma."

Gözleri yüzümde gezindi, bir şey arıyordu sonra hafifçe gülümsedi. "Aklımda tutacağım."

Anahtarlarını alırken tereddüt etti.

"Ben iyiyim," dedim. "Ama *Tulane sweatshirt*'ümü bulabilirsem daha iyi olacağım."

"Zaten senin değildi." Yüzünde yine hafif bir gülümseme vardı. "Ama evet, *sweatshirt*'ün ortadan kaybolması gerçekten gizemli."

O gittikten sonra daire bir anda bomboş göründü. Kıyafetlerimi değiştirdim ve kilom kadar abur cubur yemeyi *düşündüm -Lucky Charms, Doritos ve Oreo-* belki de sebze ihtiyacımı karşılamak için biraz *guacamole** ama yapmadım. Hamileliğin başında, sanki dinlemek zorunda olmadığım biri ya da bir şey tarafından rehin alınmış gibiydim. Şimdi ise bebek benim için canımın istediği her şeyden daha önemliydi bu yüzden sıkıcı bir salata yedim. Graham'ın iyi bir seçim yaptığım için başımı okşayarak beni çocuk gibi sevmemesi çok kötüydü. Arkadaşlarım ve tanıdıklarımdan video hakkında mesajlar aldım ama benim endişem işimdi ve bunu konuşmak istediğim tek kişi de Graham'dı. Sanırım arayabileceğim başka insanlar da vardı, Gemma'nın bu kavgaya tüm gücüyle katılacağından emindim ama bunun aynı olmayacağını biliyordum. Beni sakinleştirebilirdi ama Graham'ın yaptığı gibi beni rahatlatamazdı. Kimse yapamazdı.

Bridgerton'ı açtım ve hemen kapattım. Graham'ın yorumları olmadan hiç eğlenceli değildi ve o gittikten sonra her zaman böyle yalnız hissedecek miyim diye merak ettim.

Yalnız yaşamayı sevdiğimi sanıyordum. Özgür olmayı sevdiğimi sanıyordum. Belki de daha fazlasını istemeye kalkışmamak için kendime böyle söylüyordum.

~

* *Guacamole*, Meksika mutfağına özgü, avokado ezmesiyle yapılan, içine limon suyu, soğan, domates, kişniş ve biber eklenen sostur. (ç.n.)

Cumartesi sabahı uyanıp telefonumdaki mesajlara göz attım. Artık tüm arkadaşlarım videoyu izlemişti, bu da beni keşke daha gösterişli bir şey yapsaydım diye düşündürüyordu, mesela bebeği çıkarırken bir saldırganı savuşturmak için çılgın bir tekme atmak gibi. Belki de *John Wick* tarzı bir kalem hamlesi olabilirdi.

Videonun neden bu kadar ilgi gördüğünü hiç anlamıyordum. Bir adamın frizbi yakaladığı videoyu kim izlemek isterdi ki? Çünkü temelde yaptığım buydu, sadece frizbi amniyotik sıvıyla kaplıydı ve kısa süreliğine vajinada sıkışmıştı.

Tamam, sanırım bir adamın vajinadan frizbi çıkardığı videoyu izlerdim.

Mesajlara hızlıca geçerken gözüm tanımadığım bir numaraya takıldı.

Merhaba Keeley. Benim adım Trevor MacNulty. *Mindy and Mills'te yapımcıyım. Umarım sakıncası yoktur, numaranı ortak bir arkadaşımızdan aldım. Videonu gördüm ve birlikte çalışmak hakkında konuşmak isterim. Lütfen en kısa zamanda beni ara.**

İşte bu. Sonunda şöhret olma şansı ayağıma geldi. Kendi programıma geçmeden önce onların tıbbi uzmanı olurum. Çok ilginç, nadir görülen cilt hastalıklarını teşhis ederim ama programda kişisel bir unsur da mutlaka olur. İzleyiciler beni iş modunda görür ama aynı zamanda Rihanna ile pilatese giderken veya Jennifer Garner ile mutfağında çörek yaparken de izler.

"Graham!" diye bağırarak pijamalarımla mutfağa koştum. "Graham, zengin olacağım!"

Sesim boş dairede yankılandı. Kapısı, dün gece çıktığında olduğu gibi hâlâ ardına kadar açıktı.

Tezgâha tutundum, üzerime ansızın çöken öfke dalgasıyla sendeledim.

* *Mindy and Mills*, Amerika'da faaliyet gösteren kurgusal bir televizyon ve film yapım şirketidir. (ç.n.)

Bütün gece dışarıda kalmış. Ona kimseyi eve getiremeyeceğini söyledim, o da benim emirlerimi harfiyen yerine getirip geceyi onunla geçirdi.

Seni orspu çocuğu. Seni lanet olası orspu çocuğu.

Onu başka biriyle hayal ettim, benden çok Anna'ya benzeyen biriyle, uzun boylu, zarif ve tabii ki, hamile *olmayan* biriyle. Üstündeki siyah gömleğin düğmelerini açan, kemerini çözen. Onun altında, kontrolü ele almasına izin veren...

Kadından nefret ediyordum ama ondan daha çok Graham'dan nefret ediyordum. Gerçekten delicesine nefret ediyordum.

Ondan neden nefret ettiğimi bile bilmiyordum, teknik olarak yanlış bir şey yapmıyordu ama düşüncelerim öfke dolu ve mantıksızdı. Onu evden attığımı hayal ettim. Kilitleri değiştirip dosyalarını ve bilgisayarını kapının önüne koyduğumu. Hem zaten yanlış bir şey yaptı. Teknik olarak, evliyiz.

Telefonu aldım, tek amacım şu anda başka biriyle olan ilişkisini tamamen mahvetmekti. Doğumun başladığını söyleyecektim. Bunu tek gecelik ilişkine nasıl açıklayacaktı bakalım, Graham? Ama daha telefonu çalmaya başlamadan muzların üzerine yapıştırdığı notu gördüm:

Spor salonundayım. Ben yokken meyveleri yememeye çalış.

Telefonu kapattım ve bir an durup bunu sindirdim. Rahatlamayı hissettim sonra da aslında hiç umursamamam gereken bir şey için rahatladığımı fark ettim. Bu an, hayatımın en önemli anı olabilirdi. Sırf Graham evde değil diye bunu nasıl unutabilirdim?

Neyse. Yine de onunla konuşmam gerekiyordu. Gelecekteki *reality* şovumdan çıkacak tüm yan projeleri dinlemesini istiyordum. Muhtemelen yayın hakları konusunda da her şeyi biliyordu. Para oradaydı, en azından duyduğum kadarıyla.

Hızla giyinip asansörle en üst kata çıktım. Binanın lüks spor salonu, şehir manzarasına bakan dev camlarla doluydu.

İçeri girdiğimde, *deadlift** yapıyordu, bu yüzden ilk olarak kolları dikkatimi çekti. Gerçek hayattaki erkeklerde olamayacak ekstra kaslarla dolu, iri ve gergindi. Övünmek gibi olmasın ama çok sayıda erkeği çıplak gördüm, bu yüzden biliyordum. Alnında ter damlaları parlıyordu, gözleri o kadar odaklı ve kararlıydı ki, içime yıldırım gibi bir arzu çarptı.

Ancak arzu sadece bana değil, koşu bandındaki kıza da çarptı. Onu gizlice fotoğraflıyordu, çok rahatsız oldum. Yani onu tanımıyordu bile.

"O evli," diye fısıldadım yanından geçerken. "Bilgin olsun."

Yürümeye devam ettim ne halt ederek böyle bir şey söylediğimi sorguladım. Graham yakında gidecekti ama o kadmla yıllarca aynı asansörü paylaşabilirdim.

Evli bir adama bakmamalıydı. Yüzük takmıyor olsa bile.

Beni gördü ve ağırlığı yere bıraktı, endişeyle kaşlarını çattı. "İyi misin? Sanırım sadece acil bir durum seni insanların kasıtlı olarak egzersiz yaptığı bir odaya getirebilir."

"Hep buradayım," diye cevap verdim ancak iki yıl önce binayı gezdikten sonra buraya ilk kez geliyordum.

Koşu bandındaki takipçi hâlâ beni izliyordu, bu yüzden normalde olduğundan daha fazla yaklaşarak sanki gerçekten bana aitmiş gibi elimi göğsüne koydum. Elime baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Nabzını kontrol ediyorum," dedim. "Senin için yaptığım hayat sigortası poliçesi için."

"Nabız oradan ölçülmez Keeley."

"Ah, unutmuşum... hangimiz tıp fakültesine gitti Graham? Sen mi?"

Sırıttı. "Yakın zamana kadar ikimizden biri olduğuna ikna olmadım. Ne oldu?"

"Çok ünlü olmak üzereyim ve *reality* şovumun adını bulmama yardım etmen gerekiyor."

* *Deadlift,* halter kaldırılarak yapılan temel güç egzersizidir. (ç.n.)

"*Reality* şov," diye tekrarladı düz bir sesle. "Bu gerçek mi yoksa yine kafandan uyduruyor musun?" Büyük elini başının üstünde gezdirdi ve orada tuttu. Koltuk altını görmek bile meme uçlarımı sertleştirdi. Altı aydır seks yapmadığım için bu hale geldim, erkeklerin koltuk altı kıllarını görünce meme uçları sertleşen bir kadın.

Bu yeni bir dip noktaydı.

"Az önce bu mesajı aldım," dedim telefonumu sallayarak.

Mesajı okudu ama beni piyango kazanan birinin coşkusuyla havaya kaldırmadı ve bu mantıklıydı. Graham piyango kazansa bile hepsini bir yatırım fonuna koyup işine devam ederdi.

Telefonuma uzandım. "Onu henüz aramadım. Çok hevesli görünmek istemiyorum."

"O zaman umalım da kimse seni buraya koşarak gelip bana bunu anlatırken görmemiş olsun." Kaşlarını çattı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Tabii ki. Herkesin istediği bu."

Tartışmak istediğini anlayabiliyordum ama bir şekilde kendini tuttu. "O zaman gidip adamı arasana."

Gözlerimi kırptım. Onunla bu konuda konuşmayı henüz bitirmedim. Ürün satışı fırsatları, cilt bakımı ve makyaj dünyasının bir başka ünlü markası için fazla doymuş olma ihtimali (Bir Doz Dr. C, Dr. C'nin Kapatıcı Kremi... isimler kendiliğinden geliyordu) hakkında onun düşüncelerini öğrenmek istiyordum. Ama beni başından savıyordu, açıkça mutlu değildi ve mutsuzluğunun benim mutluluğumu da biraz eksiltmesinden hoşlanmadım.

Eve dönüp Trevor MacNulty'nin numarasını aradım. En iyi ihtimalle kibarca ilgileniyormuş gibi bir mesaj bıraktım.

Graham sonunda geri döndüğünde, benimle bunu konuşmak için aptalca egzersizini bırakmadığı için hâlâ sinirliydim. Üstü başı dağınıktı ve muhteşem yakışıklı görünüyordu. Bu beni daha da sinirlendirdi.

"İğrenç görünüyorsun," dedim somurtarak.

"Öyle mi?" Mutfağı geçip yanıma geldi, sonra fazlasıyla kasıtlı olarak benden daha yüksekte duran bir bardağı almak için uzandı ve terden sırılsıklam göğsünü benimkine bastırdı, nemli kolu yüzüme değiyordu. Sabunun kokusunu alırken nefesinin tenimde dans ettiğini hissediyordum.

İğrendirmeye çalışıyordu ama bunun yerine birdenbire aklıma bir anı geldi, o kadar keskindi ki, dayanamadım, ağırlığı üzerimdeydi, nefesi boynumdaydı ve boğuk, gırtlaktan gelen inlemesi... *Keeley, boşalacağım, siktir.*

Kollarımdan bir ürperti geçerken midem sanki aşağı doğru hızla inen hız treni gibi sallanıp döndü.

Bu kesinlikle gerçekti ve asla bitmesini istemedim.

"İyi misin?" diye sordu biraz uzaklaşarak. "Korkmuş görünüyorsun."

"Hayatımda bu kadar çok terle temas ettiğim bir an olmadı."

"Bu senin hakkında benden daha çok söylüyor. Bu arada 701 numaralı dairedeki kadınla konuştum. Ona kocan olduğumu söylemişsin?"

Bir kâğıt havlu alıp terini silmeye başladım. "Kardeşim olduğunu söylerdim ama bu hamilelik meselesini olduğundan daha garip hale getirirdi."

Dilini çıkardı. Az da olsa eğleniyordu. "Ona hiçbir şey söylemene gerek yoktu."

Bence de ona hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Ne diye sana hangi dairede yaşadığını söylesin ki?

Umursamıyormuş gibi yaparak uzaklaştım. İstediğim her şeye kavuşmak üzereydim ama düşünebildiğim tek şey vardı... Graham.

34

GRAHAM

Keeley odada volta atarak MacNulty ile konuşuyordu. Konuşma sırasında adeta canlandı, kahkahalar atıyordu ve MacNulty göremese de çılgınca ellerini sallıyordu. Böyle olduğunda, herkesi her şeye ikna edebilirdi. Bir televizyon şovu alabilir. Hatta elinde olsa bütün televizyon kanalını bile aldırabilirdi.

Görünüşe göre MacNulty'yi ikna ediyordu. Röportaj saati belirlendi ve ona giyecek hiçbir şeyi olmadığını söylediğinde, MacNulty bir stilist ve birkaç kıyafet göndereceğini söyledi. Tam da Keeley'nin istediği şeydi, şöhret, stilistler, hayranlık... Ve ben bunun her şeyinden nefret ediyordum. Sanırım bu beni pislik yapıyordu ama bir an bile öyle olmadığımı düşünmedim, yani bu farkındalık beni çok etkilemedi.

"Kızımız ünlü olacak," dedi gözleri parlayarak. Sadece kahrolası bir röportajdı ama bunu şimdiden talk şov sunucusu olarak geleceğe dönüştürüyordu. "Hayal edebiliyor musun? *Kids' Choice Awards*'a katılabilir ve tüm küçük Kardashianlarla özel jetle *glamping*** yapabilir."

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Bu, zeki ve duygusal açıdan olgun bir yetişkin olmak için mükemmel bir reçete gibi görünüyor."

* *Kids' Choice Awards, Nickelodeon* kanalının 1988'den beri düzenlediği, kazananların çocukların oylarıyla belirlendiği popüler eğlence ödül törenidir. (ç.n.)

** Lüks kampçılık, *glamorous* ve *camping* kelimelerinin birleşiminden oluşan, konforlu koşullarda yapılan kamptır. (ç.n.)

Kaşlarını çatıp sinirle uzaklaştı, beni şimdiden babasının oynadığı role sokuyordu... tüm eğlencelerini mahveden kötü adam.

Ve öyle olacaktım.

Keeley o kadar canlı rüyalar görürdü ki, etrafındaki herkesi bunun gerçek olduğuna ikna edebilirdi. Sizi, gerçekte olduğundan tamamen farklı bir dünyaya inandırırdı ve sonra bir otel odasında uyanırdınız, tüm hayatınızın değiştiğini düşünürdünüz ama elinizde sadece evlilik cüzdanı ve iki alyansın faturası kaldığını fark ederdiniz.

Sanırım annesinden miras aldığı bir başka özellikti, olayları bu kadar canlılıkla anlatma yeteneği.

Röportaj yapıldığında onu seveceklerdi. Bütün dünya onu sevecekti. Nasıl sevmesinler ki? Keeley, girdiği her odayı aydınlatıyordu ta ki, bakılan tek şey o olana kadar. Ama tüm bunlar olduğunda tehlikede olacaktı. Hayranları, fotoğrafçılar ve yabancılar onu sokakta durduracaktı. O ve kızımız artık güvende olmayacaktı ve ben bunu engelleyemeyecektim.

Sanki tarih tekerrür ediyordu.

35

KEELEY

Her şey çok hızlı oluyordu.

Pazar öğleden sonra, The Grove'da *Mindy ve Mills*'in canlı yayın programı vardı. Beni sığdırmak için kemancı çocuğu programdan çıkarmışlardı, bu yüzden muhtemelen kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama... o çocuğun önünde koca bir hayat vardı. O'Keefe genleri olan benim ise eğer şanslıysam on yıl kadar ömrüm kalmıştı.

Stilist eve bir askı dolusu elbiseyle geldi ve boyum nedeniyle bol kesimli olanları, ten rengim yüzünden de koyu renkli olanları hemen eledi. Sonunda, 60'lar havası taşıyan parlak pembe, kolsuz, yuvarlak yakalı ve hamile karnımın hemen üstünden geçen bir kemeri olan elbise üzerinde anlaştık.

Graham başından beri kötü ruh halindeydi ve beni görmezden geliyordu, hatta stilist ona selam verdiğinde homurdanarak karşılık verdi. Bundan bıktım... özellikle de görmezden gelinmekten.

Stilist çıktığında saat geçti. Mutfak masasında dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu ve sanki yokmuşum gibi davranıyordu.

Seçtiğimiz elbiseyi görmek isteyip istemediğini sordum ve "Gerek yok," diye homurdanınca sonunda patladım.

"Ne oluyor dostum? Hayallerim gerçek oluyor ve pislik gibi davranıyorsun."

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve koltuğuna yaslandı, bana bakmadan önce bir süre gözlerini kapattı. "Ünlülerin hayatının ne kadar zor olduğunu hiç düşündün mü? Ya da ne kadar tehlikeli olduğunu? Drew Bailey her yere kılık değiştirerek gidiyor ve yine de fotoğraf çekilmeden kapısından çıkamıyor. Bir adam üç buçuk metrelik çiti tırmanıp arka bahçelerine saklandı, tanrı aşkına. Eğer bu iş senin umduğun gibi giderse hayatının geri kalanını tehlike içinde geçireceksin."

Kahkaha attım. "Drew Bailey kadar ünlü olmayacağım. Doktorların sapıkları olmaz."

"Olur," dedi somurtarak. "Sen, zihinsel olarak dengeli birinin bile düşünmeden evlenmek isteyeceği bir kadınsın. Dengeli olmayan birinde neye yol açacağını bir düşün."

Şu anda onun da çok dengeli davranmadığını söylemek istiyordum ama kendimi tuttum. "Drew gayet iyi idare ediyor."

"Drew tanıştığı herkesle sohbet etmek istemiyor," diye karşılık verdi. "Kasiyerle sohbet etmek için yirmi dakika fırında takılmıyor. Tamamen yabancı insanları durdurup tişörtlerinin anlamını ya da saçlarını nerede yaptırdıklarını sormuyor."

Gözlerim yanmaya başladı. "O kadar da kötü değilim."

İç çekerek dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırdı ve odasına gitmek için kalktı. "Kötü olduğunu hiç söylemedim ama her kapıdan çıktığında endişeleniyorum ve durum daha da kötüye gidiyor."

~

Pazar günü, düşündüğümden daha az heyecanlı uyandım. Bunun nedeni Graham'ın söylediklerinin beni endişelendirmesi değildi. Planım, tam ayarında şöhret elde etmekti, güzel kıyafetler alabileceğim ve Khloe ile egzersiz arkadaşı olabileceğim gibiydi. Aynı zamanda yine de istediğim her şeyi yapabilmeliydim ve iste-

diğim kişiyle konuşabilmeliydim. Yani sadece benim için uygun olduğunda tanınabileceğim bir noktaya ulaşmaktı.

Ama -stilistin burada olması ve tüm bunları hayal etmek eğlenceli olsa da- gerçekte bugün çok ilginç sayılmazdı. Gidip çılgın bir cilt hastalığı teşhis etmeyecektim. Bilgi birikimimden bahsetmeyecektim bile. Konu sadece mutfak zemininde bir bebeği dünyaya getirmekle ilgili olacaktı ve bu hikâyeden çoktan sıkılmış durumdaydım.

Sabah oyalanırken Graham, kapsamlı ve gereksiz egzersizlerinden birini yapıyordu ama stüdyoya gitme vakti geldiğinde, onu beklerken buldum.

"Seni götürürüm," dedi. Cuma gününden beri tıraş olmamıştı, üstünde gömlek ve kot pantolon vardı. Görev dışındaki Gizli Servis ajanı gibi sert görünüyordu.

"Sorun değil," dedim. "Saçımı ve makyajımı yaptırmam gerekiyor bu da epey zaman alıyor."

"Biliyorum. Beklerim."

"Saatler sürer..."

"Keeley, bunu tek başına mı yapmak istiyorsun?"

"Hayır," dedim. Benimle olursa kendimi biraz daha iyi hissederdim. Belki o da daha iyi hissederdi.

"O zaman gidelim," dedi.

~

Adresi haritaya yazdı ve bizi yavaşça, güvenli bir şekilde şehrin diğer ucundaki The Grove'a götürdü. Camdan dışarı baktım, annem bu anı nasıl yorumlardı diye düşünürken ne zaman hayal ettiğim gibi hissedeceğimi merak ettim. Çünkü heyecanı, kıyafetleri ve stilistin dün bana binlerce kez sevimli olduğumu söylediği gibi iltifatları hayal ettim ama aynı anda hissettiğim bu garip rahatsızlığı hiç hesaba katmadım. Evet, gerginlik vardı ama aynı

zamanda... kopukluk da vardı. Dikkat çekmeyi sevdiğimi sanıyordum -hatta bununla tanırırım- ama bu yanlış türdendi.

Graham arabayı park etti ve beni binanın arka kapısına kadar götürdü, burası geçici olarak saç ve makyaj odası* olarak kullanılıyordu. Cam duvarlı asansörle yukarı çıktık, asansörden bekleyen kalabalığın tamamını görebiliyorduk.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"İyi misin?" diye sordu Graham.

"Çok insan var."

Ondan bir uyarı bekledim ama gelmedi. Bunun yerine elini uzatıp benimkini tuttu. Avuç içi büyük, sıcak ve kuruydu, benimki ise terli, soğuk ve küçüktü. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmiyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Gerçekten iyi bir baba olacaktı. Birisi için gerçekten iyi bir koca olacaktı.

Bir gün evleneceği o gizemli kadınla yaşayacağı hayatı net bir şekilde görebiliyordum. Son derece sıkıcı olacaktı. Sürekli evde yemek yiyeceklerdi ve kadın, ani dürtüleriyle, ipotekleri kadar pahalı zeytin yeşili süet bir trençkot almayacaktı. Hafta sonu Cabo'ya gitmeyeceklerdi. Ben ve Gemma'nınkine benzeyen bir evde yaşayacaklardı ve kızımız havuzda oynarken arka bahçede mangal yapacaklardı.

Eğer annemle ben şöhret ve servet hayalleriyle meşgul olmasaydık muhtemelen benim de çocukluğum böyle olurdu. Sonunda bu hayallere kavuşmak üzereyken kendimi Graham'ın başka biriyle yaşayacağı sıkıcı hayatı hayal ederken buluyordum.

Yukarıda herkes bana iltifat ediyordu. "Saçların çok gür, kirpiklerin çok uzun, karnın çok sevimli." Buzlu su ve atıştırmalıklar getiriliyordu. *Mills ve Mindy* dışarı çıkarken uğrayıp röportaj ve

* Yeşil oda, tiyatro, televizyon ve film setlerinde, sanatçıların sahne ya da çekim öncesinde beklediği ve hazırlandığı özel dinlenme odasıdır. (ç.n.)

videom hakkında heyecanla konuşuyordu ve ne kadar etkileyici olduğumu söylüyordu.

Tabii ki, ben de heyecanla karşılık verdim ve burada olmaktan çok mutlu olduğumu söyledim. Ama pencereden dışarı baktığımda binlerce insan görüyordum ve makyöz için gözlerimi kapattığımda, başka bir yerde olmayı hayal ediyordum.

Graham odanın diğer ucunda oturmuş telefonunda bir şeyler okuyordu, muhtemelen sıkılmıştı ve sinirliydi. Ona mesaj attım.

Ben: Gidebilirsin.

Aynada gözlerimiz buluştu. Yüzümde gördüğü şey onu gülümsetti ve cevap yazdı.

Graham: Kalmak istiyorum.

Tanrıya şükür. Ona ihtiyacım vardı ve nedenini bilmiyordum. Sanki tüm bu deneyim fırtınalı bir denizdi de ve o benim tek kuru toprağımmış gibiydi.

Gösteri başladığında kalabalığın uğultusu sağır ediyordu. Başım sarsıldığında makyöz güldü. "Merak etme. Bu çekimleri dış mekânda yaptığımızda çılgına dönüyorlar. Delilik bu."

Neden bunun beni rahatlatacağını düşündüğünü anlamıyordum.

Sonunda makyaj koltuğundan kalkmama izin verildiğinde yapımcılardan biri beni sahneye götürmek için bekliyordu.

Graham, mümkün olduğunca uzun süre yanımda kalmaya kararlıydı, odanın diğer ucundan yanımıza geldi, gülsem mi ağlamasam mı bilmiyordum. Her ikisini de yaparsam makyajımın bozulacağından korkuyordum.

Asansörde yaptığı gibi elimi tutmasını istedim ama o anın geçtiğini hissediyordum.

Aşağı indik, bir koridordan geçtik ve sonra... dışarı çıktık. Sahneye giden yol kordonla çevrilmişti ama barikatın diğer tarafında insanlardan oluşan sağlam bir duvar vardı. Benim için burada olmadıklarını anlıyordum -sadece Mindy ve Mills'i şahsen gördüklerini söylemek ve belki de kamerada görünmek istiyorlardı- ama bunların hiçbiri benim istediğim şey değildi. Burada yaptığım şeyden hoşlanmıyordum ve asla tanımayacakları yüzsüz bir kalabalığa karşı duran sunucuların yerinde de olmak istemezdim.

Panik duygusunu bastırmaya çalışarak Graham'a döndüm. "Sanırım sonra görüşürüz."

Sesimdeki tereddüdü fark etti ve açıkça gergin olmasına rağmen eğildi, dudakları kulağımın hemen yamndaydı. "Bir saat sonra evde olacaksın. İkimize biftek ve patates kızartması sipariş edeceğim ve adam kaçıranla ilgili filmi izleyeceğiz. Bunu seksi bulacaksın, senin zevkinden dehşete düşeceğim ama biraz da tahrik olacağım. Buna odaklan."

İçimi bir sıcaklık kapladı. Burada bana önemli hissettirmek için bulunan on çalışan vardı ama asıl işe yarayan şey, Graham'ın tam olarak ne duymak istediğimi bilmesi ya da belki Graham'ın tahrik olduğunu düşünmekti.

"*Sweatshirt*'ümü geri verir misin?"

"O kadar da değil," diye homurdandı ve güldüğümde o da güldü.

Adım söylendiğinde sahneye çıkan merdivenleri tırmandım ve kalabalıktan bir uğultu yükselmeye başladı o kadar yüksekti ki, bakmaya bile dayanamıyordum.

Tökezlemeden koltuğuma oturdum. *Mindy ve Mills* videoyu hayranlıkla tekrar izlediler ve sonra sorular sormaya başladılar. *Korkmuş muydum? Aklımdan neler geçiyordu? Artık ömür boyu bedava tavuk tikka yiyebilecek miydim?*

Gülümseyip şakalar yaparak sohbet ettim ama olması gerekenden daha yüksek vitese geçmiş gibi hissediyordum. Heyecanlıydım ama beklediğim *her zaman olmam gereken yer burası,*

hissi yoktu. Daha çok vücudum benim ve kızım için iyi olamayacak zehirli bir şeyle dolmuş gibiydi. Terliyordum, kalbim hızla atıyordu ve vücut ısım normalin çok üzerindeydi.

Annem bizim için ilgi, hayranlık ve insanların, "Keeley, nasıl bu kadar muhteşemsin?" gibi şeyler söylemesini istiyordu. Ama benim tek istediğim bu sahneden inip bunları geride bırakmaktı. Beni hak ettiğim bir şey için övüyor olsalar bile, mesela şu anki göğüs bedenim için, yine de bundan nefret ederdim. En çok istediğimi sandığım şeyi sevmiyorsam geriye ne kalıyordu?

"Tahmin et ne oldu?" dedi Mindy. "Seninle ilgili *ikinci* videoyu bulduk."

Gerildim. Sarhoşken evlendiğimi unutabildiysem, unutmak istediğim bir sürü şeyi yaparken çekilmiş bir videom da olabilirdi. Ama arkamızdaki ekranda oynatıldığında ve Zuma Plajı göründüğünde rahat bir nefes aldım. Orada sörf yapıyorduk, bir adamın bacağında kemiği görünecek kadar derin bir kesik vardı. Ben de yapabileceğim tek müdahaleyi yapıp sörf tahtasının kayışını turnike olarak kullandım ve sağlık görevlileri gelene kadar bekledim.

Videonun olması sorun değildi ama çekildiğimden haberim yoktu ve olmamasını dilerdim. Beni, Los Angeles'ta yardım edecek insanları arayan doktor süper kahraman gibi gösteriyorlardı. Aslında sadece sörf yapmak ve huzur içinde tavuk *tikka* yemek isteyen, her iki durumda da sahip olduğu tıp diplomasından pişmanlık duyan, aşırı tembel bir kızdım.

"Açıkçası doğum sorunsuzdu," dedim onlara. "Ve kayışla yaptığımı herkes yapabilirdi."

"Ne kadar tatlı, değil mi?" dedi Mills kalabalığa dönerek. "Çok *alçakgönüllüsün*."

Zuma Plajı videosunda kalçamın ne kadar harika göründüğünü kaç kez düşündüğümü *bilseydi*, alçakgönüllü olmadığımı anlardı.

Sonunda bitti. Terli, sersemlemiş ve tükenmiş halde sahneden

indim. Eskiden böyle hissettiğimde içerdim ama artık içemediğim için ne yapacağımı bilmiyordum.

Hayır, biliyordum, Graham'ı istiyordum. Yolun diğer ucunda bekliyordu ama ona ulaşamadan Trevor karşıma dikildi.

"Harikaydın!" dedi. "Bizimle La Piazza'ya gelsene. Sonra oyuncular ve ekip için özel bir parti var, Mills'in ünlü arkadaşları da gelecek. Hepimizin gelecek hakkında konuşması için iyi bir fırsat olur."

Gelecek hakkında konuşmak istemiyordum ama gitmem gerektiğini biliyordum. Beş dakikalık bir röportaj yüzünden annemin benim için kurduğu hayalleri terk edemezdim. Ama Graham'la planımız vardı ve gerçek şu ki... ben de biraz bunu istiyordum. Hayır, "biraz" değil. Bunu gerçekten istiyordum.

"Tabii," dedim. "Graham'la konuşayım."

Telefonunu çıkardı. "Şimdi arayıp adını listeye yazdırırım."

Graham'ın durduğu yere doğru yürüdüm. Sanki ne soracağımı biliyormuş gibi kaşını kaldırdı. "La Piazza'da parti var," dedim. "Trevor bizi davet etti."

Meydanın karşısındaki restorana baktı. "Oraya nasıl gideceksin ki?"

Omuz silktim. "Kalabalığın arasından geçeriz."

Burun delikleri genişledi. "Keeley, ciddi misin? Az önce sahnedeydin. O kalabalığın içinden öylece geçemezsin."

Abartıyordu. *SXSW*'nun ana sahnesinden üstü çıplak halde en arkaya kadar gidebiliyorsam, beni çoktan unutmuş orta yaşlı turist kalabalığının arasından da geçebilirdim. "Graham, birden Beyoncé'ye mi dönüştüm? Kimse umursamayacak."

"Bu *gerçekten* kötü bir fikir."

"Hadi ama," diye inledim. "Çabuk bitecek. Bu işi istemiyorum bile ama Khloe Kardashian'la tanışma fırsatını kaçırırsam, seni asla affetmem."

* SXSW (*South by Southwest*), Her yıl mart ayında Austin, Teksas'ta düzenlenen film, müzik, teknoloji ve medyayı bir araya getiren büyük festival ve konferans serisidir. (ç.n.)

Ana çıkışa yöneldim, onun da peşimden geleceğinden emindim. Kapıdan çıkarken Mindy ve Mills'in programı bitirdiğini duydum, bu da kalabalığı yarmama gerek kalmayacağı anlamına geliyordu çünkü birkaç saniye içinde dağılacaktı. Kalabalığın arasından yürümeye başladım ve biri, "Aman Tanrım, sen o doktorsun!" diye bağırdı.

Gülümsedim. "Evet, benim!" Sohbet etmek isterdim ama durursam Graham'ın herkesin önünde sinir krizi geçirme ihtimali yüzde elliydi. Program biterken yürümeye devam ettim, beni tanıyanlara el salladım ve tam meydanın yarısını geçmek üzereydim ki, biri önüme atladı.

"İmzanızı alabilir miyim?" diye sordu. Kadın o kadar heyecanlı ve istekliydi ki, ona önemsiz biri olduğumu hatırlatmaya gönlüm el vermedi.

"Tabii, kaleminiz var mı?"

Çantasını karıştırmaya başladı ama bu şekilde durmamız insanların dikkatini çekti. Az önce herkes önemsiz biri olduğum konusunda *hemfikirdi* ama şimdi kalabalık, bir kadının yanlış kararı nedeniyle bu fikrini yeniden gözden geçiriyordu. Tanrım, Mindy ve Mills'in hayatı nasıldı acaba? Sabahları makyajsız *Starbucks*'a gidemiyorlardı. Markete gidip *donut* ve *Froot Loops* alamıyorlardı. Apartmanlarının önünde uyuyan bir arkadaşlarıyla takılamıyorlardı.

Etrafımızda çember oluştu ve başka biri de imza istedi, sonra onların arkalarında dağılmakta olan insanlar aniden dönüp ünlü birini görmeyi umarak etrafımızı sardı.

Durum bir anda kötüye gidebilirdi, Graham da bu yüzden bunu yapmamı istemedi. Ben önemsiz biriydim ama burada beni göremeyen ve sadece bir ünlü görmek için itişip kakışmaya hazır yüzlerce insan vardı.

Arkamda Graham'ı aradım ama yoktu. Bir parçam, ters giden her şeyi onun düzelteceğini varsayıyordu ve o da muhtemelen

bunu biliyordu. Kendimi tehlikeye attım, bebeğimizi tehlikeye attım, sonra ona bu konuda söz hakkı olmadığını söyledim... ve işler ters gidince de beni sihirli bir şekilde kurtarmasını bekledim. Bu hem aptalcaydı hem de haksızlıktı.

Kalabalık, ikinci imzamı verirken de itmeye devam ediyordu.

Artık restorana gitmenin hiçbir yolu yoktu. Her yanım sarılmış durumdaydı. Sanki bu hareket kızımı koruyabilirmiş gibi ellerimi karnıma koydum ama elbette korumazdı. Kalabalık itmeye devam ederse ezilerek ölebilirdik ve bu aptallar hâlâ "Kim o?" diye bağırıp telefonlarını çıkarmaya devam ederdi.

Tekrar arkamı döndüm. "Graham?" diye bağırdım ve sesimdeki paniği duyduğumda ne kadar korktuğumu, buradan, tüm bunlardan uzaklaşmayı ne kadar çaresizce istediğimi anladım. Sadece iki saniye sonra, bunu yapabileceğini tahmin bile edemeyeceğim bir şiddetle insanları yolumdan çekti ve bana yaklaştığında yüzümü göğsüne bastırdım.

Kötü bir tepki vermesini, "Sana bunun olacağını söylemiştim!" demesini bekledim ama bunun yerine sanki anlamış gibi kollarını bana dolayarak, "İyi misin?" diye kulağıma fısıldadı.

Kafamı salladım. İyi değildim ve şu anki durumum -burnumun dibindeki göğsü, teninin ve sabununun kokusu- bana güven veriyordu, istediğimi sandığım her şeyden daha iyiydi. "Bunu durdur," diye fısıldadım.

"Tamam," derken beni kendine doğru çekti ve kalabalığı iterek ilerlemeye başladık.

Bir adam kolumu tutunca Graham sol eliyle adamı boğazından yakaladı sağ eliyle beni tutmaya devam etti.

Aklı başında hiçbir insanın karşı gelemeyeceği bir ses tonuyla, "Kolunu bırak," diye bağırdı ve adam bıraktı. Beni sıkıca tutarak önümüze çıkan her şeyi ortadan kaldırmaya hazır halde yürümeye devam etti ve sonunda restoranın girişine yaklaştığımızda bana baktı.

Hâlâ titriyordum. İstesem bile bu halde ortaya çıkamazdım, zaten istemiyordum da. "Hadi gidelim," diye fısıldadım.

Beni binanın yan tarafına götürdü, bekleyen birkaç limuzin vardı, ilk ulaştığımızın kapısını açtı.

"Hey!" diye bağırdı şoför. "Durun..."

"O hamile," diye bağırdı Graham. "Bu acil bir durum. Ya sürersin ya da polisi ararsın ama şu anda bu lanet arabadan inmeyeceğiz."

Başımı göğsüne gömdüm, iyi ki benimle geldiği... iyi ki Graham olduğunu için şükrettim. Sert, koruyucu, geri adım atmayan biri olduğu için.

İçimdeki eski bir ses şöyle dedi. *Keeley, onun böyle biri olduğunu biliyordun. Onu bu yüzden seçtin.*

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Tabii ki," dedi sonra şoföre adresimi verdi.

"Hâlâ senin arabanı almamız gerekiyor," diye hatırlattım.

Yutkundu. "Önce seni eve götürmek istiyorum, tamam mı?" Elini gözlerine kapatıp başparmağı ve ortaparmağıyla şakaklarına bastırdı. "Kahretsin, Keeley. Bu... çok kötü sonuçlanabilirdi."

Eve gidene kadar pencereden dışarı baktı, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Onu hiç bu kadar stresli görmedim, hatta hamile olduğumu söylediğimde bile. Şu anda onu çevreleyen buz duvarını nasıl kıracağımı bilmiyordum.

Ben de sessizdim çünkü istediğimi sandığım tek şeyi... kesinlikle istemiyordum. Annemin umutlarını ve hayallerini körü körüne mi benimsedim? Sanırım öyle yaptım. Sonra da Shannon'ın yanıldığını kanıtlamak için tıp okumaya karar verdim. Annem öldüğünde muhtemelen terapiye ihtiyacım vardı. Çünkü şu anda hayatımda, kin, keder veya saf, çocuksu hevesten kaynaklanmayan, gerçekten bana ait bir şey yaptığımı sanmıyordum.

Eve geldiğimizde, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa geçtim. "Aç mısın?" diye sordum. "Harika bir kızarmış peynirli

sandviç yapabilirim. Yani başlangıcı yaparım, sen de yanık kokusunu alınca devralırsın ama niyetim iyi."

Gülümsemesi o kadar zayıftı ki, neredeyse yoktu. "Böyle iyiyim, teşekkür ederim. Sen yat."

Ama iyi değildi. İyi olmadığını anlayabiliyordum ama nasıl ısrar edebilirdim ki? Bana içini açarsa her şeyin daha iyi olacağına nasıl ikna edebilirdim ki? Asla böyle davranmazdı.

Odasına gitti ve ben de koltuğa oturdum, her açıdan başarısız olduğumu hissediyordum. Çocuğumuzun hayatını tehlikeye attım. Graham'ı o kadar üzdüm ki, bana bakamıyordu bile. Artık istediğim şeyleri bıraktığım için neyi hayal edeceğimi bile bilmiyordum. Hangi hedefe doğru ilerlediğimi bile bilmezken nasıl büyük bir adım atabilirdim ki?

Graham'ın kapısına baktım. Bu gece yaptıklarımı düzeltemezdim ya da yatmadan önce kariyer sorunlarımı çözemezdim ama en azından özür dileyebilirdim. Çünkü onu dinleseydim bunların hiçbiri olmazdı.

Kapısına gittim ve tıklatarak açtım. Üzerini değiştirmemişti odada volta atıyor gibiydi.

Bana öfkeyle ve aynı anda kaybolmuş gibi baktı.

"Graham, özür dilerim," diye fısıldadım.

Bir kez daha baktı. Belki sadece bir saniyeydi ama daha uzunmuş gibi geldi.

"Hepsi benim hatamdı ve kızgın olduğunu biliyorum ama bunu nasıl düzelteceğimi söylersen, ben..."

İki uzun adım atarak bana o kadar hızlı yaklaştı ki, sözüm yarım kaldı ve içgüdüsel olarak geri çekildim.

Sonra ellerini yüzümde hissettim, çenemi kavradı ardından saçlarımı okşadı. Kızacağını, beni bunun için cezalandıracağını düşünüyordum ama şu anda ne olduğunu hiç anlamıyordum.

Dudakları dudaklarıma değdi, öpücüğü hem talepkâr hem de çaresizdi ve artık kafam karışık değildi. Korkmuştu ve sakinleşmek için buna ihtiyacı vardı.

Bana ihtiyacı vardı. Benim de ona.

İnledi, elleri vücudumdan aşağı kayarak kalçamı kavradı ve beni kendine çekti.

Ağzı, elleri, aceleciliği... kafamdaki her şeyi susturdu ve sadece en ilkel dürtüler kaldı. Onu o kadar istiyordum ki, ellerim titriyordu ve nefesim kesik kesik çıkıyordu. İkimizi baştan aşağı soyacak bir büyü olsaydı çoktan yapardım.

Ellerimi göğsüne koydum sonra boynuna kaydığında bu anı daha önce yaşadığımı hissettim. Onun kendini ne kadar zor tuttuğunu fark ettiğim ve... buna rağmen onu istediğim an.

Gömleğinin düğmelerini açtım.

Öpüşmeyi sadece bir anlığına kesti ve gömleğini başından çekip yere attı. "Elbiseni çıkar."

Vücudumu şu anki haliyle düşündüm, çatlaklar, ince mavi damarlarla kaplı şişmiş göğüsler, derimin altından dışarı çıkmaya çalışan yedi aylık bir bebek. "Ben..."

Bahane bulamadan ellerini kalçama koydu. "Lanet elbiseyi çıkar," diye homurdandı. "Görmek istiyorum."

Sesindeki o keskinlik ve zar zor bastırılan arzu beni cesaretlendirdi. Geçen kıştaki kız olmasam da bunun önemi yokmuş gibi hissediyordum. İmkânsız bir şekilde, şu anki halim de onun için en az eskisi kadar çekiciydi.

Elbisemi çıkardığımda bakışları şeffaf dantel sütyenime takıldı.

"Kahretsin," diye inledi. "Sütyeni iade etmemişsin."

Ona sert bir bakış attım. "Şu anda bile harcamalarımdan şikâyet mi ediyorsun?"

Sanki ağırlığını tartar gibi ellerini göğüslerime koydu. "Hayır." Daha da eğildi. "Yüz tane daha almanı istiyorum." Dudakları göğüs ucumun üstündeyken boğuk bir inilti çıkardım.

Acı veriyordu ve daha önce hiç hissetmediğim kadar harika hissettiriyordu. Bunun hamilelikten mi, ondan mı, yoksa aylardır

seks yapmamış olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama sadece bununla bile orgazm olabileceğime emindim.

"Tanrım, Graham bunu yapmayı asla bırakma."

Tenimden uzaklaşmadan güldü. "Öyle mi? Emin misin?" Ve sonra eli bacaklarımın arasına kaydı.

"*Ah*, belki de değilim," diye fısıldadım.

Tenim yanıyordu. Serin ve pürüzlü avuç içi yukarı, yukarı ve daha yukarı çıkarken tüylerimi diken diken ediyordu. Islak olduğumu ve şimdiden boşalmaya yakın olduğumu keşfetti.

"Tanrım," diye homurdandı. "Yatağa uzan."

Kibar davranmadığı, sadece istediği şeyi aldığı için parmaklarını... ya da başka bir şeyi çaresizce istiyordum. Yatağa oturduğum anda, dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı araladı. İç çamaşırımı yana çekti ve klitorisime doğru yavaş, muhteşem bir kayma yaptı, dili küçük, sıkı daireler çizerek hareket ederken iki parmağı içime girdi.

"Boşaldığında saçımı çekmeni istiyorum," dedi.

Boşalırsan değil. *Boşaldığında.*

Sonucun bu olacağından en ufak bir şüphesi yoktu, benim de yoktu.

Elleri saçlarımdaydı. "Tanrım. Devam et."

İç çamaşırımı çıkardı ve sonra titrek dili sertleşerek şişmiş klitorisime daha keskin bir şekilde dokundu. İçimdeki parmakları içe doğru kıvrılırken saçlarını tuttum, o istediği için değildi çünkü zaten orgazmın eşiğindeydim ve o daha yeni başlıyordu.

"Bunu düşünerek yüzlerce kez boşaldım," diyerek hırladı.

Tanrım. Bunu hayal ederken boşalması sanki beni bir kademe daha yukarı taşıdı. Bedenimin tamamen farklı bir yoğunluğa geçtiğini hissettim.

"*Ahhh*... bu," diye fısıldadım. "Parmaklarınla yaptığın. Bu..."

Çıkardığı ses kontrolsüz bir inlemeye dönüştü, başımı geriye atarak boşaldım ve tüm dünya bir anda yok oldu. Bunun ne kadar

iyi geldiğini, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu ve şu anda onun içimde olmasını ne kadar çok arzuladığımı söylemek istiyordum ama tek yapabildiğim saçını çekmekti. "Graham," diye inledim. "Siktir."

Gözlerimi açıp ne kadar bencil davrandığımı fark etmem biraz uzun sürdü. Yüzünde aşırı zorlanan birinin vahşi bakışları vardı.

Bunu seviyordum.

"Ayağa kalk," diye emrettim ve kalktı. Kemerini çekerken dizlerimin üzerine çöktüm. *Boxer* ve pantolonunu indirirken beni izledi. Şişmiş ve zonklayan aletini tuttuğumda kontrolünü kaybetmiş gibi inledi. *Bu kadar morlukla uyanmama şaşmamalıydı.*

"Tanrım, çok büyük. Dudaklarımın arasında kola kutusu varmış gibi, bunu yapmak çok zor olacak."

Sessiz kahkahası dilimin ilk hareketiyle kesildi ve ağzıma çekip inlerken kaskatı kesilerek nefesini tuttu. "Keeley, dur."

Onu bıraktım. "İstemiyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Dizlerinin üstünde bana bu soruyu soran halini görmek bile boşalmam için yeterli inan."

"Amaç da bu sanıyordum."

"Amaç, iki saniyede boşalmamam, yoksa bana asla unuttur-mazsın."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Evet, bu benim takılacağım bir şey gibi görünüyor. Asistan olduğum dönemde öldürdüğüm bir hastadan bahsetmemi ister misin?"

Gözlerime baktı. "Şimdi değil. Ayrıca birinin ölümünü anlatırken sert kalırsam ikimiz de rahatsız hissederiz."

Bakışlarım güzel, iri aletine döndü.

"Devam ediyorum," diye uyardım. "Seksi olmayan bir şey düşün. O tasarımcı çantaları almamış olsaydım ne kadar yatırım yapabileceğimi hesapla."

Ağzıma aldığımda yine nefesini tuttu. "O hesaplamayı *Excel*'de çoktan yaptım."

Gülüşüm teninde gezinirken testislerini kavradım ve sonra aletinin etrafında gezdirdim.

Ağzımın burada kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı.

"Daha sert," dedi elimi kavrayarak. Sesindeki buyurganlık açlıktan kaynaklanıyordu. Artık çekingen değildi tek istediği boşalmaktı ve bu bencil tavrı beni sırılsıklam ediyordu. İşte gerçek Graham buydu, sınır tanımayan, talepkâr ve benim önümde çırılçıplak kalan Graham.

Ona istediğini verdim, dilim aletinin üzerinde gezinirken ağzımdaki basınçla gittikçe daha da derine aldım biraz daha, biraz daha... kalçalarını istemsizce öne doğru itip boğazıma çarpana kadar devam ettim. Öğürme refleksim tetiklendi ama aldırmadım.

"Siktir, evet," dedi. "Tanrım, az önce boğazım hissettim. Bundan sonra asla normal hayatıma dönemem."

Bacakları gerildi ve sonra titremeye başladı. Daha sıkı kavradım, muhtemelen yalnızken kendini böyle kavrıyordu ve bu düşünce beni o kadar ıslattı ki, çaresizce daha fazlasını istedim.

Anlaşılmaz bir şekilde daha da *büyümüş* gibi görünüyordu.

"Tanrım, Keeley, ben... gelmek üzere..."

Dilimde sadece çok kısa süre tuz tadı hissettim ve sonra çekildi, göğüslerime boynuma boşalırken kendini tuttu.

Gözleri zar zor açık bir halde zar zor nefes alarak sadece manzarayı izliyordu, "Üzgünüm," dedi.

Güldüm. "Evet, gerçekten üzgün görünüyorsun."

Sırıttı. "Tamam evet, üzgün değilim. Bunu hayal ederek birçok kez mastürbasyon yaptım."

Başımı eğip gülümsedim. "Yutmamı isteyeceğini düşündüm."

Hafifçe inledi. "Evet. O da var. Bir sürü şey hayal ettim. Dur seni temizleyeyim."

Banyoya giderken ayağa kalktım nemli bir bezle geri döndü ve yarattığı dağınıklığı nazikçe sildi.

"Asistanlık yaparken gerçekten birini öldürdün mü?" diye sordu.

Güldüm. "Birini hayata döndürmeyi başaramadım. Bu sayılır mı?"

"Ereksiyonumu bozmazdı."

Gülümsedim. "Muhtemelen bunu ara sıra gündeme getirirdim."

"Herkesin önünde."

"Kardeşinin düğününde mikrofondan değil. Belki annenle öğle yemeğinde olabilir."

Kısık sesle kahkaha attı. "Beklediğim gibi."

Göğüs ucumu okşarken parmaklarının arasında sertleşince gözleri kapandı. Ben bitirmedim. Acaba o da mı bitirmedi? Aslında tamamen temizlendim ama o hâlâ bezle cildimi silmeye devam ediyordu. Vücudum istemsizce ona doğru kıvrıldı ama sanırım kibarca geri çekilip...

Eli aniden bacaklarımın arasına kaydı. "Çok ıslaksın. Bana bittiğini söylemeye bile kalkışma."

Gözlerimi açmak istiyordum ama parmakları mükemmeldi. "Hayır ama senin bittiğini varsayıyorum."

Elimi şimdiden tekrar sertleşmiş aletine çekti. "Ne düşünüyorsun?"

"İkizinle yer değiştirmiş olmalısın çünkü bu kadar çabuk sertleşmen imkânsız." Sevdiği şekilde sıkıca kavradığımda dişlerinin arasından keskin bir nefes çıktı.

"Bunu kaç kez düşündüğümü tahmin edemezsin. İçine boşalmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Sadece bu soruyla bile titredim.

"Görünüşe göre daha önce yapmadığın bir şey değil." Karnıma baktım. "Ama bu şartlar altında bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

Beni nazikçe yatağa itti, gülümsedi. "İnan bana... Bu konuyu da gereğinden fazla düşündüm."

Bacaklarımın arasına girdi, üzerime eğilip bir yastık aldı. "Kalk," dedi ve yastığı altıma sıkıştırdı.

Dizlerinin üzerinde kalarak vajinama göre duruşunu ayarladı. Beni az önce boşaltmamış olsaydı, sanırım çok sert olurdu. Ama şimdi yavaşça, santim santim içime girerken gözlerini sıkıca kapatarak bana tutundu.

Bu muhteşemdi.

Fazla yoğundu.

Ve daha fazlasını istiyordum.

"Benim için yavaş gitmene gerek yok," diye nefes nefese fısıldadım. "İyiyim. Tekrar boşalmam."

Acı dolu bir kahkaha attı. "Keeley, kesinlikle tekrar boşalacaksın ama bunu senin için yapmıyorum. Bunu hızlıca bitirmemek için yapıyorum. Sadece uzun sürmesini istiyorum."

Bu kez daha hızlı içime girerken bakışlarını yakaladım. Tekrar, tekrar... Kaslarım gerilirken onu sıkıca sardım.

"Siktir," diye inledi. Gözleri kapandı. "Çok sert boşalacağım, Keeley."

Tanrım.

Graham'ın kontrolü kaybetmemek için mücadele etmesini izlemekten daha heyecan verici bir şey yoktu. Hareketleri bir ritim kazandı, daha hızlıydı ve sanki istemsizdi. Ayrıca haklıydı, tekrar boşalmak üzereydim. Frenleri tutmayan bir araba gibi ikimiz için de tek son vardı. Fısıldayan sesimi uzaktan duyar gibi oldum. Nefes nefese ve çaresizce onu teşvik ediyordum. *Evet... Tanrım, aynen öyle. Ah, Tanrım, durma Graham, gelmek üzereyim...*

Keskin, ani bir çığlıkla boşaldığımda nefesi kesildi, boğuk bir sesle sonunda kendini bıraktı.

Gözlerimi açtığımda hâlâ içimdeydi, sanki en sevdiği fotoğrafla vedalaşıyormuş gibi yüzümü inceliyordu. Sanki bakmaktan kendini alamıyormuş gibi.

Kalbim sıkıştı. Graham'a kalsa böyle sonsuza kadar mutlu devam edebilirdik. Aman Tanrım, bunu hayal edebiliyordum, kolayca gözümde canlandırabiliyordum. İkimiz böyle devam ediyoruz,

akşam yemeği hazırlıyoruz, televizyon izliyoruz ve giderek daha çılgın seks yaparken bir bebeğe bakıyoruz. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm rüyalardan daha cezbedici, daha baş döndürücüydü. Ama sonunda her şeyi daha da zorlaştırırdı, ayrılırsak ya da O'Keefe lanetine yenik düşersem her şey daha çok can yakardı.

Elini yanağıma koyup ona bakmaya zorladı. "Düşünmeyi bırakmalısın," dedi. "Senden bunu isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

Güldüm ama aslında söylemek istediğim sözleri içime attım, "Bu oldu diye benden nefret etmeyeceğine söz verir misin? Her şeyi yeniden normale döndürebilir miyiz?"

Sonunda çekildi ve yanıma uzandı, elini karnıma koydu. Bebek, avucunun hemen altında tekme attı çitin kenarlarında uçan bir kelebeğin kanat çırpışı gibi minik bir kıpırtı.

"O muydu?" diye sordu. Bunu daha önce de hissetti ama hiç bu kadar... spontane olmadı. Ben bu kadar ilerlemişken de olmadı. Dirseklerinin üzerine kalkıp karnıma baktı.

"Küçük Kalamity uykusundan uyandırılmaktan hoşlanmıyor galiba."

Güldü. "Ona bu ismi vermeyeceksin."

Keşke burada kalıp daha tuhaf isimler önerebilseydim... Tam da böyle anlar için telefonumda bir liste tutuyordum. Keşke onun eli karnımdayken uykuya dalabilseydim ve uyandığımda onun hâlâ yanımda, yüzünde tatlı bir ifadeyle dinlendiğini görebilseydim. Lola'yla yatağına girdiğim gece yaptığım gibi, sadece izlerdim ve burnunun mükemmelliğine onunki kadar keskin hatlı bir yüzün dinlenirken ne kadar çocuksu görünebileceğine hayran kalırdım.

Sabah iki kaşık gibi birbirine sarılmış halde uyanmak isterdim, böylece o benim içime girmeden duramayacak hale kadar ona sürtünebilirdim. Sonra, benden berbat ama "sağlıklı" bir şeyler yememi isterdi ve ben de fırına gidip bana *muffin* aldırana kadar sızlanırdım.

Ama bu farklı bir kızın hayatıydı -kalmayı bilen bir kızın- ve bunu yapamadığımda birimize ya da ikimize birden çok acı verirdi.

Ondan uzaklaşıp kıyafetlerimi toplamaya başlamadan önce esneme numarası yapıp gerindim. Beni izledi ve karşı çıkmadı. Bu iyiydi. Onun her şeye itiraz eden o sıkıcı adama dönüşmesini istemiyordum.

"Gidiyorum," dedim.

Gözleri yüzümde dolaşırken kısa bir an kararsız kaldı. Sanırım itiraz etseydi buna karşı çıkmazdım.

"İyi uykular," diye karşılık verdi.

Odama gidip yatağıma girdiğimde keşke kalabilseydim diye düşündüm. Ve aniden, bir anda, hiç beklemediğim anı aklıma geldi. İlk gecemizde beni kendine çekip kaçmayı mı düşündüğümü sormuştu.

Aslında, benimle evlenmelisin ve milyar tane çocuğumuz olmalı diye düşünüyorum.

Benim fikrimdi. Bütün bu lanet şey en başından beri benim fikrimdi. Muhtemelen çocuk bile.

36

KEELEY

Bu sabah başıma gelecekler konusunda fazlasıyla endişeli uyandım. Evet, işten kovulma ihtimalim vardı -özellikle *Mindy ve Mills* programına katıldığımı duyduklarında- ama en büyük endişem Graham'dı.

Daha önce de bu durumu yaşadım ve nasıl sonuçlanacağını biliyordum, erkekler önce seks konusunda "rahat" olduğunuz için sizi överdi. "Evet, ben de ciddi ilişki aramıyorum" derdi. Ama sonra birdenbire işyerinize gelir ya da *Instagram*'daki her gönderinizi beğenirken arka arkaya kırk kez mesaj atardı ve cevap vermediğinizde basın danışmanına ya da asistanına sizi aratırdı. Sonunda, ipucunu anlamadığını fark ettiğinizde, ona çok meşgul olduğunuzu kibarca açıklardınız ve o zaman çıldırıp size hakaret etmeye başlardı.

Bu nedenle odamdan iş kıyafetlerimle çıktığımda en kötüsünü bekliyordum. Belki mesajlar ya da takip etme olmayabilirdi ama en azından köpek yavrusu gibi bakışlar ve gerginlik olacaktı. En azından kısa bir "kaçta geleceksin?" sorusu. Ve arabasına da ihtiyacı vardı, stüdyoya giden o uzun yolun neredeyse kesin olarak duygular hakkında sıkıcı bir konuşma gerektireceğini düşünüyordum.

Graham, Mark'ın tostunu bitirirken, Doğu Yakası'ndaki telefon görüşmesini sonlandırdı, yapay organlar ve Rus buğday vade-

li işlemlerinden bahsedildiğini duydum. Tıraş olmuş, gömlekli ve kravatlı olarak içeri girdi. Bu adam kravat takmak için yaratılmış gibiydi. Ondan bu kadar kaçmak istemeseydim, o kravattan tutup dudaklarını kendime çeker ve birkaç saniye sonra onu yere yatırırdım. Dün gece çıkardığı sesler, *daha sert* ve *bunu düşünerek yüzlerce kez boşaldım,* kafamda yankılanıyordu ve unutmaya çalışırken bacaklarımı sıktım.

Bana doğru yaklaştı ve her gün olduğu gibi tereyağı ve reçeli buzdolabına koydu. Yüzünde hiçbir gerginlik belirtisi görmüyordum. Uzun, yetenekli parmaklarına odaklandım sonra bakışlarımı başka yere çevirdim.

"Arabanı almamız gerektiğini biliyorum," diye başladım. "Öğle yemeğine kadar bekleyebilirsen, ben..."

Kafasını salladı. "Birkaç saat önce aldım ama yine de öğle yemeği molası ver." Tezgâhın diğer tarafına geçti ve Mark'ın tostunu yanına çekti. "Bugün götürebilirim. *Tesla*'yı satmakta haklı olduğunu ona söylemem gerekiyor."

Mark'ın tostunu ve gazetesini alıp giderken şaşkınlıkla onu izledim. Hâlâ bir şey bekliyordum. Özlem dolu bir bakış, biraz gerginlik ya da kargaşa. Hiçbir şey olmadı, sanki unutmuş gibiydi ama beni kim unutabilir ki? Yatakta harikaydım.

En azından eskiden öyleydim. *Hayır, yatakta hâlâ harikaydım.*

Çabuk bitmiş olması ve herhangi bir beceri gösterememem kesinlikle benim suçum değildi. Ama tüm bunlardan bu kadar kolay kurtulduğumuza inanamıyordum. Sanırım ikimiz de sadece bir kaşıntıyı gideriyorduk ve bunun harika olması bile önemli değildi. Ne kadar iyi olursa olsun, o kaşıntıyı hiç hissetmemek en iyisiydi aslında.

Benim açımdan artık her şey yolundaydı. Tamamen hazırdım, o da öyleydi. Belki *yüzde yüz* hazır değildim ama önemli değil.

Mutlu olmam gerekirdi.

Mutlu olduğumdan emindim. Sadece tüm bu hayal kırıklığının altında gömülüydü.

İşe giderken fırına uğrayıp üç tane pazar *muffin*i aldım, biri kendime, biri Mark'a çünkü dünü kaçırdık. Üçüncüsü de Trinny içindi çünkü muhtemelen şimdiye kadar bir tane hak etti ve bu hafta patronlarımızın tavırlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Ben de öyle.

Mindy ve Mills'e katılmadan önce muhtemelen onlara danışmam gerekirdi. O zaman da biliyordum ama sadece Trevor MacNulty'nin teklifini daha çok istedim. Ama şimdi istemiyordum, bu da beni nefret ettiğim bir işte çok kızgın iki patronla baş başa bırakıyordu. Kalmak için yalvarmak zorunda olabileceğime inanamıyordum.

Trinny'ye *muffin* götürdüm ama o memnun olmaktan çok endişeli görünüyordu.

"Bu ne için? Aman Tanrım, bu... *muffin* mi yoksa şeker mi?"

"Yargılama," dedim. "Ama *muffin* dersek, sağlıklıymış gibi davranabiliriz."

"Sağlıklı olduğunu söyleyemem..."

"Bunu mahvetme," diye uyardım, parmağımı sallayarak.

Fox ve Joliet'e, bu öğleden sonra yayınlanacak *Mindy ve Mills* programını bildiren bir e-posta gönderdim. İkisinin de bir süre gelmeyecek olması beni rahatlatıyordu böylece bu konuyu dinlemek zorunda kalmayacaktım. Dr. Fox, saat on birde ofisimin kapısındaydı.

"Ciddi misin?" diye sordu, telefonunu havaya kaldırarak. "Bize danışmadan, bu kliniğin temsilcisi olarak ulusal bir televizyon programına mı katıldın? Bunu yapmaya hakkın yoktu..."

Yüzündeki rahatsızlığı gereğinden fazla zevkle izleyerek, "Çalıştığım yer hiç konuşulmadı," diye cevap verdim.

"Yani böylece kliniğin iyi bir reklam fırsatını kaçırmasına sebep oldun."

Aslında özür dilemek istedim. Gerçekten istedim. Ama on hastayı muayene ettim ve o daha yeni geldi ve çok iyi biliyordum ki, yoğun saatler başlamadan önce buradan ayrılacaktı. Öğleden sonra son dakika eklemeleriyle baş başa kalacaktım. "Kliniğin bir parçası olduğumu söylemek sorun, söylememek de sorun, ne yapmamı bekliyordunuz? Sizi kızdırmadan bu durumdan kurtulmamın bir yolu var mı?"

Bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Özür bekliyordu ve gelmeyince nasıl tepki vereceğini bilemedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu işi umursamıyorsan, yeni bir iş aramaya başlamalısın," dedi sonunda karnıma bakarak. "Şu anda iş bulman kolay olmayacak o yüzden iyi şanslar."

Harika. Gerçekten harika.

Neden özür dilemedim ki? Bir sonraki hastamı görmek için masamdan kalkarken iç çektim. Muhtemelen Gemma'yı aramalıydım ama gerçek şu ki, konuşmak istediğim tek kişi Graham'dı. İçimi dökmek ve muhtemelen dün gece yaptığım gibi başımı göğsüne yaslamak için. Belki de yatağına girip kaldığımız yerden devam etmek için ama tabii ki, bunu yapmayacaktım.

Günün geri kalanını onunla konuşabilmek için dakikaları sayarak geçirdim ama eve döndüğümde o çıkmak üzereydi. "Acıktıysan akşam yemeği buzdolabında," dedi dikkati başka yerdeydi. "Colin ve Mandy kavga etti, ben de onunla buluşmaya gidiyorum."

Ona baktım, kaybolmuş hissediyordum. Sorunlarımı çözmesini her şeyi düzeltmesini istiyordum. Aslında, ondan erkek arkadaşım gibi davranmasını istiyordum ama erkek arkadaşımın sahip olduğu hiçbir avantajı vermek istemiyordum. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Telefonundan başını kaldırmadı. "Sadece bir şeyler ye, olur mu?"

"Tabii," dedim kayıtsızmış gibi davranarak.

Graham'ın yatmamızdan sonra vereceği tepkiyi düşünmekle o kadar meşguldüm ki... kendim için de biraz endişelenmem gerektiğini hiç akıl edemedim.

Akşam yemeğini boş verdim ve aşağı inip Mark'a *muffin* götürdüm. "Bir gün geciktiğim için özür dilerim," dedim.

Gülümsedi. "Bunun içinde ne kadar karbonhidrat var biliyor musun? Beni bunlara bağımlı hale getirdiğin için özür dilemelisin."

"Neyse, nasılsın? Graham taşındığından ve işler yoğunlaştığından beri seni neredeyse hiç görmüyorum."

Gülümsedi. "Her şey yolunda Keeley. Senin için de öyle görünüyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Graham ona yattığımızı söylememişti, değil mi? Böyle bir şeyi paylaşmak benim yapacağım bir şeydi, onun değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Graham. Değiştiğini anlayabiliyorum. Eskiden bana anlattığın şeyleri... şimdi ona anlatıyorsun. Tam da olması gerektiği gibi."

"Biz çift değiliz," dedim hemen. "Bebek doğduktan sonra New York'a dönecek."

Mark bana tek gözüyle baktı. "Kabul etsen de etmesen de siz kesinlikle çiftsiniz."

"Değiliz. Bunu istemediğimi biliyorsun."

Başını salladı ve bir an uzaklara baktı. "Sana hiçç *59 Les Paul* gitarım olduğunu söylemiş miydim?"

Çenemi elime dayadım. "Ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa havalı geliyor, şimdi ben de bir tane istiyorum."

Güldü. "Gitar. Gerçekten çok iyi bir gitar. Ama saçma olan gitar çalmayı çok da bilmiyordum. İki yüz bin dolar harcamam gerekmiyordu hele de buna ama kendimi ikna etmeye çalışıyordum... hepsine değdiğine."

"Neye değdiğine?"

"Çalıştığım saatler, üzerimdeki baskı. Piyasa biraz düştüğünde panik başlıyordu. Yatırımcıların korkuyor ve seni aramaya başlıyordu, yeterince kişi ararsa ve onları ikna edemezsen, işin bitiyordu. Ya da kumar oynuyorsun, bunun karşılığını alacağından emin olarak ve milyarlarca dolar kaybediyorsun. Her neyse, bir şeyler satın almak -ihtiyacım olmayan aptalca şeyler- kendimi buna değer olduğuna ikna etmemin yoluydu."

Mark'ı seviyordum ama fazla ağır metaforlar kullanıyordu. *Alakasız* metaforlardı çünkü alışverişten bahsetmiyordum bile.

"Bunu, o *Birkin* çantayı istememin aslmda içsel boşluktan kaynaklandığını mı söylemeye çalışıyorsun? Çünkü *Birkin* çantamı seviyorum. Onu taşıdığımda daha iyi şeylere giden yolda parlayan bir mücevher gibi hissediyorum."

"Gitarımı da seviyordum. Aynı sebepten. Ama hayatımın en özgürleştirici anı neydi biliyor musun? Binamın kenarında durup atlamam gerekmediğini fark ettiğim an. Sadece oradan uzaklaşabileceğimi fark ettiğim an."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Elbette, Mark'ın hayatının bu ana kadar kolay olmadığını biliyordum ama onun kendini topladığını düşünüyordum. Her şeyi çözüp Budist manastırına katılan, Los Angeles'ın bu kalabalık köşesini kendine inziva olarak gören bir adam gibi.

"Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum," dedim. "Hiçbir şeyden uzaklaşamam. Bir çocuğum olacak."

"Mesele tam da bu, Keels," dedi. "Hayatın boyunca hep atladın çünkü atlamazsan ne olacağından çok korkuyordun. Şimdi de o mecazi çıkıntıda sıkışıp kaldın, aslında istemesen bile atlamak zorundaymış gibi davranıyorsun. Belki de kendine kalmanın neden seni bu kadar korkuttuğunu sormalısın."

"Bazen bizimle arkadaş olmak için fazla zekisin diye düşünüyorum. Eğer televizyon eğlence programlarından örnekler kullanarak açıklarsan seni daha iyi anlayabilirim."

Güldü. "Anlayacaksın. Ama bir dahaki sefere Kardashianları kullanarak bir örnek bulmaya çalışacağım."

Eve döndüm, eskisinden daha üzgündüm ve hâlâ kafam karışıktı. Bana söylediklerini tam olarak anlayamadım ama yine de... bir kısmını anladım. Yıllarca kimseye çok yakın olmamaya çalıştım ama şimdi neredeyse kazara, bu oldu. Bebeğimi seviyordum. Ve sanırım Graham'ı da seviyordum.

Eğer bebeği ona bırakıp ileride yıkılmamak için şimdi uzaklaşırsam... yine yıkılırdım. Bir yıl sonra kanser olduğumu öğrenirsem, o yılı onsuz geçirmiş olmaktan memnun mu olacaktım? Ona ne hissettiğimi hiç söylemediğim için rahatlayacak mıydım? Kendime ona sırılsıklam âşık olma izni vermediğim için rahatlayacak mıydım?

Hayır. Elbette rahatlamayacaktım.

Kalan her saniyeyi onunla geçirmek istiyordum. Sanırım Mark'ın söylediği de buydu, belki de benim yolum, sadece kenardan geçmek ve sevdiğim bir hayat sürmenin getireceği tüm acıyla yüzleşmekti. Sonunda, bunu yaptığıma memnun olabilirdim.

Ama Graham'm bunu isteyip istemediğini bilmiyordum, birlikte geçirdiğimiz gecenin onun için önemi varmış gibi davranmıyordu ve bunu bilmemek çok garip ve çok acı vericiydi.

Instagram'da olmadığına seviniyordum. Yoksa muhtemelen tüm paylaşımlarını beğenir, ona bunu nasıl soracağımı çözene kadar kendimi rezil ederdim.

~

Geç döndü. Karanlıkta, yarı uykulu halde odamda sendeleyerek çıktım, onu görmek, nasıl olduğunu kontrol etmek ve belki de uykuya dalmadan önce düşündüğüm her şeyi ona anlatmak istiyordum. Lavabonun yanında durmuş bir bardak su içiyordu. Âdem elması -aslında gırtlağı çevreleyen tiroit kıkırdağıydı- su içerken hareket ediyordu

Dünyada en sevdiğim tiroit kıkırdağıydı.

"Selam," dedi başını kaldırıp kaşlarını çatarak. "Üzgünüm. Seni uyandırmak istemedim."

Beni her zaman uyandırabilirsin, Graham. Seni görmek istiyorum. Yanımda olmadığında seni özlüyorum.

Ona bunu söylemeyecektim. Özellikle de yüzünde bu kadar temkinli bir ifade varken tıpkı ben, bir erkeğin birazdan fazla şey söyleyeceğini anladığımda ve içimden, *lütfen bunu yapma, tam ara verelim mi demek üzereyken duygularını ifade etme,* diye düşündüğümde olduğu gibi. "Sorun yok. Colin nasıl?"

Elini saçında gezdirdi. "İyi değil. Mandy'nin soğuduğunu düşünüyor."

Eski Keeley böyle bir dramayla anında canlanırdı. Tezgâha koşar, tabureye tırmanır, çenemi ellerime dayayıp, "bana her şeyi anlat!" derdim. Graham'm Mandy'den hoşlanmadığını itiraf ettirmeye çalışır veya Colin'in bu duruma yol açan şüpheli bir şey yaptığını ortaya çıkarmak için uğraşırdım. Mandy'nin aldattığını söylerdim ve o da beni başkalarının trajedisinden gereğinden fazla zevk aldığım için suçlardı ki, bu tamamen doğruydu ve bundan zerre pişmanlık duymazdım.

Ama son bir iki gündür hem kendim hem de Graham hakkında fark ettiklerim beni içsel kargaşaya sürükledi. Eski halimle bir erkeğin beni sevmesini isteyen kız arasında bir yol bulmaya çalışırken dilim tutuluyordu, kendimi büyük bir utanç içinde buluyordum.

"Beşik cuma günü teslim edilecek," dedim gözlerine bakmakta zorlanarak. Ne zaman birinin gözlerine bakmakta zorlandım ki? "Mesaj bıraktılar. Onları içeri alabilir misin?"

Bir an durdu. "Aslında cuma günü New York'a gidiyorum. Saat aralığı verdiler mi?"

"New York mu?"

O asla New York'a gitmezdi. Aylardır buradaydı ve bir kez bile dönmedi ama şimdi birdenbire gitmesi mi gerekiyordu?

"Halletmem gereken birkaç işim var ve doğum tarihi yaklaştıkça gitmek daha zor olacak." Sol tarafa baktı, bu da kaçamak cevap verdiğinin işaretiydi. Bunu tıp fakültesinden değil, *Criminal Minds** dizisinden öğrendim o yüzden kesinlikle doğruydu.

Hangi işlerdi onlar? Teknoloji çağında hiçbir toplantı yüz yüze yapılmak zorunda değildi ve yüz yüze görüşmeyi gerektiren tek iş kişisel meselelerdi. Anna mıydı? Bunu bir sonuca ulaşmak için mi yapıyordu yoksa sonun yaklaştığını gördüğü ve yeniden başlamak isteyebileceği için mi?

Tanrım, benimle yatmak Anna'yla ne kadar iyi olduğunu anlamasına mı neden oldu?

Ağzımı açtım ama kıskanç cadaloz gibi görünmeden nasıl soracağımı bulamadım.

"Yatağına dön Keeley," dedi yumuşak sesle. "Geç oldu." Dudaklarından "yatak" kelimesinin çıkması bile beni tahrik etti.

Gözlerimi hemen üzerinden çekmedim ve aramızda bir şey değişti. Bakışları donuktu, neredeyse ilgiye benzeyen bir şey vardı. Ama ben tek kelime söyleyemeden odasına döndü.

Belki de doğum sancılarımın başladığını söyleyip uçağı kaçırmasını sağlayabilirdim. Bana göre bu durumu çözmek için tamamen makul bir yoldu. Gitmesini istemediğimi itiraf etmekten daha kolay olduğu kesindi.

* *Criminal Minds*, 2005-2020 yılları arasında yayınlanan, FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'nde görev yapan, suçlu profili çıkaran uzmanları konu alan Amerikan suç draması dizisidir. (ç.n.)

37

GRAHAM

Salı günü Ben, "Bir sorunumuz var," dediğinde duvara yumruk atmak istedim.

Zaten yeterince sorunum vardı, daha fazlasına ihtiyacım yoktu. İkinci adamım az önce istifa etti, bu da demek oluyordu ki, cuma öğleden sonra yerine sabah New York'a gitmem gerekiyordu... tam da burada kalıp Keeley ile işleri yoluna koymamın hayati önem taşıdığı bir anda. Dün gece yüzünden anladığım kadarıyla anlaşmamızı bozmaya hazırdı. Beşik geliyordu ve bebek odasını hazırlamak için benim taşınmam gerekiyordu, peki sonra ne olacaktı? Hayatımı çökmek üzere gibi hissediyordum ve üstüne bir de Tate ailesinin saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Colin ve Mandy ayrıldı ve o aptal anneme çoktan söyledi."

Kahretsin. Tate ailesinin saçmalıkları.

Hayatımız ilk kez raydan çıktığında Colin yeni doğmuştu. İkinci seferde o yoktu çünkü her şeyi altüst eden onun *gidişiydi.* Sonunda hayatını düzeltmesine yardımcı olacak bir kazaydı ama on sekiz yaşında bir kızla kaçıp Colorado'da hapse girmesi o zamanlar, özellikle annem için dünyanın sonu gibi görünüyordu.

Annem, bunun onu ne kadar yıktığını Colin'in bilmesini asla istemedi. Belki yine de söylemeliydik.

"O iyi mi?" diye sordum burun kemiğimi sıkarak. Keeley ve

benim, eski halimize dönmek için normal bir akşama ihtiyacımız vardı. En azından ona sabah ayrılacağımı söylemem gerekiyordu.

"Tabii ki iyi değil," dedi Ben. "Kendini suçluyor. Walter kliniğe yatmasını istiyor ama o *bu sefer Colin'in yanında olmak* istediği için reddediyor. Onu görmeye gidebilir misin? Perşembe gününe kadar Kaliforniya'ya dönemem."

Tabii ki kabul ettim çünkü annemin acı çektiği düşüncesi bile dayanılmazdı. Zaten çok acı çekti ve çoğu benim hatamdı.

38

KEELEY

Mezar taşıma *hiçbir iyilik cezasız kalmaz* yazılmasını istiyordum.

Şu ana kadar elimde olanlar şunlar: İçkiyi bıraktım. Gerçek bir yetişkin işi buldum ve para biriktirmeye başladım. Salata yemeye başladım. Hak ettiğim tavuk *tikka* fırsatını kaçırdım ve dünyaya bir hayat getirmek için şahane bir çift ayakkabıyı mahvettim. Ve artık çocuğumun babasına âşık olduğumdan eminim. Sonuncusu kulağa çok da övgüye değer gelmeyebilir ama önceki Keeley versiyonlarıyla karşılaştırınca daha az kötüydü.

Peki tüm bu erdem karşılığında ne alıyordum? Muhtemelen Graham, Anna ile ilişkisini yeniden canlandırıyordu. Üstelik Fox işleri o kadar tatsız hale getiriyordu ki, aklı başında hiç kimse kalmak istemezdi. Bütün gün ekstra randevularım vardı. Öğle molam yoktu ve son randevum saat yedi buçuktaydı. Yani işim o saatte bitmeyecekti, son hastam en az bir saat sonra gelecekti.

En berbat tarafı da -aslında berbat taraf çok, bu onlardan sadece biri- yeni hastaların benden randevu almak için kliniği telefon yağmuruna tutmasıydı. Eğer her şeyi önceden planlamış olsaydım, *Mindy ve Mills* yayınlanmadan önce kendi kliniğimi açmış olurdum. Aklı başmda hiçbir bankanın bana ofis ve ekipman için kredi vereceğini sanmıyordum ama yine de hayal ettim. Modern ve göz alıcı bir yer, Trinny'yi ve en sevdiğim hemşireyi yanıma aldığım, hepimizin makul saatlerde çalıştığı bir yer.

Ancak bu ideal senaryoda bile... yine başarısız olurdu. Her şey mükemmel olsa da en büyük şikâyetleri yaşlanmak olan hastaları arka arkaya görmek zorunda kalırdım.

Hastaların bir sorunu yoktu. Onlar dermatolojinin ızgara tavuklu salatalarıydı, ben ise tavuk *tikka* ve ıspanaklı börek istiyordum. Onlar, herkesin ayık ve kibar olduğu *Real Housewives*'ın sıkıcı kısımlarıydı. Ben sarhoş olup birbirlerine sataştıkları kısmı istiyordum.

Biraz lezzetli, biraz egzotik ve sıra dışı şeylere ihtiyacım vardı. Ara sıra *agyria** veya *balık pulu hastalığı*** olduğu ortaya çıkan bir hastaya mesela. Cildin maviye dönmesini istiyordum. Balık pullarıyla kaplı bir diz kapağı görmek istiyordum. Dr. Patel'in tedavi etmek için beni ön plana çıkardığı vakaları istiyordum, ne kadar iyi yaparsam yapayım her zaman kusur bulup azarladığı zor vakaları.

Bütün bunları, hâlâ söylemeye cesaret edemediklerimle birlikte Graham'a anlatmak istiyordum. Daha önce hiç yaşamadığım için ilişki kurabilir miydim ya da o bunu istiyor muydu bilmiyordum. Çünkü istiyormuş gibi davranmıyordu ve onunla konuşamadığım tek sorun, kendisiydi.

Belki yine de deneyebilirdim.

Ben: Bu akşam evde olacak mısın?

Normalde çabuk cevap verirdi ama bir saatten fazla geçtikten sonra cevap geldi.

Graham: Üzgünüm... Ailevi bir iş için Newport'a gitmek zorunda kaldım ve erken saatte New York'a geçiyorum. Yarın sabah dörtte havaalanına gitmek için evden çıkacağım.

* *Agyria*, genellikle gümüşe uzun süreli maruziyet sonucu ciltte renk değişimine yol açan çok nadir bir hastalıktır, deriye metalik ya da gümüşümsü görünüm verebilir. (ç.n.)

** *Ichthyosis vulgaris*, cildin kuru, kalın ve pullu görünmesine neden olan yaygın kalıtsal bir deri hastalığıdır, halk arasında "balık pulu hastalığı" olarak bilinir. (ç.n.)

Dörtte mi? Sabahın dördünde evden çıkmadan önce nasıl doğum yapıyormuş gibi davranacaktım? Sanki beni engellemek için bilerek yapmıştı. Doğum için bile olsa saat yedi buçuktan önce uyanmayacağımı biliyordu.

Üstelik beni davet bile etmediği bir aile meselesi vardı... Beni -ben olmasaydım hayranlık duyacağım bir kararlılıkla- görmezden geliyordu.

~

İşle ilgili tavsiyeye ihtiyacım olduğu için Gemma'yı aradım. Ayrıca tam olarak neye davet edilmediğimi de merak ediyordum.

"Akşam yemeğine çıkalım," dedi. "Ben, bu gece Seattle'da ve boşum."

"Newport'ta olan aile etkinliğine gitmiyor musun?"

Gemma bir an durdu. "Bildiğim kadarıyla aile etkinliği yok. Jean'in salı akşamları kitap kulübü var."

"Belki yanlış anlamışımdır," dedim kısık sesle.

Ama mesaj *yazılı* duruyordu. Yanlış anlamadım. Yalan söylüyordu.

Ofislerimize yakın bir restoranda buluştuk. Başlangıç için salata, ana yemek olarak da kuşkonmaz ve tavuk sipariş ettim, aslında *risotto* yemeyi tercih ederdim.

"Mandy'yle ne oldu?" diye sordum.

Gemma başını salladı. "Colin'i terk ettiğine inanamıyorum. Çok ani oldu."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırptım. "Onu terk mi etti? Son duyduğumda Colin sadece endişeliydi."

Kaşlarını çattı. "Evet, dün gece Colin eve döndükten sonra konuşmuşlar ve Mandy evden gitmesini istemiş."

Graham neden bana bunu söylemedi? Yani, asıl mesele bana anlatmaması değil ama yine de... neden söylemedi?

"Zavallı Colin. Üzgün mü?"

Başını salladı. "Evet ve sanırım en son bir kızla sorun yaşadığında hapse girdiği için hepsi biraz endişeli."

"Colin mi? Hapse mi girdi?"

Omuz silkti. "O zaman on sekiz yaşındaydı. Geçen hafta falan olmadı yani. Graham'ın sana bunu anlatmamış olmasına şaşırdım."

Sesim fark edilir biçimde alçalarak, "Görünüşe göre bana hiçbir şey anlatmıyor," diye cevap verdim.

"Ne oldu? Çok iyi anlaşıyor gibiydiniz."

Parmağımı bardağımdaki buğu üzerinde gezdirdim. "İyi anlaşıyorduk. Sonra yattık."

"Vay canına," dedi. "Kötü gittiğini anlıyorum?"

"Hayır," diye inleyerek ellerimi yüzüme kapattım. "Harikaydı. Ama bilirsin, hiçbir şey istemeyen bendim ve o da buna saygı duyuyordu ve şimdi biraz..."

"Bunu yapmamasını mı istiyorsun?"

Başımı salladım. Bunun söylemenin nasıl göründüğünü biliyordum ve bundan nefret ediyordum. "Onu oyalamaya çalışmıyorum. Ama beni bilirsin. Hep giderim. Yaptığım şey budur."

"Saygısızlık etmek istemem," dedi. "Ama bu tamamen saçmalık. Seninle dışarı çıkmayı reddettiğimde ve sadece ara sıra telefonlarına cevap verdiğimde bile beni terk etmedin. Ne kadar hak etseler de pislik babam ve berbat üvey anneni bırakmadın. Delice saatler çalışıp istediğin işi yapamasan da kariyerinden vazgeçmedin. Senin için önemli olan şeylere sadık kaldın. Alınma ama şimdiye kadar çıktığın erkeklerin çoğu... terk edilmeyi hak ediyordu. Hepsi pislikti. Burada olan şey şu, Shannon'ın senin hakkında yıllardır söylediği tüm saçmalıklara inanmaya başladın. Cidden bebekliğinden beri seninle derdi olan bir kadının fikrini kafana takmak mı istiyorsun?"

Yutkundum. *Hayır.* Shannon'ın söylediği hiçbir şeyi kafama takmak istemiyordum. "Ama ya haklıysa?"

Gemma gülümsedi. "Keeley, o kadın... haklı değil. Güven bana."

"Ama ya Graham benim istediğim şeyi istemiyorsa?" diye sorduğumda güldü ama benim onunla gülmediğimi fark edince durdu.

"Aman Tanrım. Ciddi miydin?" diye sordu. "Ne zamandan beri birinin seni istemeyeceğinden endişe ediyorsun?"

"Bilmiyorum." Sanırım ilk kez birini geri istiyordum.

39

KEELEY

Her ne kadar geliş gidişini duymaya çalışsam da eve geldiğinde uyanmadım. Sabah kalktığımda da gitmişti. Mutfakta "meyveleri bitirme" -sanki isteyerek meyve yiyen biriymişim gibi- yazan kinayeli bir not falan var mı diye bakındım ama yoktu.

Öylece gitmişti ve daire hiç bu kadar boş hissettirmemişti. Hazırlanırken iş için tahminlerde bulunmasını ve anlamadığım emirler yağdırmasını ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim.

Mark'a kahvaltısını bırakmak için -Graham bunu yarı zamanlı yapıyordu- bütün günümün dolu olduğunu bilsem de bir saniyeliğine uğradım.

"Graham bu sabah sorun yaşamadan çıktı mı?" diye sordu Mark. "Prescott'un böyle gitmesi kötü oldu."

"Prescott mu?" diye zayıf bir sesle tekrar ettim.

"New York ofisini yöneten adam. Jody'nin bu görevi üstlenip üstlenemeyeceğini göreceğiz ama sanmıyorum. Kadın olduğu için değil. Sadece o ekip için yeterince güçlü olacağını düşünmüyorum.'

Bunların hiçbirini bilmiyordum. Ama Graham, Dr. Fox'un her hafta saç diplerini boyattığını, hatta Trinny'nin meyve suyu diyeti yapıp ishal olduğunu bile biliyordu. Sorun Graham'ın bana söylememesi miydi yoksa benim sormamam mıydı? Her akşam kapıda beni "bana her şeyi anlat" diyerek karşılamıyordu neticede. Ben anlatıyordum ama o konuşmuyordu.

"Bunları nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Ben de aynı işi yapıyordum, biliyorsun ve bu çok stresli. Graham genç ve aklı başında biri. Sadece öyle kalmasını sağlamak için durumunu takip ediyorum."

"Belki daha fazla soru sormalıydım," dedim alçak sesle.

Mark başını salladı. "Zaten en önemli rolü oynuyorsun, o zamanlar gerçekten ihtiyacım olan tek şey buydu."

"Nedir o?"

"Ona sabahları uyanmak için bir sebep veriyorsun, Keeley." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda güldü.

"Hayır, bebek değil. Sen."

~

İş yerinde uzun bir gün daha geçirdim ardından onsuz yalnız bir gece.

Perşembe günü geldiğinde onu o kadar özledim ki, dayanamıyordum. Odasına girdim -kapı açıktı izinsiz giriyor sayılmam- ve yatağına oturdum. Yastığına sinen şampuanın kokusunu duydum. Topladığı eşyalar sağ duvara dayalı duruyordu, beşik için solda yer açıyordu. Sanki bizden yavaş yavaş ayrılıyordu. Belki de New York'a dönmesinin nedenlerinden biri duydu.

Yan yatıp ağlamaya başladım, maskaramın yastık kılıfına bulaştığını fark ettiğimde çok geçti. "Aferin Keeley," diye iç geçirdim. Rosa bu hafta gelmeyecekti ve bu lekeyi kendi başıma çıkaramazdım. Sanırım suçu bebek karyolası teslimatçılarına atabilirdim.

Biraz toparlandıktan sonra onu aradım. Orada saat geç olmasına rağmen dışarıdaydı. Bardakların tıkırdamasını ve kahkahaları duydum.

Gürültüyü bastırmaya çalışarak, "Her şey yolunda mı?" diye bağırdı.

Bir an "suyum geldi" numarası yapmayı düşündüm ama gerçekten başıma geldiğinde inandırmak zor olurdu. "Her şey yolunda!" diye bağırdım. "Beşikle ilgili bir sorum vardı ama bekleyebilir!"

Bir saniye sonra telefonuma mesaj geldi.

Graham: Bunun için özür dilerim. Beşikle ilgili bir şey mi dedin?

Ben: Hallettim ama yine de teşekkür ederim.

Graham: Her şey yolunda mı?

Tereddüt ettim. Hayır, hiçbir şey yolunda değildi. Üzgündüm, onu özlüyordum ve diğer insanların bildiği şeyleri bana neden söylemediğini anlamıyordum. Graham her şeyi kendine saklıyordu ya da ben öyle sanıyordum ama Mark'a anlatabiliyorsa bana da anlatabilirdi, değil mi?

Ben: Presley'in istifa ettiğini neden söylemedin?

Graham: Prescott mu? Prescott'un kim olduğunu nereden biliyorsun?

Ben: Mark'tan öğrendim. Bana bunları anlatabilirsin, biliyorsun.

Graham: İşimle ilgili her şeyin sıkıcı olduğunu söylememiş miydin?

Ben: Öyle. Çok sıkıcı. Ama yine de bilmek istiyorum.

Graham: Konunun Prescott ile ilgili olmadığını hissediyorum.

Ben: Beni boş ver. Zor bir hafta geçirdim. Görünüşe göre sen de öyle.

Bana haftamın neden zor geçtiğini sormasını bekledim çünkü her zaman sorardı ya da en azından daha fazla şey yazardı.

Bekledim, bekledim ama cevap gelmedi.

~

Cuma, dünyanın en uzun günü gibi geldi ama bir kez olsun işten erken çıktım.

Binaya girerken teslimatçıları daireme aldığı için Jacobson'a teşekkür etmek üzere resepsiyona uğradım ama o eliyle beni geçiştirdi. "Gerek kalmadı. Graham halletti."

Kalbim hızla atarken, "Burada mı?" diye sordum.

Jacobson kaşlarını kaldırdı. "Bunu ilk senin bilmeni beklerdim."

Asla ilk bilen olamazdım ama o buradaydı ve bunun için üzülmeye vakit bulamadan sadece heyecanlandım. Asansöre doğru koşar gibi bindim sonra koridordan geçip hiç tereddüt etmeden içeri girdim.

Mutfaktaydı, şort ve tişört giymiş turta yapıyordu. Onu gördüğümde nefes borumun küçüldüğünü hissettim.

"Evdesin," dedim ve sonra güçlükle yutkundum. *Tanrım, sakın bu yüzden ağlamama izin verme. Sakın!*

Bana hafifçe gülümsedi. "Sen de evdesin. Hem de erken saatte."

"Doktor randevum var diyerek erken çıktım," diye itiraf edince güldü. "Ne oldu? Çarşamba gününe kadar gelemeyeceğini söyledin."

"Sabah dönmem gerekiyor. Sadece düşündüm ki..." Bana baktı, dilini yanağına dokundurdu. "Zor bir hafta geçirdiğini söyledin. Belki de burada olmam gerekir diye düşündüm."

Bunu yapmasına gerek olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama bunun yerine gözyaşlarına boğuldum.

Bir saniye sonra bana sarıldı. "Keeley, ne oluyor? Bu sadece hamilelikle ilgili mi, yoksa başka bir şey mi?"

Göğsüne yaslanıp hıçkırıklara boğuldum. "Hiç *garip* davranmadın," diye ağladım. "Birlikte olduğumuzdan beri hiç *garip* davranmadın."

Sessizce güldü. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Hayır. Neden senin için *garip* değildi? Çünkü benim için farklıydı ama sen aynı kaldın. Sanki anlamsızmış gibi."

Bir an sessiz kaldı, sonra kolları beni daha sıkı sardı. "Keeley, eğer farklı görünmüyorsam... değişmediğim için. Aylardır seni unutmaya çalışıyorum ve... hâlâ deniyorum. Uzun süre daha denemeye devam edeceğim. Durum tam da göründüğü gibi."

İçimde küçük bir ateş yandı titreyerek sonra giderek güçlendi. Bunu istiyordu. Bizi istiyordu. Ve bu inanılmaz riskliydi ve başarısızlığa mahkûmdu ama ben de istiyordum.

Avuçlarımı göğsüne koyup ona baktım. "Bunu unutmanı istemiyorum, Graham."

Yutkundu, gözlerinde umut ve belirsizlik aynı anda titreşiyordu. "Bir keresinde, uzun süre aynı yerde kalamayan bir kelebek olduğunu söyledin."

Cevap vermeden önce derin nefes aldım. "Belki de sadece güvenli bir yere konmaya ihtiyacım vardı."

Ciddi olduğumdan emin olmak için yüzümü dikkatlice inceledi ve sonra usulca bir inlemeyle eğilip beni öptü.

Tarçın ve sabun kokuyordu, elma ve nane tadı vardı.

Gerektiğinde beni dünyadaki kötülüklerden korumak için kullanacağı kaslı kollarını-tam olması gerektiği gibi-bana sardı.

Dudaklarımız aceleci ve *kusursuz* bir şekilde birleşti. Beş gün boyunca bunu özledim, hayalini kurdum... ve şimdi hatırladığımdan bile daha iyiydi.

Dağınık, çaresiz bir öpücüktü bu. Eli sonunda iç çamaşırımın içine girdiğinde rahat nefes aldım. "Sonunda," dediğimde kahkaha attı, tükenmiş gibiydi.

Gömleğimi başımdan çekip çıkardı ve eteğimi kalçalarıma kadar sıyırdı. *Boxer*ına uzanıp tam da sevdiği şekilde avucumu üzerine koyduğumda, dişlerinin arasından keskin bir nefes sızdı ve sonra beni mutfak tezgâhın üzerine kaldırdı.

"Şimdi seni becermem gerekiyor çünkü dayanamıyorum," dedi. "Ve kısa süreceği için şimdiden özür dilerim."

Şortunu ve *boxer*ını aşağı indirip yaklaşırken meme ucumu emdi.

İçime girdiğinde dişlerimi omzuna geçirdim. "Bu çok iyi bir pozisyon," dedim nefes nefese.

Boğuk sesle, "Sana daha önce de söyledim," dedi kulağıma. "Bunu çok düşündüm."

Bana karşı dikkatliydi, ocak ayından aklımda kalan parçalı anılardan daha dikkatli. İçime yavaşça girip çıkıyor, boşalmamaya çalışırken çenesini sıkıyordu. Hamilelik yüzünden korktuğunu biliyordum, normalde olduğundan daha nazik davranıyordu. Keşke kadın doğum rotasyonunda biraz daha dikkatli dinleseydim... belki bunun sorun olmadığını söyleyecek kadar bilgi sahibi olurdum.

Alnı terden ıslaktı, gözleri koyu ve arzudan sersemlemiş gibiydi. "Yaklaştın mı?"

"Evet. Daha sert yap," diye yalvardım. "Kendini tutmayı bırak."

"Siktir. Yapmamalıyım," dedi ama çenesini sıkması, kalçalarımı sıkıca kavraması her şeyi yapmak istediğini gösteriyordu. "Sadece bir dakika." Sanki bir parçası nihayet özgür kalmış gibi boğuk bir inlemeyle pes etti.

Saniyeler içinde beni bomba gibi patlattı.

"Tanrım, buna bayılıyorum," diye fısıldadı ve sonra daha hızlı daha keskin darbelerle kendini bırakırken başını geriye atıp gözlerini sıkıca kapattı.

Gözlerini açtığında boynuna uzandım. "Dünyada en sevdiğim tiroit kıkırdağına sahipsin."

Kahkaha attı. "Muhtemelen şimdiye kadar aldığım en tuhaf iltifat."

"Beynimdeki tüm kan çekilmiş olabilir. Şu anda net düşünemiyorum."

Dudakları kendinden emin bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sonra beni kaldırıp bacaklarımı beline dolayarak taşıdı.

"Ne yapıyorsun?"

Beni odasına götürüp dikkatlice yatağa yatırdı. "Net düşünmemeye devam edebilirsin. Genelde bu durum çok işime yaradı."

İkinci seferimiz daha uzun ve zevk doluydu ve istediğim gibi sert davranmayı reddetse de bana oral yaptı, yani bununla ilgili hiçbir şikâyetim yoktu.

Ancak bittiğinde ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sabah erken uçağa binecekse, odada yalnız kalmak isteyebilirdi. Belki valizini tekrar yerleştirmesi gerekiyordu. Belki çamaşır yıkamak istiyordu.

"Pekâlâ," diyerek yataktan uzaklaştım.

"Keeley," dedi. "Yapma."

İlk anda ne yapmamamı söylediğini anlamadım ama sonra ikimizin üzerine battaniyeyi çekti ve elini kalçama koydu.

Ah, diye düşündüm, gülümseyerek. *Yapma, Gitme.*

Beni göğsüne doğru çektiğinde ona yaslandım, dizlerini benimkilerin kıvrımına kaydırdı ve kollarını bana sardı böylece onun içinde kayboldum. Olabildiğince yakındık ve bütün gece öyle kaldık.

Şimdiye kadarki en iyi gece uykusuydu.

40

KEELEY

Uyandığımda yatak boştu.

Bunun beni hayal kırıklığına uğratmadığını, içimdeki bir parçanın belki kaldığımız yerden devam ederiz ya da onun sadece... kalmasını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum. Çarşamba günü eve döndüğünde bunların ne anlama geleceğini bilmiyordum.

Mutfağa giderken odaya dağılmış giysilerimin yanından geçerek yerde kırışmış tişörtüne baktım. Yokluğunu asla fark etmezdi, fark etse bile onu aldığımı iddia edemezdi. Bu delice olurdu.

Tişörtünü alıp burnuma götürdüm ve kokladım sonra başımdan geçirdim. Dün gece o kadar... kendiydi ki. Aynı anda vahşi, kontrollü, aç ve tamamen özgürdü. Sanki sadece kısmen açabildiğim nefis bir paket gibiydi.

Tişörtünü bir kez daha koklamak üzereyken kapı açıldı, iki kahve ve beyaz bir kâğıt torbayla içeri girdi.

New York'a gitmemişti... Bize kahvaltı almaya gitmişti. Bu kadar ufak bir şeyin bile kalbimi on kat büyütmesi ne kadar saçmaydı.

Sonra bakışları bana, üzerimdeki tişörte takıldı ve boynumdan yukarı bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim. *Kahretsin.*

Bana doğru geldi ve tepsiden bir fincan aldı. "Bu kafeinsiz," dediğinde *mocha latte*'yi burnuma yaklaştırdım, bir yudum alma-

dan önce taze kavrulmuş kahve çekirdekleri ve çikolatanın lezzetli kokusunu içime çektim. Torbayı havaya kaldırdı. "Ve berbat *muffin* de aldım."

Kendi yaptığı, protein tozu, yumurta ve fıstık ezmesinden oluşan berbat karışımı yemem için zorlamak yerine onaylamadığı *muffin* almıştı. Benim için.

"Teşekkür ederim," dedim. "İçine kinoa koymamışsındır herhalde ama çok naziksin."

"Kinoa yok." Gözleri yeniden tişörtüne takıldı.

Kahretsin. Yine.

"Ben, şey..." diye başladım ama giysilerimin üzerinden atlayarak ulaştığım tişörtünü almak için aklımda olan tüm makul bahaneler birdenbire uçup gitti.

Yüzüme baktığında gözlerinde hafif bir gülümseme belirdi. "Beğendim." Bir adım daha yaklaştı, elimden fincanı aldı ve beni öptü.

"Beni öpemezsin," diye itiraz ettim ama ondan uzaklaşmaya hiç niyetim yoktu. "Dişlerimi fırçalamadım."

"Ağzında kahve tadı var ve bu benim en sevdiğim şeylerden biri."

Elini kalçama koydu ve birden nefesim kesildi. "Bunu bilmiyordum."

Beni kendine çekerek spor şortundaki şişkinliği hissedeceğim kadar yaklaştı ki, bu ihtiyacım olan tüm ön sevişmeydi. "Sevdiğim diğer şeyleri de bilmek ister misin, Keeley?" Dudağıyla kulağımı okşadı, daha başımı sallayamadan eli tişörtümün altına kayarak tenime dokundu.

"Evet," diye fısıldadım.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeyecek misin?" Eliyle kaburgalarımı okşuyordu, bileği göğsümün altına hafifçe değiyordu.

"Bunu düşüneceğim ama kendime saklayacağım."

Güldü ve beni tüy kadar hafifmişim gibi kaldırıp yatağa taşıdı.

~

*Hamileyken Sizi Neler Bekler** kitabında, hamilelik hormonları ve Graham Tate'in tehlikeli kombinasyonu hakkında bir bölüm olmalıydı. Çünkü ikimizden biri birazcık sorumluluk sahibi yetişkin olmasaydı -küçük bir ipucu, ben değilim ama o da sayılmaz- uykusuzluktan ya da açlıktan ölene kadar sevişirdik.

Yine de biraz konuşmayı başardık. Dr. Fox'un beni bıktırarak işten çıkarmaya çalıştığını ve bunun benim ilgilendiğim dermatoloji türü olduğundan emin olmadığımı anlattım. O da bana, rekabetçi bir yatırım fonunu yönetmek için ayrılan pislik Prescott'tan ve yeni ikinci adam Jody'nin bu görevi üstlenebileceğini düşündüğünü anlattı.

Elbette, konuşmalarımızın çoğu bu kadar yoğun değildi. O kadar da değişmedim.

"Kız için *Blossom* ismini seviyorum," diye mırıldandım.

"*Blossom* gibi bir isimle dışişleri bakanı olamaz," diye itiraz etti.

"O benim DNA'mın yarısına sahip, Graham. Zaten dışişleri bakanı olamaz." Çıplak karnımı okşadım. Şu anda olduğu gibi sırtüstü yattığımda bacaklarımı bile göremiyordum. "O kadar da hamile göründüğümü sanmıyorum. Avustralya'da bir model, tuvalete gittiğinde doğum yapmış ve hamile olduğunu bile bilmiyormuş. Bütün kıyafetleri üzerine oluyormuş."

Gülmekten boğuluyordu. "Keeley, en son ne zaman bütün kıyafetlerinin sana hâlâ uyduğunu söyleyebildin? Buraya geldiğimden beri yeni göğüs ölçülerini övünerek anlatıyorsun."

Onları avuçladım. "Harika değil mi? Umarım bu kısmı kalıcı olur."

Bekledim... onun da öyle olmasını umduğunu söylemesini. Ya da onun için önemli olmadığını söylemesini. Bebek doğduktan sonra ne olacağına dair bir imada bulunmasını. O New York'ta

* *What to Expect When You're Expecting*, Heidi Murkoff'un yazdığı, hamilelik süreciyle ilgili dünyanın en çok satan rehber kitaplarından biridir. (ç.n.)

zarif Anna'yla birlikteyken ben burada uykusuz, kusmuk içinde ve muhtemelen yine B beden olacaktım.

Ama o sadece güldü.

Sanırım bu sorun değildi. Çift olarak geçirdiğiniz ilk hafta sonu, normal şartlar altında "bu ilişki nereye gidiyor?" konuşmasını yapmak için uygun bir zaman değildi. Ama normal şartlarda, ben de onun çocuğuna otuz dört haftalık hamile olmazdım.

~

Pazar öğleden sonra, bütün hafta sonu boyunca ilk kez daireden çıkıp Gemma'nın barbeküsüne gidiyorduk ve şimdi bunu kabul ettiğime pişmandım. Bu gece uçağı vardı ve kaçırmamalıydı.

Sokağa girdiğimizde, "Bir saat kalacağız, değil mi?" diye sordu.

Kendime doğru çekip öptüm. "Bir saat. Gerekirse doğum sancımın tuttuğunu söylerim."

"Bu kartı daha önce oynamamış olmana gerçekten şaşırdım."

Tam olarak nerede kullanmayı düşündüğümü söylemeden kendi kendime güldüm.

Erkekler barbekünün başındaydı, kadınlar ise yiyeceklerle dolu uzun bir masanın yanında duruyordu asla parçası olmak istemediğimi düşündüğüm türden bir sahneydi. Ben de böyle mi olacaktım? Bir ya da beş yıl sonra, yazın öğleden sonraları çocukların kulüp futbolu* hakkında konuşarak geçirirken, "Şarap saati!" geldi gibi şeyler mi söyleyecektim?

Belki.

Çocuklar bahçede koşuşturuyordu, yalınayak koşan küçük aptallar bağırıp gülüyorlardı ve ben kızımın da bunun bir parçası olmasını isteyeceğimi biliyordum. Bu bebek için hayatımda çok

* Travel soccer, Amerika'da çocukların farklı şehirlerde, eyaletlerde düzenlenen turnuvalara katıldığı, daha rekabetçi kulüp futboludur. (ç.n.)

şey değiştirdim ve burada dururken fark ediyordum ki... bunlar sadece ilk adımlardı.

Drew ve Tali'yi gölgelikli köşede uyuyan bebekleriyle otururken buldum.

"Şu haline bak," dedi Drew gülerek. "Geçen ocak ayında burada olacağını kim tahmin edebilirdi? Çok rahatladım."

Sanırım Six yerine Graham'la birlikte olduğumdan bahsediyordu ama geçen kış Six'le olmamam gerektiğini söylediğini hatırlamıyordum.

"Rahatladın mı?"

"İnan bana, kocam o hafta sonu hakkında çok şey anlattı," dedi. "Ama sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?"

Ferberizing denen bir şeyden bahsetmeye başladılar. Anlaşılan bu, bebeğin ağlayarak uykuya dalmasına izin vermekle ilgiliydi ve bunu yapamayacağımı şimdiden biliyordum. Sonra Tali, Çince öğreten anaokulu ile çocukların ormanda vakit geçirip sadece *doğada bulunan oyuncaklarla* oynadığı anaokulu arasındaki farkları anlattı. Bir yıl önce bundan daha sıkıcı bir sohbet hayal edemezdim ama bir yıl önce, birini kendimden daha fazla sevebileceğimi de hayal edemezdim.

Çimlere doğru, ızgarada benim için hamburger pişiren Graham'a baktım. Artık kendimden daha fazla iki insanı sevdiğimden emindim. Saatine iki kez baktı ve bu beni güldürürdü, bahçeyi geçip ona doğru yürüdüm.

"Saati kontrol etmeyi bırakmalısın," dedim kulağına.

Bana bir tabak uzattı. "Dört saat sonra havaalanına gitmem gerekiyor, Keeley. Ve bu saatleri yeni takım oyuncularının seçmeleri hakkında konuşarak geçirmek istemiyorum."

Aslında ben de istemiyordum. Bu zamanı daha iyi geçirebileceğimiz yollar aklıma geliyordu.

İkimiz tabaklarımızı alıp masaya geçtik çocuklar çimlerde koşuştururken ebeveynler bebeklerle uğraşırken yemeğimizi yedik.

Tek çocuğun bile ne kadar yorucu olabileceğini anlamaya başladım. Tali ve Hayes'in bebeği ne zaman bir şeye ihtiyaç duysa, telaş ve tartışma başlıyordu, biri bebek bezi çantasını karıştırırken diğeri çocuğu tutuyordu. Drew'un kocası şimdi oğlunu omzuna almıştı çünkü Drew'un dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Babanın olması yardımcı oluyor," dedim alçak sesle. "Tek başına çok zor olurdu."

Sadece kırk sekiz saattir birlikteyiz ama bence benimle kalmalısın, demekten daha incelikliydi.

"Bu hafta New York'ta olmamın nedenlerinden biri de buydu. Bir süre önce dairemi satışa çıkardım. Salı günü satış işlemi tamamlanacak."

Ağzım açık kaldı. "Bir süre önce mi? Ne kadar süre önce?"

Kendi kendine güldü. "Ultrason randevusundan beri."

Ona baktım. "Bu aylar önceydi. Bu kadar uzun süre nasıl sır olarak saklayabildin?"

Gözlerime baktı. "Bir süre gideceğimi düşünmek sana güven verdi, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Haklıydı. Kalmayı planladığını söyleseydi, çıldırırdım. Her gün sürecek velayet savaşma hazırlanırdım. Gidecek başka bir yeri olmadan dairesini sattığına inanamıyordum.

"Ama tüm bunlar olmasaydı nereye giderdin?"

Omzunu silkti. "Ev arıyordum," dedi. Başıyla bahçeyi işaret etti. "Daireni sevdiğini biliyorum ama bunu çocuğumuz için istiyorum. Seni ürkütme riskini göze alarak taşındığımda benimle gelmene ikna edebileceğimi umuyordum."

Kızımızı yalınayak dondurmacının peşinden koşarken hayal ettim. Dudaklarına dondurma bulaştırıyordu, yerel havuzdan eve bisikletle dönüyordu. Her gün okula yürüyerek gidiyordu. Dairemi ve şehirde yaşamayı seviyordum ama sanırım bunu daha çok sevebilirdim.

"Seni fazla mı zorladım yoksa Cabo'ya giden ilk uçağa mı binmeyi düşünüyorsun, bilemiyorum," dedi sessizce.

"Duruma bağlı," dedim başımı omzuna yaslarken. "Ben'in evi tarzında bir yerden mi bahsediyoruz, yoksa Warren Buffett tarzında yani *bu kadar param olmasına rağmen ne kadar tutumluyum,* evlerinden mi?"

Güldü. "Evet, Keeley, Mariah Carey'nin dolabına sahip olacaksın."

"Şu anda bunu duymanın beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin."

Yine güldü ve parmaklarını benimkilerle kenetledi. "Biliyorum çok şey istiyorum ama hazır üst üste söylüyorken en azından işini bırakmayı düşünmeni de istiyorum. Bebeği doğurduktan sonra ona alışmak için biraz zaman ayırabilir ve sana daha uygun bir iş bulabilirsin."

"Suudi prensi tarafından bakılıyormuş gibi hissederim."

Gülümsedi. "Suudi prensi tarafından bakılmak istediğini sanıyordum."

"Öyle. Bu iyi bir şey. Yatak odasında bunu oynamamız gerekebilir."

"Suudi prens rolü ve yıldönümü analı. Hoşuma gitti. Merakımdan soruyorum, yıldönümümüz 8 Ocak mı? Takvime işaretlemek istiyorum."

Dudaklarımı kulağına dayadım. "Graham, bu çocuğu doğurduktan sonra, hiçbir şeyi bir yıl boyunca beklemek zorunda kalmayacaksın."

"Tanrım," diye fısıldadı. "Buradan çıkmaya hazır mısın? Yorgunum da."

"Nasıl yorgun olabilirsin? Bu senin en tembel günündü."

Bana çapkın bir bakış attı, gözlerimden başlayıp uzun süre dudaklarımda oyalandı. "Aslında yorgun değilim Keeley."

Ahhh.

Ayağa kalkarken, "Yemeyi bitirip hemen kalkmış gibi olmak istemem ama," diye masadakilere duyurdum.

"Daha yeni geldin," diye itiraz etti Gemma.

"Onu çok zorlama yoksa doğum sancısı başlamış gibi davranacak, Gemma," diye uyardı Graham.

Onunla evlenmenin hayatımda yaptığım en akıllıca şey olduğunu düşünmeye başladım.

41

KEELEY

New York'a gitti ama artık her şey farklıydı, iyi anlamda. İstifa etmedim çünkü ayrılmadan önce Kathleen Fox'tan mümkün olduğu kadar fazla ücretli doğum izni almak istiyordum. Hayatının geri kalanı o kadar güzeldi ki, işteki küçük sıkıntılar fazla önem taşımıyordu.

Birlikteydik. Bir bebeğimiz, bir evimiz ve Mariah Carey dolabım olacaktı. Doğumdan sonra beklememiz gereken süre geçer geçmez yatakta Graham Tate'in dikkatli ve nazik olmayan tarafıyla yeniden tanışacaktım.

Bu konuda benden daha heyecanlı olan tek kişi Gemma'ydı.

İki gün içinde altıncı kez arayarak, "Size bir ev buldum," dedi. "Geçen hafta Lola'yı gezdirirken taşınmaya hazırlandıklarını söyleyen bir çiftle tanıştık, ben de onları takip ettim ve kadın evin gelecek ay satışa çıkacağını söyledi. Sizin için mükemmel."

Güldüm. "Gemma, bütçemizi bile bilmiyorum."

"Lütfen. Graham istese bizim mahallede on tane ev alabilir. Kira sözleşmeni ne zaman feshedebilirsin?"

Bunun aynı anda büyük şans olduğunu düşündüm ve terk etmenin fazlasıyla acı vereceği bir hayat kurduğumu düşündüğümde hissettiğim korkuyu görmezden geldim. Terk etmek istemediğin bir hayata sahip olmanın önemini kendime hatırlattım.

"Graham'da bir kopyası var," dedim. "Eve gidince bakarım."

İşten makul bir saatte çıktım -artık önümdeki haftayı on saatlik mesailerle geçirmek zorunda kalmamak için uydurduğum bir sürü doktor randevum vardı- ve odasına girdim. Masası tertemiz, yatağı düzenli, dosya çekmecesindeki her klasör etiketliydi.

Finansla ilgili bir sürü dosyayı karıştırarak üzerinde *apartman* yazan bir şey aradım ve *Sözleşmeler, Keeley* dosyasını buldum. Gemma, dosyayı elime aldığım anda aradı. Masanın üzerinde açarken, "Sanırım buldum," dedim.

Gemma sözleşmeden nasıl çıkabileceğimle ilgili bir şeyler söylüyordu ama ben onu duymuyordum. Çünkü bu dosyada kira sözleşmesi yoktu. Tamamen farklı bir sözleşme vardı.

"Bu ne demek oluyor?" diye fısıldadım.

Gemma iyi olup olmadığımı sordu ama ona cevap bile veremedim. Mideme korkunç bir ağırlık çökerken önümdeki kâğıda bakakaldım. "Aman Tanrım."

"Keeley, cevap ver! İyi misin?"

"Hayır," dedim sesim titrerken. "Gemma, çocuğumu satın alacağını düşünüyor."

"Ne? Bu doğru olamaz. Ne yazıyor?"

"Ben, Keeley Maureen Connolly..." dedim ve sonra ağlamaya başladım.

Ben, Keeley Maureen Connolly, (adı) adlı çocuğun tüm yasal ve fiziksel velayetini Graham David Tate'e gönüllü ve geri alınamaz bir şekilde devrediyorum.

"Aman Tanrım, Gemma, bu çok kötü. Gerçekten çok kötü." Tazminatla ilgili ve ziyaretlerle ilgili bir paragraf vardı ve bu onun takdirine bağlı olmakla birlikte, *genellikle çocuğun refahı için tavsiye edilmiyordu.*

"Hemen geliyorum." Sert avukat sesini kullanıyordu ama bunun arkasında endişe seziyordum. "Orada kal ve aceleci kararlar

verme. Ben de bir okuyayım. Göründüğü gibi değildir. Onu tanıyorum Keeley. Sen de tanıyorsun. Göründüğü kadar kötü olamaz."

Onun haklı olmasını çok istiyordum. Ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum.

Yirmi dakika sonra, Graham'ın masasında oturuyor ve sözleşmeyi hızla gözden geçirirken dudakları kıpırdıyordu, kaşları çatıktı. Sonra kalemliğini alıp duvara fırlattı.

"Onu *öldüreceğim*," dedi.

Yatağına çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Şu anda eve geliyordu. Buraya gelip her şey yolundaymış gibi davranacağını sanıyordu. Sanırım başından beri yaptığı buydu.

Tepki vermem gerektiğini hissediyordum ama bunun yerine sadece... boşluk hissediyordum. Şu anda içimde şok ve yankılanan sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Onu arayacak mısın?" diye sordu. "Bunu açıklaması gerekiyor."

"Şu anda eve dönüyor," diye fısıldadım. Gerçekten ne olduğunu anlayamıyordum, mantıklı gelmiyordu. Ve bunu telafi edecek bir mazeret ya da açıklama olduğunu sanmıyordum. Bir milyon dolar karşılığında çocuğumla bir daha asla görüşemeyeceğimi düşünüyordu. Bunu imzalayacağıma gerçekten inanmıştı. Bana karşı en alçakça görüşe sahip Shannon bile buna inanmazdı.

Peki son birkaç aydır yaşadığımız neydi? Bunca zaman sadece güvenimi kazanmak için beni oyalamış mıydı? Gerçekten evli kalmamızı ve birlikte bir evimiz olmasını mı istiyordu? Yoksa bütün bunlar onun için sadece küçük sigorta poliçeleri miydi? Evsiz, işsiz bir anne kolaylıkla yetersiz biri gibi gösterilebilirdi.

İmkânsız görünüyordu ama bu noktada başka türlü düşünmek saflık olurdu.

Neden velayeti paylaşmaktan endişe duymadığını şimdi anlıyordum. Asla böyle bir niyeti yoktu.

~

Uçağı indiğinde aradı, sesli mesaja düşmesini bekledim. Mesaj attı, yine endişeliydi bir zamanlar benimle ilgili olduğunu sanıyordum, aslında onun tohumunun taşıyıcısı bir beden olduğum için endişeliydi.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Makyaj yapıp hâlâ bana uyan en şirin elbiseyi giydim ve kanepeye oturdum.

Kapıyı açtığımda yüzünü görmek kalbim biraz kırdı. O kadar ikna edici görünüyordu ki... sanki bana delice âşıktı. Bana yalan söyleyemeyeceğini sanıyordum. Bu konuda gerçekten çok iyi olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Gülümsemesi kayboldu. "Selam," dedi yavaşça. "Her şey yolunda mı? Sana mesaj attım."

Ayağa kalkıp dosyayı ona en yakın tezgâhın üzerine bıraktım. "Gemma dairedeki kira sözleşmesini kontrol etmemi istediği için dosya dolabını açtım. Onun yerine bunu buldum."

Dosyayı açtı ve ne olduğunu anladığı anda, bunun iyi bir açıklaması olmayacağını fark ettim. *Başka birinin* sözleşmeyi oraya koymuş olabileceği gibi saçma bir umudum vardı ama yazılanlara şaşırmadı. Sadece yakalandığı için şaşkındı.

"Göründüğü gibi değil," dedi zayıf bir sesle. Bana dönüp elini uzattı.

Ondan bir adım uzaklaştım. "Gerçekten mi? Çünkü bana, çocuğumu *sana satacak* bir insan olduğumu düşündün gibi geldi."

Gözlerini kapattı. "Keeley, buraya ilk geldiğimde çocuk sahibi olmak istediğinden bile emin değildin. *Coachella*'da içmekten bahsediyordun."

Haksız değildi ama şimdiye kadar beni daha iyi tanımamış mıydı? Söylediklerimde ciddi olmadığımı anlamıyor muydu? "Seninle dalga geçiyordum ve aylardır bu konu kafandaymış. Bu da hata yapıp yapmayacağımı görmek için bu konuyu kafana taktığını gösteriyor."

"Öyle değil..."

"Evimden defol," dedim alçak sesle. "Gitmeni istiyorum. "

"Keeley..."

"Söyleyeceğin hiçbir şey umurumda değil. Gemma boşanma işlemlerini hallediyor, bebek doğduğunda haber veririm."

"Keeley..."

"Bak, bir randevum var. Ben eve dönene kadar gitmiş ol."

Bana baktı. "Randevun mu var?" diye tekrarladı kısık sesle. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Bebeğimi elimden alacaktın," dedim ve sözlerim boğazıma düğümlenmesin diye zorlukla yutkundum. "Şimdi beni yargılayabileceğini sanma."

Yüzündeki acıdan gözlerimi kaçırdım. *İyi*. Umarım canı yanıyordur. Benim kadar acı çekiyor olamazdı.

Kapıdan çıktığımda beni durdurmaya çalışmadı. Asansöre ulaşana kadar bekledim sonra gözyaşlarına boğuldum... Her şey tam da planladığım gibi oldu... Her şeyin bu kadar çabuk bittiğine inanamıyordum.

Kendimi toparlayıp Graham daireme geldiğinden beri görmediğim arkadaşlarımla buluşmak için Silver Lake'e gittim. Akşam yemeğine, ardından da kulübe gideceklerdi. Gecenin ikinci yarısında onlara katılmayacağımı zaten biliyordum ama Paul arayıp Graham'ın daireden çıktığını söyleyene kadar zaman geçirmem gerekiyordu. Akşam yemeği bittiğinde gitmemişse birinin kanepesinde kalırdım ve bu tam da Graham'ın benden beklediği bir şeydi, değil mi?

Restorana girdiğimde arkadaşlarımın hepsi toplanmıştı ve beni kollarını açarak karşıladılar ama bunun nedeni şimdiden çok sarhoş olmalarıydı.

Hepsi videomu izlemişti. Birden fazlası bunun ne kadar iğrenç olduğunu söylüyordu. Sonra bir festivalde çadırlarının uçup gittiğini ve güneş çarpması yaşadıklarını anlattılar. Tanıdığımız

bir adamı çok sarhoş edip kimliği olmadan sınırın ardında bıraktıkları bir başka çılgın hafta sonu hakkında da konuştular. Şaka yapıyorlardı.

Her şeye gülen eski Keeley olmak istiyordum ama belki de o gemi çoktan uzaklaştı. Belki de doğum yaptıktan sonra kendimin farklı bir versiyonu olmalıydım. Daha az eğlenceli Keeley, içki içen ama bunu kontrollü yapan ve arkadaşları birini yabancı bir ülkede terk etmeye karar verdiğinde ortamdan kibarca ayrılan Keeley.

Nedense *kötü adamlar* diye bağırmaya başladılar ve etrafımızdaki çoğu müşteriyi rahatsız ettiler. Aaron masadan kalkarak elinde içeceklerle dolu bir tepsi taşıyan garsona çarptı ve içecekler yere döküldü. Her yer cam parçalarıyla doluydu, yan masadaki insanlar kırmızı şarapla kaplandı ve arkadaşlarım sanki kimseye zarar vermemiş gibi gülüşüyorlardı.

"Erik," diye bağırdı Aaron, "Keeley'ye ne yaptığını anlat!"

Erik güldü. "Hayır dostum, sen daha iyi anlatırsın."

Şimdiden hoşuma gitmeyeceğini tahmin ediyordum.

"Erik ve ben LSD*'' aldık, tamam mı ve bir oyun parkındaydık," diye başladı Aaron. Evet, hoşuma gitmeyecekti. "Gün ortasında yani. Erik küçük bir çocukla konuşuyordu ve sonra, 'Zaten hepimiz öldük. Ben öldüm, sen de öldün' dedi. Çocuk ağlamaya başladı ve annesine koştu."

Herkes kahkahalarla güldü. Graham'ı düşünmemeye çalıştım ama yapamadım. Bunu dinliyor olsaydı ne derdi acaba? Bu adam kızımıza gelip ona "zaten öldün" dese ne yapardı? Yumrukların havada uçuşacağına emindim ve şu anda Graham'ın söylediği veya yaptığı hiçbir şeyi onaylamak istemiyordum ama bunu onaylardım.

Muhtemelen yardım da ederdim.

* LSD (*Lyserjik Asit Dietilamid*), halüsinasyonlar ve algı değişikliklerine yol açabilen güçlü bir psikoaktif maddedir. Kullanımı yasal değildir, ciddi zihinsel ve fiziksel riskler barındırabilir. (ç.n.)

"Bir çocuğa böyle bir şey söyleyemezsin, Erik."

Erik güldü. "Tabii ki. Bu yüzden komik zaten."

"Komik değil. Bu kabul edilemez." Masaya biraz para bıraktım. "Ben gidiyorum, çocuklar. Sizi görmek güzeldi."

Beni yuhaladılar. "Hamilelik seni yaşlı bir kadına çevirdi, Keeley!" diye bağırdı Leila.

Hayır, beni lanet bir yetişkine çevirdi. Keşke en azından mutlu bir yetişkin olsaydım.

~

Paul, Graham'ın gittiğini söylemek için aradığında, gece için bir otel odası tutmak üzereydim. Bana bir şekilde biraz umut verecek bir detay vermesini bekledim ama yapmadı.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordum sonunda. Bu güvenceye ihtiyacım olması çok acması bir durumdu.

"Hayır," dedi Paul. "El arabasını ödünç verdiğim için teşekkür etti. Paketlemesi gereken çok dosya varmış gibi görünüyordu."

Tanrım. Bana tüm bunları yaptığı halde tek endişesi kahrolası dosyalarıydı.

Daireme gidip etrafa bakındım, yemek pişirdiği mutfağa ve ayaklarımın üstünü örttüğü kanepeye baktım ve anladım, bizim aramızda gerçekten hiçbir şey yoktu.

Bana bir saniye fazla baktığı tüm o anlar, güldüğü ve onu mutlu ettiğimi düşünmeme izin verdiği tüm o anlar... Belki de bunların hiçbiri gerçek değildi.

Tezgâha bakındım ama ne bir not ne de bir özür vardı.

En azından, "Artık seni daha iyi tanıyorum. Asla buna razı olmayacağım biliyorum," diyeceğini düşündüm. Ama benden ziyade kahrolası dosyalarına daha fazla önem vererek buradan ayrıldı, bu yüzden muhtemelen beni hiç tanımadı.

42

GRAHAM

Bana Keeley hakkında bilgi vermeyi keseceğini söyleyene kadar Ben'e nerede kaldığımı haber vermeyi reddettim.

Yirmi dakika sonra, kiraladığım lüks daireye geldi. Bir haftanın sonunda, daire biraz dağınıktı, çöp kutusu dolu, masa dosyalarla kaplı, kutular duvarlara kadar yığılıydı.

"Demek böyle yaşıyorsun, ha?"

Gemma ondan ayrıldığında ve onu görmek için Washington'a giden bir sonraki uçağa binemediğinde, özel uçak kiralamıştı bu yüzden ondan ders almayacaktım.

"Terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu ne kadar çabuk unuttun."

"Terk edilmenin ne demek olduğuyla ilgili hatırladığım tek şey, bunu düzeltmek için ne kadar çabuk harekete geçtiğimdi," diye cevapladı kanepeye otururken. "Duyduğuma göre, sen böyle bir çaba göstermedin."

Masama gidip bilgisayarımı açtım. "Konuşmanı kendine sakla, Ben. Durum neyse o, senin yardımına ihtiyacım yok."

"Defol git, Graham. En azından bana bir açıklama borçlusun. Karım bir haftadır sana çok kızgın olduğu için eşyaları kırıp döküyor ve evimizden çok Keeley'nin evinde kalıyor. Yani... ne düşünüyordun ki?"

Elimi yüzüme götürdüm. Keeley'nin Gemma'ya, Gemma'nın da Ben'e söyleyeceğini biliyordum... ama bunun ne kadar kötü

olacağını hiç düşünmedim. Bunu duyan herkes, annem bile bana kahrolası bir pislik olduğumu söyleyecekti.

Ve öyleydim. Kahrolası bir pisliktim ve bunun için yeterince özür dilemenin bir yolu da yoktu.

"Her şeyi mahvettim," dedim. "En büyük korkusu birinin velayet için onunla mücadele etmesiydi, bu yüzden beni asla affetmeyecek. Sen bu işe karışma."

Eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, "Graham," dedi. "Keeley'ye neden bunu yaptığını anlatmalısın."

"Neden yaptığımı zaten biliyor," dedim. "Çocuk yetiştiremeyecek biri gibi görünüyordu ve ben de olmaması gereken varsayımlarda bulundum."

Yutkundu, ellerini dizlerinin arasında sıkıştırdı. "Ondan bahsetmiyorum. Anneme olan tüm o berbat şeyleri ona anlatmalısın."

Donup kaldım. Babamın ölümünden sonraki aylar hakkında konuşmazdık. Colin ve Simon onları hatırlamıyordu ve annem için bunu konuşmak çok zordu. Dürüst olmak gerekirse... benim için de çok zordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Saçmalık," dedi tüm iyi niyetiyle. "Hatırladığını biliyorum, bu yüzden biri sana bebekten bahsettiğinde o kadar perişan görünüyorsun. İkimiz de annem için bunu geçmişte bırakmaya çalıştık ama bunun paniğe kapılmana ve o anlaşmayı yapmana neden olmadığını söyleyemezsin."

"O olay yaşanalı yirmi yıldan fazla oldu," diye sertçe karşılık verdim. "Yirmi yıl önce yaşanan bir olayın hâlâ beni etkilemesine izin vermek için deli olmam gerekir."

Omuz silkti. "Belki de biraz delisin. Belki ikimiz de öyleyiz. Sence o olay beni hiç etkilemedi mi? Gemma'yı benim için özel kılan şey, onun çelik gibi bir kız olması. Hiçbir zaman, bir kez bile baskı altında çökeceğinden endişelenmedim." Bir an gülümsedi. "Tabii ki, baskı altında birini öldüreceğinden endişelendim ama bu farklı bir korku."

Eğer tüm şehir *San Andreas fayına** gömülse, Gemma enkazın altından tırmanarak çıkan ilk kişi olurdu. Gerekirse senin omuzlarına da basardı. Ama Keeley ve kızımın kurtulmasını da sağlardı, bu yüzden buna kızmıyorum.

"Keeley, Gemma değil," dedim sakince. "O annem de değil ama kendi içinde kırılgan."

"Herkes kendi içinde kırılgandır. Ama doğru kişiyi bulduğunda, ondan kaçmak istemezsin. Ona bakmak ve güvende olduğundan emin olmak için hayatın getirdiği her tehlikenin önüne atlamak istersin."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Keeley ve bebek hakkında böyle hissediyordum. Bütün bunları bu kadar zorlaştıran da buydu, her şeyi çocuğumuzu korumak için yaptım ama sonunda ona ve annesine geri dönüşü olmayan zararlar verdim.

"Beni affetmeyecek," dedim. "Zaten istediği kişi değildim ve beni asla affetmeyecek."

Kendimi de asla affetmeyeceğim ama sanırım bu yeni bir şey değil.

* *San Andreas Fayı*, Kuzey Amerika ve Pasifik levhaları arasındaki sınırda yer alan, yaklaşık 1300 km uzunluğundaki fay hattıdır. Kaliforniya boyunca uzanır ve bölgedeki büyük depremlerin ana kaynağıdır. (ç.n.)

43

KEELEY

Günlerimi zar zor geçiriyordum.

Battaniyenin altında kıvrılıp her şey katlanılabilir hale gelene kadar dondurma yemek istiyordum ama yapamıyordum. Her gün gitmem gereken korkunç bir işim ve hazırlık yapmam gereken bir bebeğim vardı.

Gemma, Mark, Paul ve Jacobson tanrıların bir lütfuydu. Gemma günde birkaç kez beni kontrol ediyor ve Jean'i planladığı sürpriz bebek partisini iptal etmeye ikna ediyordu. Mark, 529 planı ve bir tasarruf hesabı açmama yardım ediyordu ve gelecek yıl dadı için ne kadar bütçe ayırmam gerektiğini gösteriyordu.

Paul ve Jacobson, diğer bebek mobilyaları teslim edildiğinde Graham'ın yatağını duvara dayayıp *bir şey taşımak* için yardıma ihtiyacım olursa haber vermemi kibarca teklif ettiler.

Onlar gittikten sonra kızımın odasında durdum. Her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce daha iyi hissedeceğimi sanıyordum ama yatak duvara dayalıydı ve hiçbir yerde renkli bir şey yoktu, her şey biraz kasvetliydi.

Annem gibi olmak istemiyordum, sahip olmadığım parayla bize daha iyi bir hayat satın almaya çalışmıyordum ama bu odaya bakınca başarısız hissediyordum.

Ama her durumda böyle hissederdim.

Mark'a kahvaltısını götürdüğümde, "Berbat görünüyorsun" dedi.

Güldüm. Gerçeği saklamayan biri olması hoştu. *Graham'ın yaptığı gibi diye düşündüm* ve yine üzüldüm.

"Otuz altı haftalık hamileyim. Berbat görünmem normal."

"Tammy diyor ki..." diye başladı ama geri kalanını dinlemedim. Mark'ın kendisinden biraz daha az evsiz sayılabilecek yeni kadın arkadaşı *Venice Plajı*'ndaki çadırlardan birinde yaşıyordu. Bir zamanlar çağrı merkezinde çalışmış, çocuğu aşırı dozdan öldükten ve kocası onu terk ettikten sonra maddi olarak kötü duruma düşmüştü. Yanlış zamanda bir dizi ağır darbe almıştı... Şimdi bunun insanı nasıl uzaklaştırdığını anlıyordum.

"Biliyorsun... Graham seni gerçekten önemsiyordu," dedi. "Yani, adam sana sırılsıklam aşıktı."

"Bir sözleşme hazırladı," dedim unuttuğunu varsayarak. "Bebeğimi satın almaya çalışacaktı."

Mark başını salladı. "Hayır. Buraya gelirdi, görünüşte piyasalar hakkında konuşmak için ama aslında senin hakkında konuşmak istiyordu. Onun en sevdiği konuydun ve onu gülümseten tek şeydin. Böyle bir adam bebeğini satın almaya çalışmaz."

Daha da sinirlendiğimi hissettim. "Mark, kendi gözlerimle gördüm."

"Ne gördüğün umurumda değil. O adam sana asla zarar verecek bir şey yapmazdı ve bence içten içe bunu biliyorsun."

Ayağa kalkmak için hazırlandım ama bu noktada neredeyse imkânsızdı. "Gitmem gerek."

"Keeley, insanlar bana baktıklarında ne görüyorlar biliyor musun? Uyuşturucu kullandığını, deli olduğunu ya da sadece tembel olduğunu düşündükleri bir adam görüyorlar. Belki de bunların hepsi doğru ama sen evsiz olabileceğimi ve bazı şeyler yaşamış olabileceğimi biliyordun, bu yüzden beni dinledin. Vegas'ta bir yabancıyla evlenecek kadar sarhoş oldun ama sen de bazı şeyler

yaşadın. Demek istediğim, herkesin bir hikâyesi vardır. Ve Graham'ı azıcık bile önemsediysen... en azından ne olduğunu sormalısın. Belki onun da anlatacakları vardır."

Buna inanmak istiyordum. Umudun göğsümde yeşerdiğini hissettiğimde hemen bastırdım. Mark'ın söylediklerinin doğru olması durumunda, Graham açıklamaya çalışır ya da kendini savunurdu.

Oysa ikisini de yapacak kadar umursamadı.

"Gitsem iyi olacak."

"Depodaki eşyaları sattın mı?" diye sordu.

Geçen hafta onun önerisiyle, depodan hiç giymediğim ya da çok az giydiğim tasarımcı kıyafetlerini çıkarıp satışa koydum, çok acı veren üç çift *Louboutin* ayakkabı, hiç giymediğim *Tom Ford* elbise, *Birkin* dahil birkaç *Hermes* çanta. Fox'un beni kovma ihtimaline karşı güvenlik ağına ihtiyacım vardı. Graham'dan hiçbir şey istemiyordum.

"*Birkin* çoktan satıldı. Dün gönderdim."

"Bu biraz acı vermiş olmalı."

Kafamı salladım. "Fena değildi."

Bundan sonra önemli olan tek şey bebekti, başka hiçbir şey değil.

Tabii, Graham sonunda aklını başına toplar ve bana bunu neden yaptığını söylerse başkaydı. O zaman belki onun da önemli olmasına izin verirdim.

Sanırım her şeyden sonra bile tüm umudumu kaybetmedim.

~

Ertesi gün öğleden sonra muayene masasmda oturan kadına, "Beklettiğim için özür dilerim," dedim. On beş dakika geç kaldım, bu da bir doktorun üç saatlik zaman dilimine iki kat fazla hasta sığdırmaya çalıştığında olurdu. "Ben Dr. Connolly. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsedi. "Ben Ally. Aslında daha önce tanışmıştık. Geçen kış. Drew Bailey ile *Native Planet*'ın önündeydiniz. Sanırım hatırlamıyorsunuz. Gece daha erken saatlerdi, dokuz gibi."

Yutkundum. Graham ile evlendiğim geceden bahsediyordu ama o gece tabii ki, çok bulanıktı. Ve saat dokuzda hâlâ Los Angeles'ta olduğumuzu iddia ediyordu. Peki gece yarısından önce Vegas'a nasıl gitmiştik? "Ah, üzgünüm. Çılgın bir geceydi."

Başını salladı. "Öyleydi. Neyse, erkek arkadaşın kavga etmeden hemen önce, Graham'dı sanırım? Bu benimi kontrol ettirmem gerektiğini söyledin, ben de buradayım." Ön kolunu uzattı ve hemen sarhoş Keeley'nin haklı olduğunu anladım.

"Kenarlarının nasıl düzensiz olduğunu görüyor musun?" diye sordum. "Biyopsi yapmamız gerekiyor."

Omuz silkti. "Tabii, olur."

Asiste eden hemşireye dönüp *lidokain* getirmesini rica ettim.

"Hâlâ o adamla birlikte misin?" diye sordu Ally, karnıma bakarak.

Boğazım düğümlendi. Üzüntünün geçmesini bekliyordum ama tamamen geçmeyeceğini biliyordum. "Hayır. Ama geçen ocak ayında onunla kavga ettiğimi gördüğünü düşünürsek muhtemelen en iyisi bu."

"Ah... Diğer adam seni öpmeye çalıştığında kavga ettiği olayı kastettim. Dostum, onu öldürecek sandım."

Tam *lidokain* iğnesini yaparken bir an durup ona baktım. "Bunu hatırlamıyorum."

Başını eğdi, bunu unutmuş olabileceğime şaşırmış gibiydi. Ayıkmış gibi görünme yeteneğim yine iş başındaydı. "O adamın seni tuttuğunu hatırlıyor musun? Seni duvara çekti ve Graham onu saniyeler içinde yere serdi. Çılgıncaydı."

Yaptığım işe geri dönerken zayıf gülümsemeyle karşılık ver-

dim. Hem hemşirenin hem de hastanın bu hikâyeyi bilmesi, beni biraz utandırdı. Şu anda son derece havalı görünüyor olmalıydım. "Yine de kolundaki *beni* fark ettim. Tek şeye odaklandım galiba."

"Seninle bunun hakkında konuşmak istedim ama köşeyi döndünüz ve iki saniye sonra Drew ikinizi de yakaladı ve limuzine bindirdi."

Ona baktım. Bunu önemsemiyormuş gibi davranmalı ve hatırlıyormuş gibi yapmalıydım ama çok şaşkındım. "Öyle mi yaptı?"

Soruyu sorarken bile bazı parçaları birleştirmeye başladım. Drew'un bana ne kadar "rahatladığını" söylemesi gibi. Kocasının "bu konuda çok şey anlattığını" ama "sonunda her şeyin yoluna girdiğini" söylemesi gibi.

Saat dokuzda hâlâ Kaliforniya'da olduğumuz halde, gece yarısından çok önce Vegas'a gitmemiz gibi... Bunu ancak özel uçakla yapabilirdik.

Ve Drew böyle bir şeyi ayarlamak için tek telefonla her şeyi organize edebilecek bağlantılara sahipti.

~

Drew bir saat içinde geri aradı.

"Sen ve Graham'ı duydum. Çok üzüldüm. Geçen hafta Ben'in evinde çok tatlıydınız. Her şeyin yoluna gireceğini düşündüm."

Belki hayal gücümdü ama sesi suçlu geliyordu.

"Aslında, bununla ilgili bir şey var, o gece, Vegas'a gittiğimiz gece? Nasıl gittiğimizi gerçekten hatırlamıyorum."

Bir süre sessiz kaldı. "Çok üzgünüm," dedi sonunda. "İyi görünüyordun. Yani hepimiz içiyorduk ama Josh'a göre en sarhoş olan bendim. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Elimi yüzüme götürdüm. Artık o kadar sarhoş olduğum için

pişman değildim çünkü öyle olmasaydı bu bebeğe sahip olmazdım. Ama bu durum muhtemelen uzun süre utanç verici olmaya devam edecekti. "Çok az. Bize uçak mı ayarladın?"

İç çekti. "Evet. Kahretsin. Uçağı ayarladım, kabul etmeden önce seni havaalanına götürmeyi ayarladım. Hatta asistanıma Vegas'ta her şeyi ayarlamasını söyledim. Sarhoştum ve kendimi iyilik perisi gibi hissediyordum ama uyandığımda bunun çok kötü bir fikir olabileceğini fark ettim. Çok, çok üzgünüm."

"Senin hatan değildi. Yani, açıkça bir yabancıyla evlenmek için ısrar eden bendim."

"Ah," dedi. "Aslında değil. Yani, sen de kabul ettin ama her şey Graham'la başladı."

"Graham mı?" diye tekrar ettim. Bu doğru olamazdı. Graham Tate bu saçmalığa benim tarafımdan muhtemelen Drew'un yardımıyla zorlanmış olmalıydı.

"Vay canına," dedi. "Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi? Çok tatlıydı. Seninle ilk kez telefonda konuştuğunda evleneceğinizi bildiğini söyledi."

İşler bu şekilde bitmemiş olsaydı, bunun şimdiye kadarki en romantik hikâye olduğunu düşünürdüm. Ama bitti ve bu yüzden sadece çok acı vericiydi.

Ve fazlasıyla kafa karıştırıcı.

44

GRAHAM

"Graham," diye bağıran sert bir ses duydum. Az önce bitirdiğim koşudan dolayı ter içindeydim ve biraz kafam karışıktı, son zamanlarda beni ayakta tutan tek şey yoğun egzersizdi.

Yüzümü tişörtümle silerken kulaklığımı çıkardım ve dönüp bakınca, takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla arabasından inen baldızımı gördüm. Güneş gözlüğü vardı ve elmacıkkemikleri camı kesebilecek kadar keskin görünüyordu. Gemma'dan çok daha uzundum ama olmasaydım... muhtemelen biraz korkardım. Benden ne kadar nefret ettiğini düşünürsek muhtemelen her hâlükârda korkmam gerekiyordu sanırım.

"Keeley iyi mi?" diye sordum hemen.

Güneş gözlüğünün arkasından bile gözlerini devirdiğini anlayabiliyordum. "Senin sayende değil."

Burun kemiğimi sıktım. "Bana istediğin kadar bağır, Gemma. Beni şu an olduğumdan daha kötü hissettiremezsin."

"Gerçekten ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "Kocamla neredeyse iki yıldır birlikteyiz ve bana Keeley hakkında bir kez bile soru sormadı. Şimdi ise *günde* birkaç kez, onun kan basıncı, bebeği, işi, mobilyaların gelip gelmediği, araba koltuğunun takılıp takılmadığı gibi akıl edemeyeceği kadar ayrıntılı sorular soruyor. İkiniz de aptalsınız!" dedi ve ellerini havaya

kaldırdı. "Neden bana doğrudan sormuyorsun? Neden ona sormuyorsun?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Benimle konuşmuyor. Senin de konuşmadığını düşündüm."

"Konuşmamam gerekir ama arkadaşım yıkılmış durumda ve bu senin kahrolası hatan, bu yüzden kendini topla ve bu durumu düzelt."

"Yapabilsem düzeltmez miyim sanıyorsun?" diye sordum. "Beni kovdu ve onu aramamamı söyledi! Zaten başka biriyle görüşüyor."

Yüksek sesle inledi. "Buna gerçekten inandın mı? Sence kimle çıkmaya başladı?"

Ethan. Onu hemen kabul ederdi, eminim. Yüzünden okunuyordu. "Eskiden tanıdığı biri olduğunu düşündüm."

"Seni aşktan gözü kör olmuş aptal, hamileliğinin bu aşamasında biriyle çıkmak istese bile çıkmazdı ve sekiz aylık hamileyken eski sevgililerinden birinin onunla çıkacağını düşünecek kadar gözü kör olan tek kişi sensin."

Belki de haklıydı. Bu düşünmek bile çok acı vericiydi... ve bu yüzden egzersiz yapıyordum.

"Hâlâ nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Ona neden yaptığını söyleyerek Graham. Gerçekten neden yaptığını. Ve onu daha iyi tanıdığını söyleyerek." Gemma güneş gözlüğünü başına taktı ve gözlerini sildi. Gemma'nın daha önce ağladığını hiç görmedim. Ağlama kabiliyeti olmadığını düşünüyordum.

Keeley'ye yaptığım şey o kadar kötüydü...

"Onun için neden bu kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı. "Çünkü nefret ettiği her şeyi ve Shannon'ın ona söylediği her şeyi alıp kâğıda döktün. O sözleşmeye baktığında gördüğü şey şuydu, âşık olduğu adamın sadece kendisinin de nefret ettiği tarafını gördüğü ve başka bir şey görmediği."

"Gemma, ben..."

"Yapma," diye bağırdıktan sonra güneş gözlüğünü tekrar taktı ve kapısını açtı. "Benden özür dileme. Sadece bunu düzelt."

Beni midem bulanmış bir halde bırakarak arabasına bindi ve uzaklaştı.

Keeley'nin benim hakkımda ne hissettiğine o kadar odaklandım ki, bunun ona nasıl hissettireceği hiç aklıma gelmedi.

Ve birçok şeye katlanabilirim ama buna değil.

45

KEELEY

Graham'la olanlardan beri çok iştahım yoktu ama kendimi zorlayarak öğle yemeği almaya gittim.

Ben çıkarken, "Çok iyi görünmüyorsun," dedi Trinny.

Gözlerimi kırptım. Haklıydı. Hasta hissetmiyordum ama bir tuhaflık vardı. Sanki karnımda bir insanın büyümesinin bile değiştirmediği iç dengem bozulmuştu. "Daha iyi günlerim oldu," dedim.

"Belki de hastaneye gitmelisin?"

Kafamı salladım. "Öyle değil... Sadece iyi hissetmiyorum. Belki de eve gitmeliyim."

Gülümsedi. "Tabii ki gitmelisin. Otuz altı haftalık hamilesin ve Dr. Fox'un bugün programı çok hafif. Eminim ekstra randevu almayı sorun etmez."

Yorgun bir kahkaha attım. "Evet, sanırım bunu hak etti."

Eve gittiğimde Graham mesaj attı, adını görmek bile canımı acıtıyordu.

Graham: Eve döndüğünde konuşabilir miyiz?

Bunun olacağını tahmin ettim. Bir noktada velayet konusunu konuşmak isteyecekti. Bunu ertelemek isterdim ama sanırım birkaç hafta sonra onunla ne için mücadele edeceğimi bilmem gerekiyordu.

Ben: Zaten evdeyim.

Telefonum hemen çaldı. Çektiğim fotoğrafı ekrana geldi. Fotoğrafta, kanepemde oturup kitap okuyor ve bana kızgınmış gibi görünmeye çalışıyordu ama gülümsememek için uğraşıyordu. Zorla yutkundum. Benden nefret etmiyordu. Bundan hâlâ emindim. Öyleyse bunu nasıl yapabildi?

Telefonu açar açmaz sert bir sesle, "Neden evdesin?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Ayaklarımı sehpaya uzattım. "Neden mi? Bir kez olsun erken eve geldim diye hemen hâkime koşup şikâyet mi edeceksin?"

"Tanrı aşkına Keeley," dedi. "Tabii ki hayır. Sadece endişeliyim."

Bunu daha önce de duydum. Babam ve Shannon kaç kez aynı şeyi söyledi?

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Neden aradın?"

"Ben... sadece dün gönderdiğim e-postayı okuyup okumadığını merak ettim."

İç çektim. İşte başlıyorduk. Sanırım bir tür sözleşme ya da avukatının onun adına yazdığı, onun için en uygun velayet düzenlemesini öneren bir e-postaydı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Dün gece sana bir e-posta gönderdim. Mesaj atmam gerektiğini biliyordum. E-postalarını hiç kontrol etmiyorsun."

"Evet çünkü yüz yaşında değilim."

"Lütfen kontrol edebilir misin?"

Bunun için hiç havamda değildim. "Sözleşmenle ilgiliyse onu nereye sokabileceğini biliyorsun. Velayetle ilgiliyse doğrudan Gemma'ya gönder." Bir ara, akrabası olduğu için onun tarafında olabileceğinden endişelendim. Ama sanırım benden bile daha kızgındı. Bu babasının annesine yaptığı saçmalığa çok benziyordu ve üzgün halimi görmeye dayanamıyordu.

"Randevuna gittiğin anda o sözleşmeyi yırttım. Ve bu velayetle ilgili değil. Lütfen, Keeley."

İç çekerek masanın üzerinden dizüstü bilgisayarımı alıp gönderdiği e-postaya tıkladım.

"Mektup mu?" diye sordum alçak sesle. "Okumam ve seni geri aramam mı gerekiyor?"

"Çok uzun değil," dedi. "Bekleyebilirim."

Telefonu bırakıp dizüstü bilgisayarı kendime yaklaştırdım.

9 Eylül 2022

Nasıl başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden hemen söyleyeceğim: Her şeyi mahvettim.

Artık hiçbir şeyi düzeltemem. Bu şekilde kâğıda döküyorum çünkü seni üzmüş olmaktan nefret ediyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü şeydi ve ben çok kötü şey yaptım, gerisini sen hesap et.

Düşüncesiz ve sorumsuzdum ama bunlar zaten bilmediğin şeyler değil. O yüzden şimdi sana geri kalanını anlatmama izin ver.

Babam öldükten sonra annem odasından çıkmayı reddediyordu. Bu sırada Colin'e yemek yedirmeye çalıştığımda kaynar süt ikimizin de üstüne döküldü. Colin ağlamayı kesmeyince ben de 911'i aradım ve Colin ile Simon'un acil olarak koruyucu aileye verilmesine neden oldum. Annemin onları geri alması üç ay sürdü. Hâlâ hiçbirimizin bebeklik fotoğraflarına bakamıyor... Yıllar sonra bile, onun için hâlâ çok zor.

Hiçbir zaman çocuk sahibi olmanın getirdiği sorumluluğu istemedim ve hamile olduğunu öğrendiğimde panikledim. Yaptıklarımı savunamam. Senin dairende geçirdiğim bir gecenin ardından yapmamam gereken varsayımlarda bulundum ve o zaman sözleşmeyi hazırlattım. Anne olmak istediğini söylediğin anda, sözleşmeyi bir kenara koydum ve bir daha hiç düşünmedim.

Bunlara inanacağını sanmıyorum. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Sadece seni sevdiğimi bilmeni istedim ve kızımızı senden başka kimseye emanet etmek istemeyeceğimi. Kı-

zımız, Jonas Brothers ve Dawson's Creek dizisinin oyuncularını diğer çocuklardan daha iyi tanıyacak ama aynı zamanda sadece senin insanları sevme yönteminle sevilecek. Kısa bir süreliğine onlardan biri olmak, hayatımın en mutlu anlarıydı.

Graham

Okumayı bitirdiğimde ağlıyordum. Zavallı Graham, tüm bunları içinde saklayıp kendini suçluyordu. O kadar endişeliydi ki. Gözümde canlandırıyordum, ağlayan bir bebek, yanmış bir kol, tüm o kaos. Sekiz yaşındaki bir çocuk için bunun nasıl paniğe yol açacağını şimdi anlayabiliyordum. Üstelik daha küçücük bir çocukken.

Artık anlıyordum. Keşke ağlamayı bırakıp ona bunu söyleyebilseydim.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve kanepeden kalktım. "Ah, kahretsin."

"Bak," dediğinde sesindeki belli belirsiz hayal kırıklığını fark ettim. "Hiçbir şey beklemiyorum. Sana bir anda çok şey yüklediğimi biliyorum ve eğer başka biriyle birlikteysen, ben..."

Az önce oturduğum yerdeki büyük lekeye şok içinde bakarken, "Graham, sorun o değil," dedim sesim zar zor çıkıyordu. "Sanırım az önce suyum geldi."

46

GRAHAM

Bu anda yanında olmak istiyordum ama birkaç hafta önce olmayabileceğimi de kabul ettim, bu yüzden acil durum planı çoktan hazırdı.

Paul'ü aradım. Her şeyi bırakıp onu güvenli bir şekilde hastaneye götüreceğini biliyordum. Onları, içinde iki yolcu daha taşıyan ve yol tarifini bile takip edemeyen *Uber* şoförüne emanet etmek istemiyordum.

Üç dakika içinde onu arabasına bindirdi. Mark da yardım gerekirse diye yanlarında gitti.

Rekor sürede hastaneye ulaştılar ama benim gitmem daha uzun sürdü. Trafik çok yoğundu ve Mark, Paul ile Jacobson'dan -yerine geçecek kişi saat dokuzda gelene kadar binadaki görevini sürdürüyordu- hangi cehennemde kaldığımı soran mesajlar alıyordum.

Doğumhaneye ulaştığımda, bitkin ve endişeliydim. Evet, kızımız doğduğunda orada olmak istiyordum ama daha çok... karımı tekrar görmek istiyordum. Son iki hafta bir ömür gibi geldi. Mark ve Paul koltuklarından fırlayıp benimle danışmaya geldi. Oradaki Hintli doktor, onu sorduğumu duyunca bana döndü. "Baba siz misiniz?" diye sordu küçük, meraklı gülümsemeyle. "Bu iyi. Çok iyi. Ben Dr. Patel. Az önce onu kontrol etmek için buradaydım."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Benim alanım değil ama eminim hemşirelerden biri sizi oraya götürüp önlük verebilir. Rachel?"

Hemşirenin biri sandalyesinden kalktı, ben de Paul ve Mark'a başımı salladım. Onlar da endişeyle karışık umutla karşılık verdi.

Önlüğümü giyerken hemşire bekledi ve sonra beni koridordan Keeley'nin yanına götürdü. Kapıya gitmeden hemen önce hemşireye dönüp, "Henüz otuz yedi haftalık değil," dedim. "Bu çok önemli mi?"

Başım salladı ve gülüşen hastane personeliyle dolu odayı işaret etti. "Kuralları ihlal edip burada olmaması gereken aptallardan da görebileceğiniz üzere hiç de önemli değil."

Keeley'nin şakalar yapıp herkesi eğlendirdiğini umarak içeri girdim ama gergin gözleri benimkilerle buluştuğunda... ve rahatladığını gördüm, fazlasıyla rahatladı.

Beni yanında istiyordu ve ayrı olduğumuz süre boyunca bana ihtiyacı vardı. Tanrım, tüm bu olayların gelişme şeklinden nefret ediyordum. Son iki haftanın hiç yaşanmamış olmasını dilerdim.

"Merhaba," dedi. Sesi beklediğimden daha kısık, yüzü de alıştığım o coşkulu Keeley'den çok uzaktı. Dramayı ve kutlamayı tanıdığım herkesten daha çok seven Keeley, solgun ve gergindi.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Yine kasılma başlıyor ve çok şiddetli. Kadınların abarttığını düşünürdüm ama... haklılarmış."

Yüzyıllardır kadınların doğum sancılarını abarttığını düşünecek tek kişi ancak Keeley olabilirdi.

Elimi sıktı, gözleri kapandı ve ağzı sanki sessizce sayıyormuş gibi hareket etti.

"Başarabilirsin, canım!" diye bağırdı önlüklü bir kadın. Başkaları da tezahürat yapıyordu. Sanırım hepsini öldürecektim.

Kasılma sonunda bittiğinde nefes verdi ve elimi bıraktı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yorgun görünüyordu.

"Gerçekten tüm bu insanların burada olmasını istiyor musun?"

"Şey," dedi. "Hayır ama onlar sadece kutlamak istiyorlar ve..."

Ayağa kalktım. "Herkes beni dinlesin. Ben bebeğin babasıyım. Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi eğer bu odada işiniz yoksa defolup gidin."

İnsanlar önce bana öfkeyle bakıp sonra birbirleriyle bakışırken şüphesiz, "Keeley bu pislikte ne buldu?" diye düşünüyorlardı. Onları suçlamıyordum. Bu kendime defalarca sorduğum bir soruydu.

Ama gittiler ve Keeley'nin hayati fonksiyonlarını ölçen bir hemşire dışında oda boşaldığında, Keeley'nin iç çekişi saf rahatlamayla doldu.

"Hepsi senden nefret edecek," dedi. Gözleri kapandı. Bu kadar yorgun olması için henüz erken gibi görünüyordu.

"Umurumda bile değil," dedim.

"Umurunda olmalı," dedi minik bir gülümsemeyle. "Bir tane daha yapmaya karar verme ihtimalimize karşı onları kızdıramayız."

Kalbim duracaktı. Mektubu, onun hakkımızdaki fikrini değiştirmesi için yazmadım ama beni burada istemesi ve gelecekteki hayatımızdan bahsetmesi, yine de umutlandırdı. "Yani... ikimiz mi? Birlikte mi kalacağız?"

"Tanrım Graham fikrini değiştirmedin, değil mi? E-postayı daha dün gece gönderdin."

Bir an konuşamadım. Elini kaldırıp yüzümü elinin üstüne dayadım. "Hayır, fikrimi değiştirmedim," dedim. "Sadece düşündüm ki..."

Cümleyi bitiremedim. Yapamadım.

"İnsanlar senin sandığından daha affedicidir," dedi. "Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki, Mariah Carey'nin gardırobunu tek başıma karşılayamam."

Elini sıktım. "Çok üzgünüm Keeley. Çok üzgünüm."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Gözleri kapandı ve ben, yeni gardırobunda neler istediğini anlatması ya da kızımızın odasına duvarına çizmek istediği tuhaf *Real Housewives* resmini tarif etmesi için gözlerini açmasını bekledim.

Uyuyakaldığını anlamam birkaç saniye sürdü.

Keeley, hayatının en heyecan verici anlarından birinde uyuyakaldı. Bu yanlıştı. Özellikle onun gibi biri için yanlıştı ayrıca doğum yapan kadınlar en azından kıpkırmızı yüzlerle aşırı tetikte olmalı ve kendilerine bunu yapan adama küfürler yağdırmalıydı, değil mi?

Keeley'nin diğer tarafındaki çizelgeye bir şeyler yazan hemşireye baktım. "Bu normal mi?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Tansiyonu çok yüksek. Ona bir şey verdik ama işe yaramıyor. Dr. Seever yolda."

Keeley bir sonraki kasılmayla uyandı ve kasılma boyunca elimi sıktı, sanki tek can simidiymiş gibi saatin ibresini izledi. Kasılma bittiğinde rahat nefes aldı ve bana döndü ardından gülümsedi.

"Sevindim," dedi.

"Sevindim mi?"

"Hikâyen olmasına sevindim. Mark öyle olacağını söyledi. Benim de hikâyelerim vardı ama sanırım onlar anneme aitti." Gözleri kapandı. "Kendi hikâyelerim olmasını tercih ederim."

Hemşireye baktım, hemen birini bulmasını talep etmek üzereydim ama buna gerek kalmadı.

Keeley'nin yanındaki makinede bir düğmeye bastı. "Nöbetçi doktoru çağırın," dedi. "Tansiyonu yükseldi ve hemen daha fazla desteğe ihtiyacım var."

Saniyeler içinde daha önce hiç görmediğim bir kadın, arkasında birkaç kişiyle içeri girdi. Monitöre baktı ve hemşireyle fısıldayarak konuştuktan sonra omzunun üzerinden arkasında duran teknisyene baktı.

"Bu bebeği çıkarmalıyız," dedi. "Ameliyathaneyi hazırlayın."

Keeley'nin gözleri sanki zorlanıyormuş gibi yavaşça açıldı ve yutkundu.

"Keeley, ben Dr. Asif," dedi kadın. "*Magnezyum sülfat** kan basıncını kontrol altına alamıyor ve bebek tehlikede. Hemen sezaryene almamız gerekiyor."

Eski Keeley burada bikini sezonu veya vajinası hakkında şaka yapardı. Ama o sadece başını salladı. Herkes hareket halindeydi, biri telefonda acil talimatlar iletiyordu ve üstündeki kablolar sökülüyordu. Odanın içinde hareketsiz ve sakin görünen tek kişi... Keeley'di.

Hayır, sakin değildi. *Teslim oldu.* Elimi tuttu. "Graham," dedi güçlükle. "Çok iyi bir baba olacaksın ve kızımız sana sahip olduğu için çok şanslı..."

"Kes şunu," dedim. "Sen iyisin."

"Üzgünüm," dedi hemşire. "Şimdi gitmemiz gerekiyor."

Yatağı odadan çıkardılar ve Keeley, koridorda onunla yürürken elimi sıkıca tutmaya devam etti. "Beni dinle, tamam mı? Seni seviyorum. Bu bebeği seviyorum ve hiçbir şeyden pişman değilim. Seni evlenmeye ikna etmek, hayatımda yaptığım en akıllıca şeydi."

Böyle konuşmayı kesmesini söylemek için ağzımı açtım. Ona her şeyin yoluna gireceğini, aslında tüm bunları isteyenin ben olduğumu ve onu Vegas'a gitmeye ikna edenin ben olduğumu söylemek için. Ama ikili kapıya ulaştık ve bir hemşire önüme geçti.

"Üzgünüm," dedi. "Onu uyutmak zorundalar, bu yüzden içeri birlikte giremezsiniz."

Ona ve Keeley'ye baktım. Söylemem gereken çok şey vardı ama zaman yoktu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gözleri doldu ama gülümsemesi sakin ve huzurluydu. "Biliyorum."

---

* *Magnesium sulfate* (mag), gebelikte yüksek tansiyonu kontrol altına almak ve nöbet azaltmak için kullanılan ilaçtır. Özellikle preeklampsi ve eklampsi durumlarında uygulanır. (ç.n.)

Kapılar açıldı ve o gitti. Biri beni bekleme odasına götürüyordu ve az önce vedalaşmamız yüzünden kör gibi hareket ediyordum. Bu... *sonmuş* gibi hissettirdi.

Annemi, Ben'i ve Keeley'nin babasını aradım ve otuz dakika içinde hepsi geldi.

"Hamile olduğunu bile bilmiyordum," dedi babası, karşımdaki koltuğa otururken.

"Karının ona öyle davranmasına izin verdikten sonra seni aradığım için şanslısın," diye cevap verdim.

Belki sert çıktım ama doğruydu. O da bunu çok iyi biliyordu. Sadece başını salladı ve sonra yüzünü ellerinin arasma gömdü.

Gemma, Paul'a kaymasını söyledi ve yanımdaki koltuğa oturdu. Elimi tuttu.

"Her şey çok hızlı oldu," diye fısıldadım. "Ona söylemem gereken çok şey vardı."

Elimi sıktı. "Eminim hepsini biliyordur."

Hastanenin diğer bölümlerinden personel de gelmeye başladı, hemşireler masasının etrafında toplamp fısıldaştılar. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi görünmüyordu.

Julie koşarak doğumhaneye girdi ve hemşire bankosuna giderken bana başıyla selam verdi. Biriyle konuştu, bir telefon görüşmesi yaptı, yüzü giderek ciddileşiyordu ve sonra bana doğru yürüdü. Ayağa fırladım, Gemma hemen arkamdaydı onu Keeley'nin babası, Ben ve binadaki diğer adamlar izledi. "Hâlâ içerideler," dedi ve alnını koluyla sildi. "Bebek yenidoğan yoğun bakımda. Endişelenecek bir şey yok ama nefes alışı biraz hızlı olduğu için onu gözlem altında tutuyorlar. Ama Keeley..." Yutkundu. "Doğum sırasında tansiyonu çok yükseldi, Graham. Bir nöbet geçirdi."

Ben elini omzuma koyup beni yerimde tuttu.

"Nöbet mi?" diye tekrarladım.

Başını salladı. "Sana iyi olacağını söylemek isterdim ama..."

"Ama?" diye zayıf bir sesle sordum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Üzgünüm. Bunu söyleyemem."

Durumun ne kadar kötü olabileceğini sormak istiyordum ama biliyordum. Personelin yüzlerindeki endişeden bunu anladım.

"Onu görebilir miyim?"

Gözlerime bakmadı. "Henüz değil," dedi. "Hâlâ işlerini bitiriyorlar. Önce durumunun stabil olduğundan emin olmak isteyeceklerdir."

Julie hemşire odasına döndü ve Keeley'nin babası, sanki ne olacağını biliyormuş gibi ağlamaya başladı. Ben sadece oturdum, uyuşmuş hissediyordum. Bir zamanlar istemediğimi düşündüğüm tüm bu sorumluluklar... şimdi onlar olmadan nasıl var olmaya devam edeceğimi bilmiyordum.

Dr. Asif odadan çıktığında saatler geçmiş gibi hissediyordum. Julie ile sessizce konuştu, sonra bana döndü. Koltuğumdan kalkıp onlara doğru yürürken yüzü gergindi.

"Tebrikler," dedi. "İki buçuk kilogram ağırlığında güzel bir kızınız oldu."

Ameliyat bonesini çıkarıp alnını sildi, omuzları çökmüştü.

"Keeley?" Soru zar zor ağzımdan çıktı. "Keeley iyi mi?"

"Kıl payı kurtuldu," dedi. "Ve hâlâ güzel bir eşiniz var."

Herkes alkışlamaya başladı. Dizlerim titremeye başladığı için tek yapabildiğim masaya tutunmaktı. Bir anlığına, Keeley'nin hayatının büyük bölümünde dünyayı nasıl gördüğünü gerçekten anladım. Fazlasıyla korkutucuydu.

47

KEELEY

Gözlerimi açtığımda, gözlem odasmdaydım, Graham yanımdaydı ve yüzü birbirine kenetlenmiş parmaklarımızın hemen yanında yatağa gömülmüştü.

"Hey," diye fısıldadım. Boğazım ağrıyordu, bu da solunum cihazına bağlı olduğum anlamına geliyordu. Yani ölmemiştim ama belki de ölümden çok uzak değildim.

Başını kaldırdığında solgun ve ifadesi donuktu, içime korku çöktü. Ameliyathaneye girdiğim andan itibaren baygmdım ve ne olduğunu hiç bilmiyordum.

"Bebek?" diye fısıldadım.

"Yoğun bakımda," dedi. Gülümsemesi yapay ve zorlamaydı. "Ama iyi."

Bebeğimiz iyiydi ama o değildi. Telefonu alıp hemşireyi çağırdı ama birkaç santim uzakta olmasına rağmen ona ulaşamayacağım bir yere çekildiğini hissediyordum. Ne olduğunu anlamıyordum.

Hemşire içeri girip kızımızı kucağıma verdi. Graham gibi koyu renk saçları ve uykusunda hafifçe kıpırdayan tatlı, büzülmüş bir ağzı vardı. Bu küçük kızı bütün hayatım boyunca bekledim. Beklediğimi bile bilmiyordum ama şimdi biliyordum. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ve dudaklarımı kızımın başının üstüne bas-

tırdım. Benim ve Graham'ın yarısıydı ve hayal edebileceğimden daha kusursuzdu.

"Hazır olduğunda seni görmek için dışarıda bekleyen arkadaşların var," dedi hemşire.

Graham'a baktım. "Henüz gelmesinler, olur mu?"

Hemşire başını salladı ve dışarı çıktı. Geceliğimi aşağı çektim ve küçük kızımız bir şampiyon gibi emmeye başladı. Her şey mükemmeldi. Graham hariç her şey. Onun *mutlu* olacağını düşünüyordum.

İşaretparmağımın ucuyla yumuşak yanağını okşadım. "O kadar da lezzetli olamaz," diye fısıldadım. "*Hot Tamales* yiyene kadar bekle."

Graham başını ellerinin arasına gömdü, omuzları titriyordu ve bir an için güldüğünü sandım ama sonra öyle olmadığını anladım.

"Hey!" Elimi uzatıp başını okşadım. "Hey! Her şey yolunda. Ne oldu?"

Hemen cevap veremedi. "Beni gerçekten korkuttun Keeley," dedi sesi sertti. "Beni gerçekten çok korkuttun."

Elini buldum. Bunun için fazla zayıf olduğumdan endişeleniyordum. Biriyle birlikte olmak için, anne olmak için. Ama o beni dengede tutacaktı ve ben de zaman zaman onu.

"Artık her şey yolunda, Graham."

Başını salladı. "Biliyorum. Sadece... uyanmıyordun ve ben... bunu kafamdan atmakta zorlanıyorum."

Pratik olmayı ve dünyayı olduğu gibi görmeyi severdi, ben ise hayalperest olmayı ve dünyayı olabileceği gibi görmeyi severdim. Ama bugün onun için biraz fazla gerçekti ve bizi normale döndürmenin yolunu çok iyi biliyordum. "Düğün istiyorum,' dedim ona. "Büyük bir düğün. At arabası ve güvercinler olsun."

Yüzünü ovuşturup bana baktı, bir an şaşırdı ama sonra ifadesi yumuşadı. "Öyle mi?"

"Evet. Ayrıca bir geçit töreni. New Orleans'ta olanlar gibi."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Los Angeles'ta bunu yapabileceklerini sanmıyorum."

"Santorini'de yapabiliriz diye düşündüm. Sonra da cinayet gizemi treninde balayı yaparız."

Güldü. "Şu anda mümkün olduğunca çılgın şeyler söylüyorsun çünkü kabul edeceğimi biliyorsun. Sanırım bu ona Kalamity adını da vereceğin anlamına geliyor?"

"Delilah'yı düşünüyordum..."

"Bunun İncil'de geçtiğini..."

"Lütfen bunu mahvetme. Her neyse, ona Delilah adını vereceğiz ama Daisy diyeceğiz."

Yüzünü buruşturdu. "Ya da bilirsin, ona gerçek adıyla seslenebiliriz."

"Neredeyse ölüyordum, Graham."

"O zaman Daisy olsun," diye karşılık verdi.

Kızımızın küçük ağzı yavaşladı, sonra durdu.

"Şimdiden derin uykuda," diye fısıldadım. "Bunu senden almış."

Yatağın yan korkuluğunu indirdi ve yanıma oturdu. Kızımızı kollarına verdim, kucağına alırken zorlukla yutkundu, gözleri yeniden ışıldıyordu.

"Merhaba, Daisy," diye fısıldadı. Minik eli onun serçeparmağını sıkıca sardı ve ben de başımı koluna yasladım. Hayatta daha çok güvendiğim kimse yoktu. Kızım için de böyle olacağı için içten içe seviniyordum.

İkimizin de dayanağı olacağı için çok mutluydum.

~

Kızımız dört gün hastanede kaldı ve bazı bağlantılarımızı kullanarak onunla kalmanın bir yolunu bulduk. Taburcu edilmeden hemen önce, Graham *Volvo*'nun arkasına araba koltuğunu yerleş-

tirmeye gitti. Daisy, bebek odasında uyuyordu ve ben de koridorlarda dolaşıp insanlarla sohbet ediyordum.

Dr. Patel'in onlardan biri olması gerekmiyordu.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Teşhis etmemi istediğin başka bir *Mycobacterium marinum* vakası mı var?" diye sordum gülerek.

Gülümsedi. "Hâlâ bunun için kızgınsın, anlıyorum. Benimle gel. Kahve içmem gerekiyor."

Sanırım onu dinleyebilirdim. Bu hafta hastanede çalışmanın bazı yönlerini ne kadar özlediğimi fark ettim.

"*Mindy and Mills*'teki bölümünü izledim," dedi kahvesini fincanına dökerken.

"Bana harika olduğumu söylemeyeceksin herhalde."

Kaşlarını kaldırdı. "Tıp fakültesine gittin. Bunları yapamaman üzücü olurdu."

Ben de aynen öyle düşünüyordum ama beni memnun etmek için biraz idare edebilirdi.

"Ancak takdire şayan bir şekilde sakinliğini korudun," diye devam etti. "Sörfçüye tetanos aşısı olup olmadığını sordun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki sordum."

"Peki ya yeni doğan bebek... Onu çıkarırken kordonunu kontrol ettin mi? Ve burnunu hemen temizledin mi?"

Şimdi beni gerçekten sinirlendiriyordu. "Evet."

"Sana bu soruları neden sorduğumu biliyor musun, Keeley?"

"Sanırım yetersiz olduğumu düşündüğün için."

"Hayır," dedi kahvesinden bir yudum alarak. "Çünkü her doktor bir noktada bazı şeyleri gözden kaçırır ve bu hatalardan ders alarak daha iyi bir doktor olur. Balıkçı hastalığı olan bir hastaya ne iş yaptığını sormayı atladın ama eminim bir daha asla yapmayacaksın."

Kaşlarımı çattım. *Sanırım* haklıydı. "Yine de beni hedef aldığını hissettim. Bana nadir görülen bir hastalığı olan hasta verdin ve sonra nasıl hata yaptığımı ayrıntılı olarak anlattın."

"Seni kesinlikle diğerlerinden ayırdım," diyerek kabul etti ve kahvesini masaya bıraktı. "Ama bunu, senin çözebileceğini bildiğim ve diğerlerinin çözemeyeceğini düşündüğüm için yaptığım hiç aklına geldi mi?"

Gülümsedim. "Yani benim şimdiye kadar gördüğün en iyi asistan olduğumu mu söylüyorsun?"

Güldü. "Hayır, hiç de değil. Ama çok iyi bir doktor olabilirsin. Eğer zengin kadınlara hangi retinolü kullanacaklarını söylemekten yorulursan burada sana bir yer bulmaktan memnuniyet duyarım."

Sinir bozucu biriydi ama muhtemelen onun sayesinde daha iyi bir doktor olacaktım ve burada çalışma fikri beni *Beverly Hills Skin*'in asla yapamadığı kadar heyecanlandırıyordu.

"Önce kızımla biraz evde kalmak istiyorum," diye uyardım. "*Bridgerton*'ın ilk iki sezonunu henüz izlemedi."

İç çekip başını salladı. "Evet, evet, tabii ki. Ama kızınızın iyiliği için umarım babası size hayır demekte iyidir."

Gülümsedim. Kızımızın adı Delilah Kalamity Tate.

Bu konuda çok becerikli olduğu söylenemezdi.

48

KEELEY

OCAK

Graham'ın eve gelmesini beklerken eşyaları yerleştiriyordum ve Daisy'nin yeni doğduğunda giydiği tulumları buldum. Hâlâ küçük bir bebek olmasına rağmen, bu kutudaki minik giysiler bana artık oyuncak bebek kıyafetleriymiş gibi geliyordu. Ama hayat böyleydi, çoğu değişimi o anda fark etmezdiniz. Sadece çoktan geride kaldığında bir çekiç gibi kafanıza inerdi.

Bugün, Graham'la tanıştığım öğleden sonradan tam bir yıl sonra, kafama üs üste birkaç çekiç birden iniyordu.

Tam bir yıl önce Graham, Langham'a yeni gelmişti ve muhtemelen ofise dönmek için New York'a ne kadar hızlı gidebileceğini hesaplıyordu. Şimdi ise, sadece yorgun göründüğümü düşündüğü için işten çıkıyordu, hatta Daisy kulak enfeksiyonu olduğu için hissedar toplantısını iptal ediyordu.

Bir yıl önce bugün, başka bir adamı baştan çıkarmayı planlarken Graham'a olabildiğince kaba davranıyordum. Geriye dönüp bakınca bu biraz şok ediciydi ve bu yılın büyük kısmında aslında tamamen korku tarafından yönlendirildiğimi anlamam zaman aldı. Asla kalıcı ilişki istemediğim tek adama gözümü diktim ve Graham da beni çeken bir şey olduğunu kabul etmemek için mücadele ettim, sinir bozucu derecede mantıklı oluşunu, benden gelen hiçbir saçmalığı kabul etmemesini ve tabii ki, o *ağzını*... Bunları korumak istediğimi biliyordum.

Tabii ki onu elde tuttum ve şimdi bir eş, dört aylık bir bebeğin annesi ve bir ev sahibiydim. *Coachella*'nın biletlerinin tükendiğini duyduğumda gitmeyi düşündüğümü bile zar zor hatırladım.

Kapıda Graham'ın anahtarlarının sesini duyunca tulumları bıraktım. Daisy doğduğundan beri en uzun, üç günlük New York seyahatinden döndü. Ben de onu görmek için havalı sayılmayacak kadar hızlı koridorda koştum. O da havalı olmaktan çok uzak şekilde sanki bir aydır yokmuş gibi çantasını bırakıp beni sıkıca kendine çekti.

"Nasıl geçti?" diye sordum.

Beni göğsüne daha da yaklaştırdı ve kulağımın altında kalp atışlarının düzenli ve sabit ritmini dinledim. Düzenli ve sabit dediğim şeyler geçen ocak ayında istediğimi bile bilmediğim şeylerdi. Şimdi ise onlarsız bir hayat düşünemiyordum. "Eve döndüğüme sevindim," diye cevap verdi.

Gülüşümü bastırdım. "Tam olarak ne kadar sevindin?"

Kaşlarını kaldırdığını görebileceğim kadar uzaklaştı. "Sen ne kadar sevindin?"

Of. Demek bugün seks yoktu. Hepsi benim suçum. Gemma'nın kitabından bir sayfa alıp yarınki yıldönümü gezisine kadar onunla yatmayacağımı şakalaşarak söyledim. O da *sanki o kadar iradeliymişsin gibi,* dedi.

Neden bunu kanıtlamak için ısrar ettim ki? Graham'ın iradesi benden çok daha güçlüydü. Bunu biliyordum, Graham da biliyordu. Hatta Daisy bile biliyor olabilirdi.

"İstediğin kadar sevinmedim," diye cevap verdim ve elinden çekildim.

Köşeyi dönüp merdivenleri çıkarken oturma odamıza baktı. Oda, giderken bıraktığından daha kötü görünüyordu.

"İlerleme kaydetmediğim konusunda tek kelime söylersen seks yapmak için düşündüğünden çok daha uzun süre beklemek zorunda kalırsın," diye uyardım.

Sırıttı. "Bunu son önerdiğinde de söylediğim gibi benden önce pes edeceksin."

Ona üç gün dayandığımı hatırlatmak üzereydim ama evde olmadığı günler için övünebilir miydim bilmiyordum.

Alnıma bir öpücük kondurdu ve Daisy'ye bakacağını söyledi. Sadece birkaç dakika sonra ay ışığının aydınlattığı bebek odasında onu gördüm. Ceketini çıkarmış, sallanan sandalyeye oturmuş ve Daisy'yi göğsüne yatırmıştı. Graham'ın benim fazla yumuşak olacağıma dair endişelerine rağmen, kendisi de neredeyse aynı derecede yumuşaktı.

Onu bu halde görmek, sevişmek için yarına kadar beklememe kararlılığımı daha da güçlendirdi. Daisy'yi beşiğine koymak için kalktığında, hızla dolabıma koştum ve onun henüz görmediği siyah dantelli geceliği çıkardım. Benim için bile iddialıydı ve bu çok şey ifade ediyordu. Çünkü iç çamaşırı konusunda iddialıydım.

Çıktığımda duştaydı. "Kızın kulağına baktın mı?" diye seslendi akan suyun sesini bastırarak.

Kendi kendime güldüm. Tanrıya şükürler olsun doktordum çünkü Graham dünyanın en evhamlı babasıydı. Tanıdığım çoğu çocuk doktorundan daha fazla JAMA* makalesi okuyordu. Ben olmasam neredeyse her gün hastanede olurduk.

"Ebola değil tatlım," dedim diş macununa uzanırken. "Kulak enfeksiyonları çok yaygındır."

"Ama baktın, değil mi?" Suyu kapattı. "Bu araştırmayı yapanlar..."

Duştan çıkarken sözleri yarım kaldı. Diş macununu lavaboya tükürürken gereğinden fazla eğildim. Kalçamı izlediğini biliyordum.

Beline havlu sararak yanıma geldi. Ağzımı silerken göğsün-

* JAMA (*Journal of the American Medical Association*), Amerikan Tabipler Birliği'nin yayımladığı, dünyanın en saygın ve yüksek etkili tıp dergilerinden biridir. (ç.n.)

deki iki kelebek dövmesini görüp gülümsedim -biri benim, daha küçük olan diğeri Daisy içindi- çünkü sonunda iki şeyi o kadar çok sevmişti ki, onları vücuduna kazımıştı.

"Sanırım kurulanmayı unuttun," dedim.

Beni görmezden geldi diş fırçasını alırken gözleri siyah danteli okşadı.

"Bu yeni mi?" diye sordu, sesi eskisinden daha kısıktı.

"Hı, hı."

"Çok... şeffaf."

Aynadaki yansımama baktım. "Ah, şu işe bak. Gerçekten de öyle. Her şeyi görebiliyorsun, değil mi? Bir dahaki sefere evde boya yapılırken bunu giymemem gerektiğini hatırlamam gerekecek."

Dişlerini fırçalarken aynadan bana baktı. Âdem elması oynadı. "Ne yaptığını biliyorum."

Tezgâha atladım ve geceliğim kalçakemiğime kadar çıktı. Eğer giyiyor olsaydım, iç çamaşırımı görebilirdi.

"Annen ve Walter'ın Daisy'yi aldıkları ve evde baş başa kaldığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Yanağındaki kas seğirdi. "Evet."

Bu iki şeyden birine atıfta bulunursam -o gece evde olanlar ya da vibratörüm- Graham kendini kaybederdi. Bir keresinde, o *Zoom* toplantısmdayken odanın diğer ucundan vibratörü salladım ve o da onlara elektriğin kesildiğini söyleyerek görüşmeyi sonlandırdı.

"Bu çok seksiydi," diye mırıldandım. "Sana bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum ama ertesi sabah gittiğinde, bunu düşünmeye başladım ve vibratörümü almak zorunda kaldım."

Diş macununu tükürüp ağzını çalkalarken irkildi.

"Bütün bunları çok kolay sonlandırabiliriz," dedi. Sesi eskisinden daha alçaktı, arzuyla titriyordu. "Sadece istediğini itiraf et."

Parmaklarım bacaklarımın arasında hareket ettiğinde bakışları bu harekete kilitlendi. "Apartmanda yaptığımız şeyi tekrar denemek istiyorum ama bu kez daha sert."

"Kahretsin," diye inledi ve bacaklarımı ayırıp arasma girdi. "Sen kazandın."

Elini enseme kaydırarak ağzımı kendisininkine yaklaştırdı. Havlu artık gerekli olmadığını anlayarak kendi kendine düştü ve bana yaslandı, çelik gibi sertti. İnlememi bastırmak zorundaydım, *artık zamanı gelmişti.*

Beni kaldırıp yatağa doğru çevirirken, "Kim kendini kontrol edemiyor?" diye sordum.

Gülme ve homurdanma arası bir ses çıkardı. "Ben edemiyor olabilirim ama sen de öylesin." Beni yatağa attı. "Şu dantelli geceliğin birçok rengini aldığını ve bir servete mal olduğunu garanti ederim."

Güldüm. Evet, tabii ki. O kadar da değişmedim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve bu manzarayı görünce inledi. Elleri kalçalarımı kavradı, nasıl yapacağını düşünürken bir an için sıktı, sonra beni bez bebek gibi sırtüstü çevirdi ve büyük avucuyla boğazımı kavradı.

"Geçen seferki gibi dizlerimin üzerine çökmemi isteyeceğini sandım," dedim ve nefes alıp ona doğru uzandım.

"Onu sona saklıyorum," dedi kulağıma. Eli göğüslerimden karnıma doğru yumuşak bir hareketle kaydı, neredeyse hiç durmadan iki parmağını içime soktu ve ne kadar hazır olduğumu hissedince sert bir nefes aldı. "Çünkü bunu yaptığımızda, uzun süre devam etmesini istiyorum."

"Tanrım," diye yalvardım. "Lütfen becer beni."

Hiçbir uyarı yapmadan, tam da tahmin ettiğim gibi sertçe içime girdi ve ağırlaşan göz kapaklarının altından bakışlarımı tutarak ilk itişinde zevkten titrememi izledi.

Ancak devam etmek yerine, bir askıyı aşağı çekerek göğüsle-

rimi ortaya çıkardı. Avucuyla nazikçe okşadı, sonra sadece nefesimin kesildiğini duymak için göğüs ucumu çimdikledi.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Çenesini sıkıyordu, bacaklarımı omuzlarına attı ve kalçalarımı sevdiğim şekilde kavradı.

Yavaşça geri çekildi sonra beni yataktan sarsacak kadar güçlü bir hamleyle ileri itti ve yol üzerindeki her sinire dokundu. Bunu defalarca yaparken acımasız ritmini bozmadan gözleri benimkilere kilitlendi.

Bu Graham, sınır tanımayan, hiçbir şeyden çekinmeyen, dikkatli davranmayan ve istediği her şeyi alan Graham'dı çünkü bunların hepsinin ona ait olduğundan şüphesi yoktu.

"Tanrım, seni çok seviyorum," diye fısıldadı zirveye yaklaşırken.

Bir zamanlar biri beni sevdiğini söyleseydi, kaçardım. Ama bu gece, beni sınırımın ötesine itti ve o boğuk iniltiyle devam ederken "seni seviyorum" diye fısıldadım.

Yanıma yığıldı ve beni kendine çekti. Bir dakika içinde, sesi yorgunluktan boğuklaştı çünkü bugünkü sunuma hazırlanmak için otuz altı saat boyunca ayaktaydı. Her gece yaptığım gibi göğsündeki kelebekleri öptüğümde, çoktan derin bir uykuya daldı.

Çok sıkıcıydı. Ve onu dünyalara değişmezdim.

49

GRAHAM

Ben ve Gemma ertesi gün öğleden sonra evimize geldi ve şu anda ne kadar felaket göründüğü hakkında kibarlıktan hiçbir şey söylemediler. Henüz iki haftadır yaşadığınız yeni bir eviniz ve dört aylık bebeğiniz varsa böyle olurdu. Ama durumu zorlaştıran şey, karınız bir zamanlar üretilmiş tasarım bebek ayakkabılarının hâlâ kutusunda *eBay*'de satıldığını fark etmesi... ve sizinle eşyaları yerleştirmek yerine, onları almak için açık artırmalara katılmasıydı.

Gemma telefonu titrediğinde iç çekti. "Annen, gelmesini istemediğimizden emin olup olmadığımızı soruyor," dedi Ben'e mesajı göstererek. "Bir köpeğe bakabiliyorsam, bir bebeğe de bakabilirim."

Keeley'nin yüzündeki gülümseme silinirken Ben güldü. "Gemma, bu şakaları onlar gittikten sonraya sakla, yoksa Keeley'yi buradan çıkarmak için ilaç vermek zorunda kalacak."

Haksız değildi, Keeley'nin kızımıza duyduğu sevgi tam da tahmin ettiğim gibi sarsıcıydı. Bir hafta sonra hastanede işe başladığında sadece yarı zamanlı çalışacak olmasının en büyük nedeni buydu. Diğeri ise, *Love Island UK**'nin sekiz sezonu olduğunu ve Daisy ile sadece ikisini izlediklerini fark etmiş olmasıydı.

* İngiltere'de yayınlanan popüler reality flört programıdır. Yarışmacılar bir villada birlikte yaşarken birbirleriyle romantik ilişkiler kurmaya çalışır. İzleyiciler oylarıyla yarışmada kimlerin kalacağını belirler. (ç.n.)

Geçen hafta bana ve Daisy'ye, ikinci sezondaki Jonny'nin pislik olduğunu ve Daisy'nin eve onun gibi birini getirmesi durumunda, sabaha kadar ölmesini sağlayacağını söyledi. Bunu söylerken kızımız bana kocaman dişsiz bir gülümseme verdi. Daisy, bana benziyordu ama tam bir O'Keefe'ydi. Başım büyük beladaydı.

"Bazı talimatları yazdım," dedi Keeley, Gemma'ya bir dosya uzatarak.

"Sadece bir geceliğine gidiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Gemma. "Çünkü buna bakılırsa Avrupa'ya taşınıyormuşsunuz gibi görünüyor."

"Sadece bir gece." Keeley, Daisy'yi kucağına yaklaştırdı. "Sabah ilk iş geri döneceğiz."

"Yarın öğleden sonra geç saatlerde döneceğiz," diye düzelttim ve dudaklarımı Daisy'nin başının üstüne bastırdım. "Ve buradan hemen çıkmazsak hiç sörf yapamayacağız."

Keeley sonunda kabul etti ve Daisy'yi Gemma'nın kucağına verdi. "Uyuduğunda onu sırtüstü yatırdığından emin ol, tamam mı? Bir de anne sütünü mikrodalgaya koyamazsın. Biberon ısıtıcısını kullan. Nasıl yapıldığını hatırladığından emin misin?"

"Biberon ısıtıcını en az on kez kullandım," dedi Gemma. "Endişelenmeyi bırak. Ona tasma takıp bol bol yürüyüşe çıkaracağız, bir şey olmayacak."

"Sadece açıklığa kavuşturalım, onun kafasını bile zar zor taşıyabildiğini biliyorsun..."

"Keeley," diye inledim. "Biliyor. Artık gerçekten, gerçekten yola çıkmak istiyorum."

Birbirimize baktık ve seks hakkında düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi kirpikleri hafifçe aşağı indi. Bu Keeley için bile şaşırtıcı derecede sık oluyordu. Şanslı bir adamdım.

Vedalaşıp yola çıktık. Keeley, arabanın üstünde sörf tahtası

olmadığını fark etmedi ve *Love is Blind**'da sevdiği çiftten bahsetmekle o kadar meşguldü ki, yanlış yöne gittiğimizi ancak şehir merkezine yaklaştığımızda anladı.

"Hey," dedi. "Otoyolda olmadığımızın farkındasın, değil mi?"

"Evet, kısa bir mola vereceğiz." Arabayı otoparka çektim. "Bu arada, geldik."

Binanın beyaz ahşap kaplamalı dış cephesine kaşlarını çatarak baktı. "Umarım seks kulübüdür ama sanmıyorum çünkü bunun için çok erken. Neden buradayız?"

Hızlıca nefes aldım. "Burası sana evlenme teklif ettiğim yer. Sana her şeyin nasıl olduğunu anlatmak için en doğru yerin burası olduğunu düşündüm."

* *Netflix*'te yayınlanan reality programıdır. Yarışmacılar birbirlerini görmeden, sadece konuşarak duygusal bağ kurar, birbirlerini ilk kez nişandan sonra görürler. Program, "aşk gerçekten kör müdür?" sorusunu merkeze alır. (ç.n.)

50

GRAHAM

OCAK, BİR YIL ÖNCE

Uyandığımda, bir kadının uykudan boğuklaşmış sesi, "Tanrım, yine olmasın?" derken, iki parmak boynumda nabzımı kontrol ediyordu.

Başım ağrımaya başladı ve henüz tam uyanmamış olmama rağmen, gülümsedim.

Keeley.

Sinir bozucu, aşırı özgüvenli, mantık yoksunu... ve son altı haftadır telefonda duymaya can attığım tek ses.

Yarım saniyeliğine, iki parmağını tutup ağzıma aldığımı, iyice ıslattıktan sonra içine soktuğumu hayal ettim. *Bana onu becermem için yalvarana kadar onu tatmin ettim ve sonra...*

Elini boynumdan çekince tekrar uyandım ve ona bakmak için döndüm. Dolgun dudakları ve dağınık saçlarıyla, tam da olduğu gibi görünüyordu, gece boyunca neredeyse tükenene kadar becerilmiş bir kadm. Beni hiç kimsenin yapamadığı şekilde çılgına çeviren ve dengesizleştiren bir kadın. Sabaha karşı, bir anlığına, "Bu kızla evlenmeliyim," diye düşündüm. Ben, hayatı boyunca asla evlenmeyeceğine yemin eden bir adamdım. Eminim alkol ve Keeley'nin çıplaklığı gibi tehlikeli kombinasyonun sonucuydu ama tamamen yeni bir fikir de değildi. Bir süredir sanki dünyam siyah beyazmış da onun sesini duyana kadar bunu fark etmemişim gibiydi, arka planda ve zar zor bastırılmış halde duruyordu.

Telefon görüşmesinin ilk beş dakikasında bana hem "sıkıcı" hem de "cimri" diyen bir kadının hayatımı bu kadar değiştireceğini kim bilebilirdi? O konuşmayı günlerce gülerek hatırladım.

"Az önce nabzımı mı kontrol ettin?" diye sordum.

Bana baktı. Sonra yataktan kalktı.

"Bu olmadı," dediğini zar zor anladım. Sonunda bana bir çekiçle vurulmuş gibi hissettim.

Varsaydığım her şey yanlıştı ve onun yüksek sesle söylediği sözler bile tamamen anlamsızdı. Bütün o lanet gece onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Çünkü hâlâ *rock* yıldızım becermek gibi bir misyonun var," dedim. Acımasız görünmemek için çaba sarf ediyordum. Ama geçirdiğimiz geceden sonra hâlâ o aptalı nasıl isteyebilirdi ki?

"İnsanlık her basit hatanın hedeflerine engel olmasına izin verseydi, hâlâ mağara çizimleriyle iletişim kuruyor olurduk," diye cevapladı elbisesini giyerken.

Yaşadığım şok hayal kırıklığına dönüşürken yerde bir şeyler arıyordu. Hayatımda hiç bu kadar başka birinin duygularını yanlış yorumlamadım ama elbette biraz yardım da aldım... Birkaç saat önce, benimle evlenmek ve bir milyon çocuk sahibi olmak istediğini söylüyordu. O anda bile bunun Keeley'nin abartılı konuşma tarzı olduğunu biliyordum -bunu dondurma için de söylediğini duydum- meğer istemediği birine bile böyle konuşabiliyormuş.

Tanrıya şükür, ona ne düşündüğümü hiç söylemedim. Bugün burada olanları atlatıp eve döndüğümde acımı sindirecektim... Ne kadar erken o kadar iyiydi. Öğleden sonra parti vardı, geç saatteki uçağa kesinlikle yetişebilirdim. Bir hafta kalabileceğimi söylediğime inanamıyordum.

Telefonumu alıp asistanıma mesaj attım.

Jana, lütfen bu gece JFK'ye giden gece uçağına bilet al.

Ama mesajı gönderir göndermez Keeley veda etmek için döndü ve bir anlığına gözleri üzerimde dolaştı, sanki gitmek istediğinden tam olarak emin değildi. Sanki bir parçası bunun farklı olmasını diliyordu.

O gidene kadar bekledikten sonra Jana'ya ikinci bir mesaj gönderdim.

Unut gitsin. Sanırım kalacağım.

İş hayatında risk alırdım, kumar oynardım. Ama şimdiye kadar kişisel hayatımda hiç risk almadım. Başarılı olma ihtimali düşüktü ama Tanrım... ya başarılı olursa.

Sanırım bunu öğrenmeye hazırdım.

~

On saat sonra, parti bitti ve Keeley hâlâ *rock* yıldızının yanındaydı.

Bu riski almaya değmemiş gibi görünüyordu ama yine de ondan gözlerimi alamıyordum. Beyaz bir elbise giyiyordu V kesimli dekoltesi o kadar derindi ki, sütyen giymiş olamazdı ve tek düşünebildiğim elimi içine sokup avucumda sertleşen göğüs ucunu hissetmekti. O küçük inlemesini tekrar duymak istiyordum, bunu yaptığımda gözlerini kapatıp başının geriye atmasını. Six'in de onun nefesini duymak istermiş gibi bakması beni geriyordu... ve daha önce ona kızım diye hitap ettiğini duymak, beni neredeyse çileden çıkardı.

Six araya girmeden önce, dün geceden ne hatırladığımı sordu ve gözlerinde bu sabah ne demiş olursa olsun bunu tekrarlamak istiyormuş gibi bir ışıltı vardı. Keşke ona anlatma fırsatım olsaydı. Ona, nefesim kulağına değecek kadar yaklaşıp önümde diz çökmüş halini izlediğimi, boşalmamaya çalışırken elimi saç-

larına sıkıca doladığımı anlatmak isterdim. İlk kez yavaşça içine girmenin nasıl bir his olduğunu, ona karşı dikkatli olmak için tüm irademi kullanmam gerektiğini ve "daha fazla" diye fısıldayıp tırnaklarını sırtıma geçirdiğinde pes ettiğimi ve hiç olmadığım kadar vahşi ve sert olduğumu.

O birkaç saat boyunca ne kadar canlı hissettiğimi ve ona bakma arzusunun -beklenmedik ve başka hiç kimseye hissetmediğim bir şeyin- hâlâ geçmediğini anlatırdım.

Ama o araya girdi ve o andan sonra Keeley'nin yanından hiç ayrılmadı. Bu durum uzadıkça daha fazla içmeye başladım ve aynı şansı ikinci kez yakalayamayacağımı düşündüm. Şimdi tam karşımdaydı, Drew'un hepimizi sürüklediği bir kulüpteydik ve Six yine elbisesinin içine bakmaya çalışıyordu.

Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bara gidip bir viski daha söyledim, artık kaç tane içtiğimi Tanrı bilirdi. Bir dakika sonra üvey kız kardeşim yanıma geldi ve içkimi bitirene kadar kibarca bekledi, sonra konuşmaya başladı.

"Biraz yavaşlasan iyi olur," dedi Noah. "Bu senin tarzın değil."

"Drew'un ne kadar sarhoş olduğunu gördün mü? Colin ve Simon da şurada *shotları* peş peşe içiyorlar. Endişelenmen gereken kişi ben değilim."

Bakışları masaya döndü. "Aradaki fark," diye cevapladı kardeşlerime bakarak. "Onlar hayatlarının en güzel anlarını yaşarken sen cenaze törenindeymiş gibi görünüyorsun."

Bu gece New York'a giden uçağa binmeliydim. Hatta, bu sabah o kapımdan çıktığı anda gitmeliydim. Bu durum o kadar dayanılmazdı ki.

Tam da bunu düşünürken Keeley'nin gözleri benimkilerle buluştu. Bütün gün ara ara bana bakıyordu ama bu sabah yüzündeki o ifadeyi hayal etmediğimi anladığım ilk an buydu... Kararsızlıktı, sanki birdenbire bende gördüğü şeyi hatırlamıştı.

Ayağa kalktı, dans pistine doğru yürürken bakışlarını üzerimden çekmedi. "Ne yapacağını biliyorsun," diyen bir bakıştı. "Dün gece yaptığın şeyin aynısını." Kafamın içinde *o bana gelmeli* diyen huysuz bir ses vardı ama onu dinlemedim. Bütün gün beklediğim an geldi ve bunu kaçıramazdım.

"Üzgünüm Noah," dedim kalkarken. "Yapmam gereken bir şey var."

Dans pistindeki kalabalığın arasından geçtim. Onu bulduğumda bana gülümsüyordu ve bu sabah olanlara kızgın kalmak istesem de yapamadım. Elini tutup onu kalabalığın içine doğru çektim. Six bizi birlikte görürse, bir dakika içinde buraya gelip beni durdurmaya çalışacaktı. Onu düzeltmekten büyük zevk duyardım ama durumu şiddetle çözmek, o benimle gelmeyi kabul edene kadar bekleyebilirdi.

"Duruma bağlı hafıza," dedi sanki az önce sorduğum bir soruyu yanıtlar gibi. "Olayın gerçekleştiği anki bilinç durumuna benzer durumda olduğunda, olayları daha kolay hatırlarsın. Bir olay gerçekleştiğinde sarhoşsan, tekrar sarhoş olduğunda onu daha kolay hatırlarsın. Bu yüzden böyle oluyor."

Yüz ifadem yumuşadı. Keeley'nin komik yanı, ne kadar çok içerse o kadar zekice konuşmasıydı. Şu anda, MIT'de doktora öğrencilerine ders vermeye hazırlanıyormuş gibi konuşuyordu. Altı saat önce ayıkken herkese "en seksi" Örümcek Adam'ın kim olduğunu soruyordu.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Neden böyle oluyor?" diye sordum. Bir kez daha dünya renklere bürünüyordu.

"Neden dün geceyi hatırlıyorum?" dedi ve elini gömleğimin üzerinde gezdirdi. "Bu gömleği beğendim. Nereden aldın?"

"Gömleği nereden aldığım umurunda bile değil," dedim gülümseyerek ve ona yaklaştım. Aniden, göğsümdeki elinden daha fazlasını hissetme ihtiyacı duydum. "Dün geceyi unuttuğunu fark etmedim. Sarhoş bile görünmüyordun."

"Bu benim süper gücüm," dedi. Ne anlama geldiğini soramadan, elini gömleğimin içine soktu ve dudaklarımı kendininkine doğru çekti.

Sanki düşüyormuş gibi hissediyordum... nerede olduğumuzun, nerede başladığımın onun nerede bittiğinin farkı kayboluyordu. Ama aynı zamanda bulunmuş gibi hissediyordum ve bu duyguyu kaybetmek istemiyordum.

"Seni tekrar unutmaktan nasıl alıkoyacağım?" diye sordum dudaklarının hemen yanında.

"Unutmayacağım."

Onu sıkıca kendime çekerek, "Kanıtla," dedim. Ereksiyonum şimdi acı verici bir şekilde zonkluyordu ve bunu hissettiğinde inledi.

Elimi tuttu ve çıkışa doğru döndü. "Odana gidelim. Kanıtlamamı istediğin her şeyi kanıtlayacağım."

Evet.

Hayır.

Evet, Keeley'nin odamda bir şeyi, herhangi bir şeyi kanıtlamaya çalışmasını çok isterdim.

Hayır, çünkü bugün olanları tekrar yaşamak istemiyordum. Yarın uyandığımda onun yatağımdan aceleyle çıkıp sanki pişmanlık duyulan bir hataymışım gibi davranmasını istemiyordum.

Daha fazlasını istiyordum. Bir geceden fazlasını istiyordum. Onun sunmayı planladığından fazlasını istiyordum.

Onu içeri çektim, özenle yapılmış topuzu dağılmıştı, lanet elbisesiyle hem melek gibi hem de kırılgan görünüyordu... üstelik elbise derin dekolteliydi. Çıplak kollarını tuttum, dokunduğumda soğuktu, bu yüzden ceketimi çıkarıp omzuna koydum.

Hiç kimseye karşı sorumlu olmak istemedim. Hiç kimseye *ait olmak* istemedim. Ama onunla birlikteyken ikisini de istiyordum. Onu güvende tutma ve mutlu etme görevinin, hayatımızın geri kalanında benden başka kimseye ait olmasını istemiyordum.

"Evlen benimle," dedim ve bu sözler ağzımdan çıktığında pişman olacağımı düşündüm. Geri almak isteyeceğimi düşünüyordum... ama istemiyordum. Bu çözümün ne kadar doğru olduğuna hayret ettim. "Bunu kanıtlamanı istiyorum. Evlen benimle."

Güldü. "Tabii, seninle evlenirim... eninde sonunda. Ama şu anda odana dönmemiz gerekiyor."

Evet.

Hayır.

"Bu gece evlenelim. Unutup Six Bailey ile olmak istediğine karar vermeden önce."

Yerinde durdu ve bana gözlerini kırptı. Belki de bu durumu net görebilecek kadar ayık olan tek kişi o olduğu içindi ama hayatımda hiç bu kadar kararlı hissetmedim.

"Sabah pişman olmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Birkaç saat önce benden hoşlanmıyordun bile."

"Bütün öğleden sonra Six'in sana *yapışmasına* izin verdin. Elbette mutsuzdum."

Ağzını açıp tartışmaya başlamak üzereyken, Drew aramıza girdi ve sarhoş halde kolunu Keeley'nin omzuna attı. Kötü zamanlanmış müdahaleler, Bailey ailesinin en temel karakter özelliklerinden biri olmalıydı.

"Naber çocuklar?" diye sordu. "Partiyi evime taşıyoruz çünkü havuzum otelin havuzundan çok daha iyi. Limuzini az önce çağırdım."

Gözlerim Keeley'ninkilerle buluştu. *Onlarla gitme*, diye sessizce yalvarıyordum.

Drew ikimizin arasından baktı. "Şey... şu anda ne oluyor?"

Six, Drew'un kayınbiraderiydi, bu yüzden kesinlikle onun duymaması gereken bir konuşmaydı. "Sadece parti işleri. Bazı sorunlar var..."

"Graham evlenmemiz gerektiğini düşünüyor," dedi Keeley. "Yani, bu gece. Vegas'ta."

Drew'un gözleri büyüdü ve ben onun "bu delilik" ya da "siz birbirinizden nefret ediyorsunuz" demesini bekledim.

Bunun yerine Keeley'ye baktı. "Vay canına. Ne yapacaksın?"

Keeley, "Hâlâ neden sorduğunu bile bilmiyorum," dedi ama gülümsüyordu. Bu bana onu hâlâ ikna edebileceğime dair umut verdi.

Parmaklarımızı birleştirdim. "Belki de beni Santorini'ye gitmeye zorlayacak birini istedim."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Tabii ki şaka yapıyordum. Ya da yapmıyordum. Belki de beni Santorini'ye gitmeye zorlayacak birini istiyordum. Belki uzun zaman kilitli kaldım ve onun dışarıya açılan anahtar olduğunu düşünmeye başladım.

"Seninle evlenmek istiyorum çünkü dışarı çıktığında yeterince giyinmiyorsun ve geceleri eve dönerken benim ceketimi giymeni istiyorum. Ve bir parçam, ilk konuştuğumuz andan beri seninle evlenmek istiyor. Sen tüm dünyamı renklendiriyorsun ve eskisi gibi olmak istemiyorum."

Keeley'nin gözleri yaşlarla doldu. "Hiç evlenmeyi planlamıyordum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle," dedim. "Ama seninle evlenmek istiyorum."

"Ah, hayır," dedi Drew, Keeley'yi uzaklaştırarak. "Dışarıda konuşacağız. Beş dakika sonra dışarıda buluşalım."

Keeley onunla gitti ama son anda dönüp bana gülümsedi.

Bunun *evet* olduğuna emindim. Ve yıllardır ilk kez, gelecek renkli ve sonsuz görünüyordu, bunun başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum.

51

KEELEY

Vegas'ta geçirdiğimiz geceyi anlatışını nefesimi tutarak dinledim. Elbette bana bunun bir kısmını anlattı ama hiç bu kadar ayrıntılı değildi. Sanki ben de şimdi hatırlıyordum.

"Hadi," dedi ve arabadan indi.

"Böyle bitiremezsin!" diye itiraz ettim.

Kafamda, o hâlâ bir yıl önce binanın içindeydi ve ben Drew ile dışarı çıkmıştım. Her şeyin yolunda gittiğini bilsem de hikâyedeki Graham'a bağırmak ve "Dışarı çık ve kızı al, aptal, Drew seninle evlenmemesi için ikna etmeden!" demek istiyordum.

"Devamı da geliyor," dedi ve bagaja uzanıp çantamı omzuna astı, sonra da kendi çantasını aldı. Ancak şimdi fark ediyordum sörf tahtalarını arabaya koymamıştı ve dalış kıyafetlerimizi de paketlememişti. Bazen inanılmaz dikkatsiz oluyordum.

Bagajı kapatıp yanıma geldi, parmaklarını benimkilerle birleştirerek binanın girişine götürdü.

"Sonra Six dışarı fırlayıp seni yakaladı," dedi Graham. "Ben de ona yumruk attım, bütün gün bunu yapmak için can atıyordum."

Yüzümü ellerimle kapattım. "Aman Tanrım," diye inledim. "Six'e yumruk mu attın? Bak, onun biraz pislik olduğunu biliyorum ama kötü bir insan değil..."

Graham'ın burun delikleri genişledi. "Seni nasıl tuttuğunu hatırlasaydın, farklı düşünürdün."

Gülüşümü sakladım. Hâlâ bir yıl önce başka bir adama gösterdiğim ilgiden dolayı kızgındı. Ama Anna Lanet Tattelbaum da benim en sevdiğim kişi olmayacaktı. "Lütfen devam et."

"Sonra seni buraya getirdim," dedi ve köşeyi dönerek binanın batı tarafındaki boş terasa çıktık. Uzakta, güneş pembe ve somon rengi muhteşem bir sis içinde batıyordu.

Dizinin üzerine çöktü, çantasından küçük mavi bir kutu çıkarana kadar nedenini tam olarak anlamadım. "Sana tekrar evlenme teklif ettim ve evet dedin. Ama bunu doğru şekilde yapmanın zamanının geldiğini düşündüm."

Gözlerimi kırparak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Evet, içimde her zaman büyük, romantik bir evlilik teklifinin hayalini kuran bir taraf vardı. Ya da en azından onun tamamen aklı başında olduğu bir anda sormasını isterdim. Kendime mutlu olduğum sürece bunun önemi olmadığını söylüyordum ve... mutluydum da. Ama şimdi bunu yapıyor olmasına şaşırıyordum.

Ayağa kalktı. "Açmayacak mısın?"

Kutuyu elinden aldım. "İçinden yüzük yerine küçük bir hisse senedi portföyü çıkmasından korkuyorum."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "O kadar da kötü değilim."

Aslında neredeyse o kadar kötüydü, hâlâ *Silver Cross* bebek arabamız yoktu. Büyüteçle bakmamı gerektirecek kadar küçük bir elmas parçası bekliyordum ama yüzüğün nasıl olduğu önemli değildi. Onu seviyordum ve bunu yapmış olmasını seviyordum.

Kutuyu açtığım anda nefesim kesildi. Dehşete düştüğümden değildi.

Lily Collins'in taktığı gibi, *kocaman* gül kesim pırlantaydı. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bunu istediğimi nasıl bildin?"

Parmağıma takarken güldü. "Hastaneden çıktığından beri her gün bana o yüzüğü gösterdin, Keeley. O yüzüğe olan sevgini *TikTok*'ta paylaştın."

Evet, doğru, bunları yaptım. Gülümsemeye çalıştım ama sesim ağlıyormuşum gibi çıktı.

Kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Yutkundum ve yüzümü göğsüne yasladım. "İyiden de öteyim. J Lo bile Ben Affleck'in onu bu kadar sevmesini diliyordur."

Beni sıkıca sardı. "Yani bu evet mi?"

Hızla başımı salladım. "Evet." Gözlerimi sildim ve geri çekilerek ona gülümsedim.

Bakışları uzun süre benimkilerde kaldı. Zaten birbirimiz için ne hissettiğimizi biliyorduk. Yine de burada durup bir saniye boyunca tüm bunları yaşamak güzeldi. Her şeyin bu şekilde sonuçlanması bizim için büyük şanstı.

"Peki hikâyenin geri kalanını anlatacak mısın?"

Saçlarımı yüzümden çekti. "Havaalanına giden limuzin yolculuğundan sonrası benim için de biraz bulanık." Daha önce fark etmediğim bir limuzinin beklediği sokağı işaret etti. "Santorini'de geçit töreni değil biliyorum ama geri kalanını birlikte yeniden yaşayabiliriz diye düşündüm. Bu hayatımda verdiğim en önemli karar. Ve en iyisi. Bunu hep hatırlamak istiyorum."

Yine gözlerim doldu. Bu şimdiye kadar verdiğim en doğru karardı. Sarhoş Keeley'nin her şeyi bilen bir dâhi olup olmadığını düşünüyordum ama Sarhoş Keeley bir keresinde Kanada sınırını gizlice geçmenin "komik" olacağına inanmıştı. Muhtemelen değildi.

Elimi onun elinin üstüne koydum. "Bir gün Daisy'ye anlatmak için şık ve zarif bir hikâyeye ihtiyacımız olacak."

Gülümsedi. "Yani bu şık ve zarif mi olacak? Hayal kırıklığına uğradım."

"Limuzinde yüzde yüz seks yapacağız."

Güldü ve beni kollarına aldı. "Havaalanına sadece on dakika uzaklıktayız," diye fısıldadı. "Hızlı olmak zorunda."

Dudaklarını kendime çektim. "Sorun değil."

Artık O'Keefe lanetinin beni bulacağından çok emin değildim, emin olduğum tek şey önemli olanın hayatın süresi değil nasıl yaşandığıydı.

Önemli olan, sahip olduğun zamanı sevmekti ve onu sevdiğin insanlarla geçirdiğinden emin olmaktı.

Ve ben seviyordum. Gerçekten çok seviyordum.

SON

TEŞEKKÜR

Teşekkür etmek istediklerim;

Sevgili geliştirme editörüm Sali Benbow-Powers'a, parlak önerileri ve bunun için kriz çıkaracağımı bilse de gece yarısı bana Vox'tan sesli mesaj atıp romana bir seks sahnesi eklemem gerektiğini söylemeye gönüllü olduğu için.

Muhteşem Entirely Bonkerzz'e, yaptığınız düzeltmeler ve öneriler paha biçilemezdi.

Beta okuyucularıma, Michelle Chen, Katie Foster Meyer, Tawanna Williams ve Jen Wilson Owens. Her zamanki gibi siz olmasaydınız bu kitap olduğundan daha kötü olurdu.

Halkla ilişkiler sorumlum Nina Grinstead'a ve Valentine PR'daki tüm ekibe, Christine, Kelley, Kim, Sarah ve isimlerini unuttuğum herkese.

Kelly Golland'a, benim bağlaçların işleyişini anlamama gerek kalmayacak şekilde anlayış gösterdiği için ve Julie Deaton'a, "emniyetkemeri" ile "tüylerimdikendikenoldu" arasında boşluk olması gerektiğini bildiği için.

Doğum ve lohusalık uzmanlarım Kathy Schofield ve English Michaels'a uzmanlıkları için ve harika dermatoloğuma ve asistanlarına (bu konuda batırma ihtimalime karşı isimlerini saklı tutuyorum) onları sorgulamama izin verdikleri için.

Deanna Heaven'a, bana yatırım fon yöneticileri hakkında ye-

terince bilgi verdiği için. (Böyle biriymişim gibi davranmama yetti ve bana asla böyle biri olmak istemeyeceğimi kanıtladı.)

Asistanım Christine Estevez'e, beni programımda tuttuğu için.

En iyi dostlarım Deanna, Katie ve Sallye'ye. Eski adıyla *The Capital Grill** Kulübü, yeni adıyla *The Bad Ass Middle Aged Assassins.*** Bundan sonra da *The Cul-de-Sac**** Takımı olarak adlandırılacaksınız çünkü yaşlanınca hepinizi Florida'ya taşımaya kararlıyım.

Ve son olarak, kızım Lily'ye, *Bridgerton* izlerken yaptığın iğneleyici yorumlar için. (özellikle Daphne'ye kardiyo gerektiğine dair yorum ona ait.) Lily üniversiteye başladığında, *Love Is Blind* ve *Love Island*'daki hangi erkek yarışmacılardan nefret ettiğimi unutma. Onları eve getirirsen uykularında öldürmek konusunda ciddiyim.☆

---

* *The Capital Grill*, Amerika'da ünlü bir et restoranı zincirinin adıdır. (ç.n.)

** (İng.) Belalı Orta Yaşlı Suikastçılar. (ç.n.)

*** (İng.) Çoğunlukla ailelerin yaşadığı sessiz, güvenli mahalleleri ifade eder.. (ç.n.)

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, ilk romanını 2013 yılında yayımlamadan önce uzun yıllar tıbbi yazarlık yapmıştır. Texas Üniversitesi'nden gazetecilik ve sanat dallarında iki lisans derecesi ve Notre Dame Üniversitesi'nden yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington'da yaşamaktadır. *The Devil Gets His Due*, yazarın on ikinci kitabıdır. *Facebook*'ta *Elizabeth O'Roark Books* adlı kitap grubuna katılarak güncellemeler, kitap sohbetleri ve çocukları hakkındaki yakınmaları takip edebilirsiniz.